

រឿងរ៉ាវ ជីវិត របស់ យេស៊ូ

The Story of Jesus

ໂດຍອາເລນ ຈີ. ໄວ໌
Ellen G. White

เรื่องของ
พระเยซู
The Story of Jesus

โดยเอเลน จี. ไวท์

แปลโดย
สุนทรี ตันตระรุ่งโรจน์
พรสุข ตันตระรุ่งโรจน์
พรวิไล ตันตระรุ่งโรจน์
พรวลี ปรปักษ์ขาม
ราชทิป ทากิยูชิ
เปี่ยมพร หย่างกุลวัฒน์

เรื่องของพระเยซู
The Story of Jesus by Ellen G. White
โดย เอเลน จี. ไวท์

แปลโดย สุนทรีย์ ตันตระกูลโรจน์
พรสุข ตันตระกูลโรจน์ พรวิไล ตันตระกูลโรจน์ พรวลี ปรปักษ์ขาม
ราชทีป ทากัญชิ เปี่ยมพร หยางกุลวัฒน์

Website: <http://www.whiteestate.org>

พระคริสตธรรมคัมภีร์จาก พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน 2011

พิมพ์ครั้งที่ 1: ฉบับแปลใหม่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 2023 จำนวน 20,000 เล่ม

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
ห้ามลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ ไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
นอกจากได้รับอนุญาตก่อน

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ไวท์, เอเลน จี.

เรื่องของพระเยซู.-- กรุงเทพฯ : ขาวประเสริฐ, 2566.

184 หน้า.

1. พระเยซูคริสต์. I. สุนทรีย์ ตันตระกูลโรจน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

232

ISBN 978-616-92121-6-4

แบบปก/รูปเล่ม: พิษญาพรรณ จิตตาสยวงค์

พิมพ์ที่: ห้างหุ้นส่วน สามลดา จำกัด โทรศัพท์: 0 2462 0303

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ขาวประเสริฐ

12 ซอยปรีดี พนมยงค์ 37 ถนนสุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0 2391 3595 โทรสาร 0 2381 1928

Website: www.adventist.or.th Email: sdatam@adventist.or.th

คำนิยม

หนังสือเรื่องของพระเยซูเป็นชีวประวัติของพระเยซูแบบย่อที่กล่าวถึงการบังเกิด การเจริญเติบโต การทำพันธกิจ และคำสอนที่สำคัญของพระองค์ ตามที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เนื้อหาแต่ละบทสั้น กระชับ เข้าใจง่าย และเต็มไปด้วยความจริงที่มีคุณค่าต่อชีวิตของมนุษย์

จุดเด่นของเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้คือสัจธรรมที่เป็นคติสอนใจจากชีวิตและพันธกิจของพระเยซูที่มีการอธิบายอย่างเรียบง่ายแต่ลึกซึ้ง พระเยซูไม่ได้เกิดมาพร้อมกับความสะดวกรสบายเหมือนคนส่วนมาก พระองค์เกิดในรางหญ้า ตามสภาพชีวิตของคนที่ยากจน ต้องเดินทางลี้ภัย ต้องทำงานตั้งแต่เล็ก และสุดท้ายก็ถูกบรรดาผู้นำที่คิดร้ายต่อคำสอนของพระองค์นำพระองค์ไปตรึงที่กางเขน แต่ถึงแม้จะมีปัญหามากมาย พันธกิจของพระองค์ก็ได้รับความสำเร็จมีคนมากมายทั่วโลกศรัทธาพระเยซูและคำสอนของพระองค์ เพราะความจริงเหล่านี้สามารถยกระดับชีวิตของเขาให้ดีขึ้นได้

การอ่านหนังสือเล่มนี้อย่างพิถีพิถันจะเข้าใจความจริงมากมายที่สำคัญต่อมนุษย์ ทำให้มีกำลังใจในการดำเนินชีวิตและทำงานเพื่อฟื้นฟูอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อยกระดับชีวิตให้ดีขึ้นได้

(สามารถ วงศ์นภาไพศาล)

หัวหน้าแผนกหนังสือวิญญานแห่งคำพยากรณ์
คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

คำนำจากผู้แปล

ครั้งหนึ่งในกรุงเอเธนส์ อาจารย์เปาโลเห็นแท่นบูชาหนึ่งมีคำจารึกว่า “แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก” (กิจการ 17:23)

ในลักษณะเดียวกัน หนังสือ “เรื่องของพระเยซู” ซึ่งประพันธ์โดยนางเอลเลน จี. ไวก์เล่มที่คุณถืออยู่ในมือนี้จะนำคุณให้เข้ามาถึงพระเจ้าที่หลายคนยัง “ไม่รู้จัก” พระคัมภีร์บันทึกว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างโลกใบนี้ใน 6 วัน และวันที่ 7 เป็นวันพักผ่อน นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมหนึ่งสัปดาห์จึงมีเจ็ดวัน เพราะยังไม่พบดาวเคราะห์ดวงใดที่หมุนรอบดวงอาทิตย์หรือรอบตัวเองเจ็ดครั้งเพื่อกำหนดจำนวนวันของสัปดาห์ หนังสือเล่มนี้จะนำคุณให้รู้จักกับพระเจ้า พระผู้สร้างโลกและจักรวาล และเป็นผู้ประทานพระเยซูให้มาบังเกิดในโลกเพื่อไถ่บาปของมนุษย์

ในวันที่อาดัมและเอวาขัดขืนพระบัญชาของพระเจ้า ใน “เวลาเย็นวันนั้น เขาทั้งสองได้ยินเสียงพระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน ชายนั้นกับภรรยา ก็หลบไปซ่อนตัวอยู่ในหมู่ต้นไม้ในสวนนั้น ให้พ้นจากพระพักตร์พระเจ้า” (ปฐมกาล 3:8) มนุษย์คอยหนีพระเจ้าอยู่ตลอดเวลาแต่พระเจ้าทรงคอยตามหามนุษย์เสมอ เพราะความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ พระเจ้าจึงประทานพระบุตรให้มาบังเกิดเป็นมนุษย์เมื่อสองพันกว่าปีที่แล้ว ภาพปกของหนังสือเล่มนี้สรุปชีวิตของพระเยซูขณะทรงดำรงชีวิตอยู่ในโลก โดยเริ่มต้นจากภาพซ้ายของวันที่พระเยซูประสูติ วนทวนเข็มนาฬิกาจนถึงภาพที่ 6 ซึ่งแสดงพระราชกิจของพระเยซู ขณะทรงตรวจสอบพิจารณาชีวิตของมนุษย์ทุกคนในโลกนี้

พระเยซูทรงสัญญาว่าจะเสด็จกลับมารับคนที่เชื่อในพระองค์กลับไปยังบ้านของพระบิดา (ภาพกลาง) ดังนั้นขอให้เราเตรียมพร้อมที่จะต้อนรับพระองค์ เมื่อวันยิ่งใหญ่ นั้นมาถึง

ขอขอบคุณทีมงานที่ร่วมตรวจทานทั้งความหมายและภาษา ขอขอบคุณผู้สนับสนุนการพิมพ์จนได้มาเป็นรูปเล่มที่สวยงาม และเหนือสิ่งอื่นใด ขอขอบคุณพระเจ้าที่ทรงนำในทุกขั้นตอนจนหนังสือเสร็จสมบูรณ์ ขอพระพรจากพระเจ้า มีแต่ทุกคนที่อ่านหนังสือเล่มนี้ อาเมน

สุนทรี ดันตรระรุ่งโรจน์ ผู้แปล

1 กรกฎาคม 2023

บทนำ

(จากต้นฉบับภาษาอังกฤษ)

อิทธิพลแรงจูงใจของชีวิตพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดของเราในโลกนี้ปรากฏให้เห็นอย่างโดดเด่นในทุกแง่มุมของธรรมชาติในทุกประสบการณ์ของมนุษย์ ในความเป็นจริงของชีวิต มนุษย์ไม่มีทางจะตระหนักได้ว่ารอยประทับชีวิตเหล่านั้นของพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธส่งผลลึกและกว้างเพียงไร ทุกพระพรที่เข้าถึงเราได้นั้นมาโดยทางการเชื่อมโยงที่เกิดขึ้นระหว่างสวรรค์และโลก เมื่อพระเจ้าแห่งพระสิริเสด็จมาประสูติเป็นมนุษย์เพื่อไถ่คนทั้งโลกให้รอด

ความทุกข์เวทนามันไม่มีขอบเขตจำกัดของเรื่องชีวิตพระเยซูที่เกิดขึ้นนั้นได้ส่งแรงบันดาลใจให้กับปากกาของนักวิชาการผู้คงแก่เรียนมากมายให้กับลิ้นของนักพูดยิ่งใหญ่มาแล้ว แต่การจะเล่าเรื่องนี้ได้ดีที่สุดก็ด้วยการใช้ภาษาของเด็กเล็ก ภาพน่าตื่นตาตื่นใจเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องใช้พุทธรูประบายสีของมนุษย์ พระสิริของเรื่องจริงที่เกิดขึ้นนี้เกินความสามารถของผลงานทางศิลปะของการวาดภาพของมนุษย์ เป็นเรื่องที่ส่องแสงสว่างไสวยิ่งใหญ่ด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เป็นผลงานเขียนที่ส่องแสงแห่งความสว่างอันเจิดจ้าที่สุด

เรื่องราวที่บันทึกไว้ตามที่นำเสนอมานี้ ผู้เขียนไม่ได้แต่งขึ้นมาเอง แต่ได้บันทึกเรื่องราวไว้อย่างเรียบง่ายตามที่ได้รับแรงดลใจอย่างสุดซึ้งของเนื้อหา แล้วถ่ายถอดออกมาเป็นภาษาของเด็กเล็ก ด้วยความเรียบง่าย เหตุการณ์ที่บันทึกไว้นี้ไม่เพียงแต่สัมผัสความปรารถนาของคนรุ่นเยาว์แต่ยังสนองคำเรียกร้องของคนอีกมากมายที่เรียกหาตามเนื้อร้องของบทเพลงที่ว่า “โปรดเล่าเรื่องของพระเยซูให้ฉันฟังเหมือนที่คุณเล่าให้เด็กเล็กคนหนึ่งฟัง” (เพลงสรรเสริญเลขที่ 77)

ขอให้คุณตอบรับคำขอนี้ด้วยความเชื่ออย่างตรงไปตรงมาและด้วยความบริสุทธิ์ใจ

จอร์จ ซี. เทนนี่

สารบัญ

บทที่

1	การประสูติของพระเยซู	9
2	การถวายพระเยซูในพระวิหาร	13
3	นักปราชญ์เข้าเฝ้าพระกุมาร	17
4	การหลบหนีไปยังประเทศอียิปต์	21
5	ชีวิตวัยเด็กของพระเยซู	23
6	วันเวลาแห่งความขัดแย้ง	31
7	บัพติศมา	37
8	การทดลอง	41
9	พันธกิจของพระเยซูในช่วงแรก	47
10	คำสอนของพระคริสต์	55
11	การถือรักษาวันสะบาโต	63
12	ผู้เลี้ยงที่ดี	71
13	การทรงลาเข้ากรุงเยรูซาเล็ม	77
14	“เอาของพวกนี้ออกไป”	83

15	อาหารมือเย็นปีสกา	87
16	ในสวนเกษตรเสมณี	95
17	การทฤษฎและการจับกุม	103
18	ต่อหน้าอันนาส คายาฟาสและสภาชั้นเฮตริน	107
19	ยูดาส	113
20	ต่อหน้าปีลาต	117
21	ต่อหน้าเฮโรด	123
22	ปีลาตตัดสินประหารพระเยซู	127
23	กางเขนกาลวารี่	135
24	เมื่อพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์	141
25	ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ	145
26	พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย	149
27	จงไปบอกสาวกของเรา	153
28	สักขีพยาน	157
29	พระเยซูเสด็จขึ้นสวรรค์	163
30	พระเยซูจะเสด็จกลับมา	169
31	วันแห่งการพิพากษา	175
32	บ้านของผู้ที่ได้รับความรอด	179

ในไม่ช้าประตูสวรรค์จะเปิดออกรับบุตร
ทั้งหลายของพระเจ้า และพวกเขาจะได้ยินคำอวยพร
ซึ่งเป็นเสมือนดนตรีที่ไพเราะที่สุดดังมาจากพระ
โอษฐ์ของพระราชบิดาผู้ทรงเต็มด้วยพระสิริว่า
“ท่านทั้งหลายที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา จงมารับ
เอาราชอาณาจักรซึ่งเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลาย
ตั้งแต่แรกสร้างโลก” มัทธิว 25:34 {SC 125.3}

บทที่ 1

การประสูติของพระเยซู

บ้านของโยเซฟและมารีย์ตั้งอยู่ในเมืองนาซาเร็ธซึ่งเป็นเมืองเล็กๆ ท่ามกลางเนินเขาแคว้นกาลิลี ในเวลาต่อมาบุคคลทั้งสองต่างเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นบิดามารดาของพระเยซูชนโลกใบนี้ {SJ 13.1}

โยเซฟสืบเชื้อสายมาจากวงศ์ตระกูลของกษัตริย์ดาวิด ดังนั้นเมื่อมีการประกาศพระราชกฤษฎีกาให้ประชาชนไปชำระภาษี เขาจึงต้องออกเดินทางไปยังหมู่บ้านเบธเลเฮม ซึ่งเป็นเมืองของกษัตริย์ดาวิดเพื่อไป

ขึ้นทะเบียนที่นั่น การเดินทางในสมัยนั้นยากลำบาก มารีย์เดินทางไปพร้อมกับสามี เธอเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางมุ่งหน้าขึ้นไปยังหมู่บ้านเบธเลเฮมที่ตั้งอยู่บนเนินเขา {SJ 13.2}

มารีย์หวังจะได้ห้องพักที่สะดวกสบาย แต่โรงแรมเต็มแล้ว บรรดาคนร่ำรวยและคนมีตำแหน่งสูงล้วนได้รับการปรนนิบัติดูแลเป็นอย่างดี ขณะที่คนเดินทางผู้ต่ำต้อยคู่นี้ได้เข้าพักในอาคารสกปรกซึ่งเป็นที่อาศัยของฝูงวัว {SJ 13.3}

โยเซฟและมารีย์มีทรัพย์สินมบัติทางโลกเพียงเล็กน้อย แต่พวกเขามีความรักของพระเจ้า และความรักนี้ทำให้พวกเขาอดมด้วยความอึดเอมใจและสันติสุข พวกเขาเป็นลูกของพระราชาแห่งสรวงสวรรค์ พระองค์กำลังจะประทานเกียรติยศอันสูงสุดให้แก่พวกเขา {SJ 13.4}

บรรดาทูตสวรรค์คอยเฝ้าดูแลปกป้องพวกเขาในระหว่างการเดินทาง และเมื่อถึงเวลาพักผ่อนในยามค่ำคืนพวกเขาก็ไม่ได้ถูกทอดทิ้งให้อยู่อย่างโดดเดี่ยว ทูตสวรรค์ทั้งหลายยังคงเฝ้าคอยอยู่กับพวกเขา {SJ 13.5}

ที่คอกสัตว์อันต่ำต้อยนั้นเอง พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดประสูติและบรรทมในรางหญ้า พระบุตรขององค์พระเจ้าผู้สูงสุด พระผู้ทรงเติมท้องพระโรงแห่งสวรรค์ให้เต็มด้วยพระสิริของพระองค์บรรทมอยู่ในเปลอันหยาบกระด้างนั้น {SJ 15.1}

ก่อนพระเยซูเสด็จมายังโลกใบนี้ พระองค์ทรงเป็นผู้บัญชาการกองทัพของทูตสวรรค์ เหล่าบุตรแห่งอรุโณทัยซึ่งสว่างเจิดจ้าที่สุดและสูงส่งที่สุดได้ร่วมกันแซ่ซ้องร้อง

ป่าวประกาศถึงพระสิริของพระองค์ในเวลาของการทรงสร้างโลก เหล่าทูตสวรรค์ต้องปกปิดใบหน้าของตนเองเมื่ออยู่เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ขณะพระองค์ประทับอยู่บนพระบัลลังก์ พวกเขาถอดมงกุฎวางไว้แทบพระบาทของพระองค์และร้องบทเพลงแห่งชัยชนะของพระองค์ ในขณะที่พวกเขาเฝ้ามองความยิ่งใหญ่ของพระองค์ {SJ 15.2}

แต่ถึงกระนั้น พระเจ้าแห่งพระสิริพระองค์นี้ทรงรักคนบาปที่นำสงสารเหล่านี้ พระองค์ทรงรับสภาพทาสเพื่อพระองค์จะทรงทนทุกข์และสิ้นพระชนม์เพื่อเราทั้งหลายได้ {SJ 15.3}

พระเยซูน่าจะยังคงประทับอยู่เคียงข้างพระบิดาและทรงสวมมงกุฎของกษัตริย์และฉลองพระองค์ด้วยเสื้อคลุมของกษัตริย์ แต่เพื่อเห็นแก่เราทั้งหลาย พระองค์ทรงเลือกที่จะแลกเปลี่ยนความมั่งคั่งของสวรรค์กับความยากจนของโลกมนุษย์ {SJ 15.4}

พระองค์ทรงเลือกที่จะเสด็จออกจากตำแหน่งของกองบัญชาการระดับสูงของพระองค์และแยกจาก

บรรดาทูตสวรรค์ที่รักพระองค์ พระองค์ ทรงเลือกที่จะยอมแลกเปลี่ยนระหว่างการเกิดทูนจากชาวสวรรค์กับการยับยั้งและการล่วงละเมิดจากคนชั่วช้าในโลกมนุษย์ ด้วยความรักที่ทรงมีต่อเราพระองค์จึงทรงยอมรับชีวิตที่ยากลำบากและการตายอันอัปยศ {SJ 15.5}

ทั้งหมดที่พระคริสต์ทรงกระทำนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรักเรามากเพียงใด พระองค์ทรงมีชีวิตในโลกนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าเราจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าโดยการเชื่อฟังพระประสงค์ของพระองค์ได้อย่างไร พระองค์ทรงทำเช่นนั้นเพื่อเมื่อเราทำตามแบบอย่างของพระองค์แล้ว ในที่สุดแล้วเราจะได้อยู่อยู่กับพระองค์ในบ้านบนสวรรค์ของพระองค์ {SJ. 15.6}

ในท่ามกลางชาวยิว บรรดาปุโรหิตและพวกผู้ปกครองไม่พร้อมที่จะต้อนรับพระเยซู พวกเขารู้ว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดกำลังจะเสด็จมาในไม่ช้า แต่พวกเขาคาดหวังว่าพระองค์จะเสด็จมาในฐานะกษัตริย์ผู้ทรงพลังอำนาจที่จะทำให้พวกเขาร่ำรวยและยิ่งใหญ่ พวกเขาหยิ่งโสมมาก ไม่ยอม

แม้แต่ที่จะคิดว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาในลักษณะของทารกน้อยที่ทำอะไรไม่ได้ {SJ 15.7}

ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระคริสต์ประสูติพระเจ้าจึงไม่ทรงเปิดเผยให้แก่พวกเขา พระองค์ประทานข่าวแห่งความชื่นชมยินดีให้แก่ผู้เลี้ยงแกะที่เฝ้าฝูงแกะของตนอยู่บนเนินเขารอบหมู่บ้านเบธเลเฮม {SJ 16.1}

ผู้เลี้ยงแกะเหล่านี้เป็นคนดีและในขณะที่พวกเขาเฝ้าฝูงแกะของตนอยู่ในเวลากลางคืนนั้น พวกเขาพูดคุยกันถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงสัญญาไว้แล้วและอธิษฐานอ้อนวอนด้วยความจริงใจถึงการเสด็จมาของพระองค์จนพระเจ้าทรงบัญชาผู้สื่อสารจากพระบัลลังก์แห่งความสว่างของพระองค์เองมาสอนพวกเขา {SJ 16.2}

“ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่พวกเขา และพระรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลั่นน้ก {SJ 16.3}

“ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า ‘อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมายังพวกท่าน เป็นความ

ยินดีอย่างยิ่งที่จะมาถึงคนทั้งหลาย เพราะว่าเป็นวันนี้ พระผู้ช่วยให้รอด ของพวกท่านคือพระคริสต์องค์พระ ผู้เป็นเจ้านายประสูติที่เมืองของดาวิด {SJ 16.4}

“นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับ พวกท่าน คือท่านจะพบพระกุมาร นั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า” {SJ 16.5}

“ในทันใดนั้น ชาวสวรรค์หมู่ หนึ่งมาปรากฏอยู่กับทูตสวรรค์องค์ นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า ‘พระสิริ งามมีแต่พระเจ้าในที่สูงสุด ส่วนบน แผ่นดินโลกสันติสุขจะมีท่ามกลาง มนุษย์ทั้งหลายที่พระองค์โปรดปราน นั้น’ {SJ 16.6}

“เมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจาก พวกเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว บรรดาคน เลี้ยงแกะก็พูดกันว่า ‘ให้เราไปยัง เมืองเบธเลเฮมดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแจ้งกับ เรา’ {SJ 16.7}

“เขาก็รีบไป แล้วพบนางมารีย์ กับโยเซฟ และพบพระกุมารนั้นนอน อยู่ในรางหญ้า เมื่อพวกเขาเห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องที่เขาได้ยินถึงพระกุมาร นั้น {SJ 16.8}

“คนทั้งหลายที่ได้ยินก็ประ หลาดใจเกี่ยวกับเรื่องที่คนเลี้ยงแกะ บอกกับเขา ส่วนนางมารีย์ก็เก็บสิ่ง เหล่านั้นไว้และรำพึงอยู่ในใจ” ลูกา 2:9-19 {SJ 16.9}

บทที่ 2

การถวายพระเยซูในพระวิหาร

โยเซฟและมารีย์เป็นชาวยิว และปฏิบัติตามประเพณีของชาติของตน เมื่อพระเยซูทรงอายุได้หกสัปดาห์พวกเขาพาพระองค์มาเข้าเฝ้าพระเจ้าในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม {SJ 17.1}

การปฏิบัตินี้เป็นไปตามธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าประทานให้กับชนชาติอิสราเอลและพระเยซูทรงต้องเชื่อฟังในทุกสิ่ง ดังนั้นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าชายแห่งสรวงสวรรค์ทรงสอนเราด้วยแบบอย่าง

ของพระองค์เองว่าเราควรต้องเชื่อฟัง {SJ 17.2}

ด้วยประการฉะนี้ เฉพาะบุตรหัวปีของแต่ละครอบครัวเท่านั้นที่จะนำมาถวายในพระวิหาร การปฏิบัติตามพิธีนี้มีไว้เพื่อรำลึกถึงเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นในอดีตนานมาแล้ว {SJ 17.3}

ในสมัยที่ชนชาติอิสราเอลตกเป็นทาสอยู่ในประเทศอียิปต์ พระเจ้าทรงใช้โมเสสไปปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระ พระองค์ทรงเรียก

โมเสสให้ไปหาฟาโรห์กษัตริย์แห่งประเทศอียิปต์และพูดว่า {SJ 17.4}

“พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘คนอิสราเอลเป็นบุตรชายของเรา บุตรหัวปีของเรา’ เราบอกแก่เจ้าว่า ‘จงปล่อยบุตรของเราให้ไปนมัสการเรา ถ้าเจ้าไม่ยอมเราจะประหารบุตรหัวปีของเจ้าเสีย’” อพยพ 4:22, 23 {SJ 17.5}

โมเสสนำข่าวสารนี้ไปกราบทูลกษัตริย์ แต่คำตอบของฟาโรห์คือ “พระยาห์เวห์นั้นเป็นใครเล่า? เราจึงจะต้องฟังเสียงของพระองค์และปล่อยคนอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระยาห์เวห์ และยิ่งกว่านั้น เราจะปล่อยคนอิสราเอลไปเป็นอันขาด” อพยพ 5:2 {SJ 17.6}

แล้วพระเจ้าประทานภัยพิบัติที่น่ากลัวมาสู่ชาวอียิปต์ ภัยพิบัติสุดท้ายคือการสังหารบุตรชายหัวปีของทุกคนรอบครัวตั้งแต่กษัตริย์จนถึงผู้ต่ำต้อยที่สุดในแผ่นดิน {SJ 18.1}

พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่าทุกคนรอบครัวของชนชาติอิสราเอลต้องฆ่าลูกแกะและเอาเลือดบางส่วนไปทาไว้ที่วงกบประตูที่พักอาศัยของพวกเขา {SJ 18.2}

นี่เป็นสัญลักษณ์เพื่อว่า เมื่อทูตมรณะผ่านทุกบ้านของชาติอิสราเอลไป เขาจะไม่ทำลายล้างใครเลยนอกจากชาวอียิปต์ที่หยิ่งโสและโหดเหี้ยม {SJ 18.3}

สำหรับชาวยิวแล้ว เลือดในเทศกาล “ปัสกา” นี้เป็นตัวแทนถึงพระโลหิตของพระคริสต์ เพราะในเวลาที่เหมาะสม พระเจ้าจะประทานพระบุตรที่รักของพระองค์ให้ถูกสังหารเหมือนลูกแกะที่ถูกฆ่า เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะรอดจากความตายนิรันดร์ พระคริสต์ทรงได้รับการขนานนามว่าพระผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา (1 โครินธ์ 5:7) เราได้รับการไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์ผ่านทางความเชื่อ (เอเฟซัส 1:7) {SJ 18.4}

ดังนั้นเมื่อแต่ละครอบครัวของชนชาติอิสราเอลพาลูกชายคนโตมายังพระวิหาร พวกเขาต้องระลึกอยู่เสมอว่าบรรดาบุตรทั้งหลายของพวกเขาได้รอดพ้นจากภัยพิบัติได้อย่างไรและทุกคนจะรอดจากบาปและความตายนิรันดร์ได้อย่างไรด้วยเมื่อนำเด็กไปถวายในพระวิหาร ปุโรหิตจะอุ้มไว้ในอ้อมแขนและยกชูขึ้นหน้าแท่นเผาบูชา {SJ 18.5}

ด้วยพิธีดังกล่าว จะทำการอุทิศถวายเด็กแต่พระเจ้า หลังจากนั้นก็ส่งคืนให้ผู้เป็นมารดา ชื่อของเขาจะถูกจารึกไว้ในม้วนหนังหรือในสมุดที่มีชื่อของบุตรหัวปีทุกคนของชนชาติอิสราเอล ดังนั้นชื่อของทุกคนที่รอดโดยพระโลหิตของพระคริสต์ก็จะจดบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิตด้วยเช่นเดียวกัน {SJ 18.6}

โยเซฟและมารีย์พาพระเยซูไปหาปุโรหิตตามที่บัญญัติกำหนด ทุกวันมีบิดาและมารดาเข้ามาพร้อมลูกๆ และปุโรหิตก็ไม่ได้มองเห็นว่าในตัวโยเซฟและมารีย์มีอะไรแตกต่างจากคนอื่น ๆ พวกเขาเป็นเพียงคนสามัญธรรมดา {SJ 19.1}

ในตัวเด็กน้อยเยซู ปุโรหิตมองเห็นแต่เพียงทารกเล็กๆ คนหนึ่งที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ปุโรหิตไม่ได้คิดแม้เพียงสักนิดว่าเขากำลังอุ้มพระผู้ช่วยให้รอดของโลกอยู่ในอ้อมแขนของเขา พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตของพระวิหารในสวรรค์ แต่เขาน่าจะรับรู้ได้หากเขาเชื่อฟังพระวจาณะของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงสอนสิ่งเหล่านี้ให้แก่เขา {SJ 19.2}

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ในพระวิหารมีผู้รับใช้ที่ชื่อสัตย์ของพระเจ้า อยู่สองคนคือสิเมโอนและอันนา ทั้งสองคนรับใช้พระองค์มานานจนชรา และพระองค์ทรงเผยให้พวกเขา รู้บางสิ่งซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ไม่อาจเปิดเผยให้แก่พวกปุโรหิตผู้หยิ่งยโสและเห็นแก่ตัวได้ {SJ 19.3}

สำหรับสิเมโอนแล้ว เขาได้รับพระสัญญาว่า เขาจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระผู้ช่วยให้รอด เมื่อเขาเห็นพระเยซูในพระวิหาร เขารู้ทันทีว่านี่คือพระองค์พระผู้ที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ {SJ 19.4}

บนพระพักตร์ของพระเยซูมีแสงของสวรรค์อันนุ่มนวล และสิเมโอนได้รับเด็กน้อยมาไว้ในอ้อมแขนของเขา แล้วสรรเสริญพระเจ้าและกล่าวว่า {SJ 19.5}

“ข้าแต่องค์เจ้านาย บัดนี้ขอทรงให้ทาสของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระคำรับสั่งของพระองค์ เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว ซึ่งพระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย เป็นความสว่างที่ส่องแก่คนต่างชาติ และเป็นศักดิ์ศรีของพวกเขาอิสราเอล

ชนชาติของพระองค์” ลูคา 2:29-32
{SJ 19.6}

อันนาผู้เผยพระวจนะหญิง
“เข้ามาขอบพระคุณพระเจ้าและ
กล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งหลายที่
คอยการทรงไถ่กรุงเยรูซาเล็มฟัง”
ลูคา 2:38 {SJ 19.7}

เช่นนี้แหละ ที่พระเจ้าทรงเลือก
ผู้ที่ต่อมตบให้เป็นพยานของพระองค์
บ่อยครั้งบุคคลที่โลกจัดว่ายิ่งใหญ่
จะถูกมองข้ามไป มีคนมากมายที่
เป็นเหมือนพวกปุโรหิตและพวก
ผู้ปกครองของชาวยิว {SJ 19.8}

คนมากมายกระตือรือร้นที่จะ
รับใช้และให้เกียรติแต่ตนเอง แต่
ไม่ค่อยคิดถึงเรื่องการรับใช้และถวาย
เกียรติแต่พระเจ้า ดังนั้นพระองค์จึง
ไม่อาจเลือกพวกเขาให้เป็นผู้ประกาศ
ถึงความรักและความเมตตาของ
พระองค์ {SJ 20.1}

มารีย์มารดาของพระเยซู
ใคร่ครวญถึงคำพยากรณ์อันลึกซึ้ง
และกว้างไกลของสิเมโอน ขณะที่

เธอมองดูเด็กน้อยในอ้อมแขนของ
เธอและนึกถึงคำพูดของคนเลี้ยงแกะ
ณ ทุ่งหญ้าเบธเลเฮมแล้ว หัวใจของ
เธอเต็มล้นไปด้วยความปีติยินดีและ
ความหวังอันสดใส {SJ 20.2}

คำพูดของสิเมโอนทำให้เธอ
นึกถึงคำพยากรณ์ของผู้เผยพระ
วจนะอิสยาห์ เธอรู้ว่าถ้อยคำอัน
ประเสริฐเหล่านี้กล่าวถึงพระเยซู
{SJ 20.3}

“ชนชาติที่ดำเนินในความมืด
เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ บรรดาคน
ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช
แสงสว่างส่องมาบนเขาทั้งหลาย”
{SJ 20.4}

“ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อ
เรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้
เรา และการปกครองจะอยู่บนบ่า
ของท่าน และเขาจะขนานนามของ
ท่านว่า ‘ที่ปรึกษามหัศจรรย์ พระเจ้า
ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาอันรุ่งโรจน์
และองค์สันติราช’” อิสยาห์ 9:2, 6
{SJ 20.5}

บทที่ 3

นักปราชญ์เข้าเฝ้าพระเยซู

พระเจ้าทรงประสงค์ให้ประชาชนทั้งหลายทราบว่าพระคริสต์เสด็จมายังโลกนี้แล้ว พวกเขาปรารถนาจะคอยสอนประชาชนให้เฝ้ารอพระผู้ช่วยให้รอด แต่พวกเขาเองกลับไม่ทราบเรื่องของการเสด็จมาของพระองค์ {SJ 21.1}

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงบัญชาทูตสวรรค์ไปบอกคนเลี้ยงแกะว่าพระคริสต์เสด็จมาบังเกิดแล้ว และพวกเขาจะเข้าเฝ้าพระองค์ได้ที่ไหน {SJ 21.2}

เช่นเดียวกัน ในขณะที่ทำพิธีถวายพระเยซูในพระวิหารนั้น มีหลายคนได้ต้อนรับพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด พระเจ้าทรงปกป้องรักษาชีวิตของสิเมโอนและอันนาไว้ให้อยู่จนกระทั่งพวกเขามีโอกาสเป็นพยานว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ตามพระสัญญาของพระเจ้า {SJ 21.3}

พระเจ้าทรงมุ่งหวังให้คนชาติอื่นๆ รวมทั้งชาวยิวทราบว่าพระคริสต์เสด็จมาแล้ว ในแถบประเทศที่อยู่ห่างออกไปทางทิศตะวันออกมีนักปราชญ์

ศึกษาคำพยากรณ์ของพระเมสสิยาห์ และพวกเขาเชื่อว่าเวลาของการเสด็จมาของพระองค์ใกล้เข้ามาแล้ว {SJ 21.4}

ชาวยิวเรียกคนเหล่านี้ว่าคนนอกศาสนา แต่พวกเขาไม่ใช่เป็นคนกราบไหว้รูปเคารพ พวกเขาเป็นคนจริงใจ มีความต้องการเรียนรู้ความจริงและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า {SJ 21.5}

พระเจ้าทรงมองที่หัวใจ และพระองค์ทรงทราบดีว่าพวกเขาเป็นคนมีสัจจะ พวกเขาพร้อมรับแสงสว่างจากพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ดีกว่าพวกปุโรหิตชาวยิวซึ่งเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัวและความหยิ่งยโส {SJ 21.6}

นักปราชญ์เหล่านี้เป็นนักปรัชญา พวกเขาศึกษาพระหัตถกิจแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าในธรรมชาติ และเรียนรู้ที่จะรักพระองค์จากธรรมชาติเหล่านั้น พวกเขาศึกษาดวงดาวและเข้าใจถึงการเคลื่อนไหวของดวงดาวต่างๆ {SJ 23.1}

พวกเขาชื่นชอบดูดวงดาวบนท้องฟ้าในขณะที่ดวงดาวเหล่านั้นเคลื่อนไปตามท้องฟ้า หากคืนใด

เห็นดาวดวงใหม่ พวกเขาจะตอบรับการปรากฏตัวของดาวดวงนั้นว่าเป็นปรากฏการณ์ที่ยิ่งใหญ่ {SJ 23.2}

ในค่ำคืนนั้นเมื่อทูตสวรรค์มาหาคนเลี้ยงแกะที่หมู่บ้านเบธเลเฮม นักปราชญ์สังเกตเห็นแสงประหลาดบนท้องฟ้า แสงสว่างนี้เป็นรัศมีภาพที่ล้อมอยู่รอบบรรดาเหล่าทูตสวรรค์ {SJ 23.3}

เมื่อแสงนี้จางหายไป พวกเขา ก็เห็นสิ่งหนึ่งในท้องฟ้าที่ดูคล้ายดาวดวงใหม่ ในทันใดนั้นพวกเขานึกถึงคำพยากรณ์หนึ่งที่กล่าวไว้ว่า “ดาวดวงหนึ่งจะออกมาจากยาโคบ และพระคทาอันหนึ่งจะมาจากอิสราเอล” ก็นดาโรวี้ 24:17 ดาวดวงนี้เป็นหมายสำคัญที่บ่งบอกว่าพระเมสสิยาห์เสด็จมาแล้วหรือ? พวกเขาตั้งใจติดตามดาวดวงนั้นไปและดูว่าดวงดาวจะนำพวกเขาไปถึงที่ใด ดาวดวงนี้นำพวกเขาไปยังแคว้นยูเดีย แต่เมื่อพวกเขาเดินทางเข้าไปใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว แสงของดาวดวงนั้นก็สลับไปจนเดินตามดาวดวงนี้ต่อไปอีกไม่ได้ {SJ 23.4}

นักปราชญ์คาดหวังว่าชาวยิว น่าจะนำพวกเขาไปเข้าเฝ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้โดยตรง พวกเขาจึงเดิน

ทางมุ่งหน้าเข้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า “พระกุมารผู้ที่ทรงบังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน? เราได้เห็นดาวของท่านทางทิศตะวันออก และเราจึงมาเพื่อจะนมัสการท่าน” {SJ 23.5}

“เมื่อกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินดังนั้นแล้ว ก็ว่านวยพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยว่านวยใจไปด้วย แล้วท่านทรงให้ประชุมพวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน แล้วก็ตรัสถามพวกเขาว่า ‘พระคริสต์จะทรงบังเกิดที่ไหน?’ พวกเขาทูลว่า ‘ที่บ้านเบธเลเฮม แคว้นยูเดีย เพราะว่าผู้เผยพระวจนะได้เขียนไว้’” มัทธิว 2:2-5 {SJ 23.6}

กษัตริย์เฮโรดไม่ทรงพอพระทัยเมื่อได้ยินว่ามีกษัตริย์องค์ใหม่จะมาแย่งชิงบัลลังก์ของพระองค์ในวันหนึ่งข้างหน้า ดังนั้นพระองค์จึงเชิญนักปราชญ์มาถามอย่างลับๆ ว่าพวกเขาเริ่มเห็นดวงดาวได้ตั้งแต่เมื่อใด จากนั้นพระองค์ทรงส่งพวกเขาไปยังเมืองเบธเลเฮมโดยตรัสว่า: “จงไปค้นหาพระกุมารนั้นเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เราเพื่อเราจะไปนมัสการท่านด้วย” {SJ 23.7}

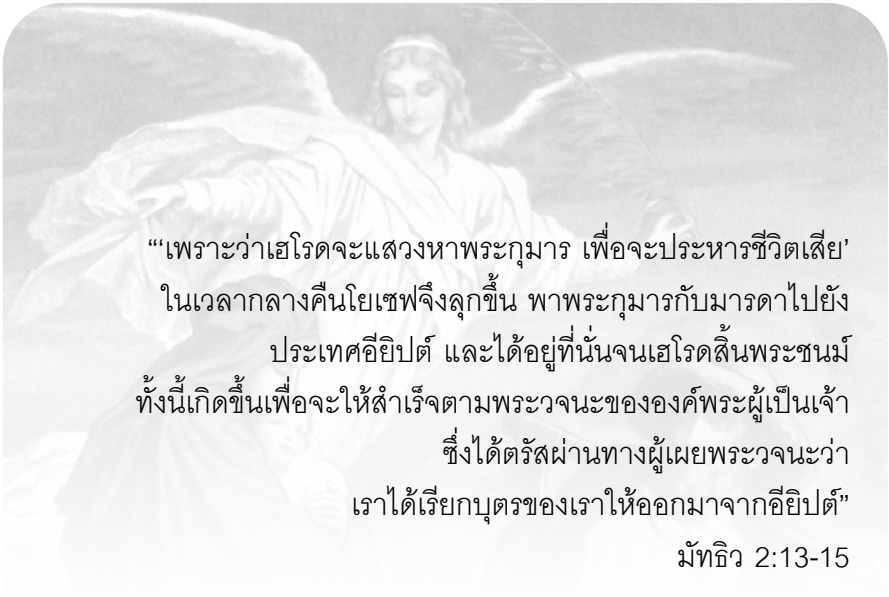
เมื่อนักปราชญ์ได้ยินดังนั้น พวกเขาก็เริ่มออกเดินทางอีกครั้ง “ดาวซึ่งพวกเขาได้เห็นทางทิศตะวันออกนั้นได้นำหน้าพวกเขาไป จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ซึ่งพระกุมารอยู่นั้น”. . . {SJ 24.1}

“เมื่อนักปราชญ์เข้าไปในบ้าน ก็พบพระกุมารกับนางมารีย์มารดาของพระกุมารจึงก้มลงนมัสการพระกุมารนั้น แล้วเปิดหีบสมบัติของพวกเขาและถวายเครื่องบรรณาการ แต่พระกุมาร คือทองคำ กายาน และมดยอบ” มัทธิว 2:6-11 {SJ 24.2}

นักปราชญ์ถวายของมีค่าที่สุดที่พวกเขามีแด่พระผู้ช่วยให้รอด จากการกระทำนี้พวกเขาได้วางแบบอย่างไว้ให้แก่พวกเราหลายคนมอบของขวัญให้เพื่อนๆ ในโลก แต่พวกเขาไม่มีของขวัญไว้ถวายพระสหายจากสวรรค์ผู้ประทานพระพรทั้งหมดให้แก่พวกเขา เราไม่ควรทำเช่นนี้ เราจะต้องนำของถวายดีที่สุดที่เรามีให้แด่พระองค์ คือ เวลาของเรา เงินทองของเราและความรักของเรา {SJ 24.3}

เราถวายให้พระองค์ได้โดย
การปลอบโยนผู้ยากไร้และสอนให้
ประชาชนรู้เรื่องพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
ด้วยการกระทำเช่นนี้ เราจะมีส่วน

ร่วมในการช่วยผู้ที่พระองค์ทรงสิ้น
พระชนม์เพื่อพวกเขาให้รอดได้ ของ
ถวายเช่นนี้พระเจ้าทรงอวยพระพร
{SJ 24.4}

“เพราะว่าเธอโรดจะแสวงหาพระกุมาร เพื่อจะประหารชีวิตเสีย’
ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้น พาพระกุมารกับมารดาไปยัง
ประเทศอียิปต์ และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์
ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ซึ่งได้ตรัสผ่านทางผู้เผยพระวจนะว่า
เราได้เรียกบุตรของเราให้ออกมาจากอียิปต์”
มัทธิว 2:13-15

บทที่ 4

การหลบหนีไปยังประเทศอียิปต์

กษัตริย์เฮโรดไม่มีความจริงใจ เมื่อตรัสสั่งว่าพระองค์ทรงประสงค์จะเสด็จไปนมัสการพระเยซู พระองค์ทรงหวั่นวิตกว่าเมื่อพระผู้ช่วยให้รอดทรงเติบโตขึ้นแล้วจะขึ้นครองเป็นกษัตริย์และแย่งชิงอาณาจักรของพระองค์ไป {SJ. 25.1}

พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะหาเด็กน้อยคนนั้นให้พบ เพื่อประหารชีวิตของพระองค์ {SJ 25.2}

บรรดานักปราชญ์เตรียมตัวกลับไปทูลกษัตริย์เฮโรด แต่ทูตสวรรค์

ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏต่อพวกเขาในความฝันและส่งพวกเขากลับบ้านด้วยเส้นทางอื่น {SJ. 25.3}

“เมื่อพวกเขาไปแล้วก็มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแกโยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า ‘จงลุกขึ้นพาพระกุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหาพระกุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย’” มัทธิว 2:13 {SJ 25.4}

โยเซฟไม่รอจนถึงรุ่งเช้า เขา ลุกขึ้นทันที และออกเดินทางอันยาวไกลในเวลากลางคืนพร้อมกับมารีย์ และพระกุมาร {SJ. 25.5}

เหล่านักปราชญ์ได้ถวายเป็นของขวัญอันล้ำค่าให้พระเยซู และด้วยวิธีนี้พระเจ้าทรงจัดเตรียมค่าใช้จ่ายในการเดินทางรวมถึงการพำนักในประเทศอียิปต์จนกว่าพวกเขาจะกลับมายังดินแดนของตนเอง {SJ 25.6}

เฮโรดทรงพระพิโรธเมื่อทรงทราบว่านักปราชญ์ใช้เส้นทางอื่นกลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอนของตน พระองค์ทรงทราบว่าเป็นเจ้าทรัสผ่านผู้เผยพระวจนะของพระองค์ถึงเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์ไว้อย่างไร {SJ 27.1}

พระองค์ทรงทราบดีว่าดาวดวงนั้นถูกกำหนดไว้อย่างไรเพื่อนำการเดินทางของนักปราชญ์ แต่กระนั้นพระองค์ก็ตั้งพระทัยที่จะทำลายพระเยซู ด้วยความกริ้วพระองค์ทรงบัญชาพวกทหารให้ออก *“ไปฆ่าเด็กผู้ชายทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮม . . . ที่มีอายุตั้งแต่สองขวบลงมา”* มัทธิว 2:16 {SJ 27.2}

ช่างแปลกจริงหนอที่มนุษย์จะต่อสู้กับพระเจ้า! ฉากการฆ่าเด็ก

บริสุทธิ์เหล่านั้นช่างน่าสยดสยองเสียจริง! ในอดีตเฮโรดทรงเคยทำสิ่งที่โหดเหี้ยมมากมายมาก่อน แต่ไม่เข้าชีวิตที่ชั่วร้ายของพระองค์ ลึกลับสุดลง พระองค์สิ้นพระชนม์ไปอย่างน่าสะพรึงกลัว {SJ 27.3}

โยเซฟและมารีย์ยังคงอยู่ในประเทศอียิปต์จนกระทั่งเฮโรดสิ้นพระชนม์ จากนั้นทูตสวรรค์ก็ปรากฏต่อโยเซฟและกล่าวว่า *“จงลุกขึ้นพาพระกุมารกับมารดาไปยังแผ่นดินอิสราเอล เพราะพวกที่เป็นภัยต่อชีวิตของพระกุมารนั้นตายแล้ว”* มัทธิว 2:20 {SJ 27.4}

โยเซฟหวังจะสร้างบ้านของเขาในหมู่บ้านเบธเลเฮมซึ่งเป็นสถานที่ที่พระเยซูประสูติ แต่เมื่อเดินทางเข้ามาใกล้แคว้นยูเดีย เขาได้ข่าวว่าบุตรชายของเฮโรดขึ้นครองราชย์แทนบิดาของพระองค์ {SJ 27.5}

เรื่องนี้ทำให้โยเซฟกลัวที่จะไปอาศัยที่นั่นและเขาไม่รู้ว่าจะควรจะทำอย่างไร ด้วยเหตุนี้พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์มาสอนเขา โยเซฟทำตามคำแนะนำต่างๆ ของทูตสวรรค์ และเขาก็กลับไปยังบ้านเดิมของเขาที่เมืองนาซาเร็ธ {SJ 27.6}

บทที่ 5

ชีวิตวัยเด็กของพระเยซู

ในวัยเด็กพระเยซูทรงอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ บนภูเขา พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และพระองค์น่าจะทรงใช้ที่แห่งใดแห่งหนึ่งในโลกนี้เพื่อเป็นบ้านพักอาศัยของพระองค์ได้ {SJ 29.1}

สถานที่แห่งนั้นน่าจะได้รับเกียรติด้วยการทรงร่วมสถิตของพระองค์ แต่พระองค์ไม่ได้เสด็จไปประทับยังบ้านของคนร่ำรวยหรือพระราชวังของพระราชา พระองค์ทรงเลือกที่ประทับอยู่ท่ามกลางคนยากจนใน

เมืองนาซาเร็ธ {SJ 29.2}

พระเยซูทรงประสงค์ให้คนยากจนทราบว่าพระองค์ทรงเข้าพระทัยถึงความทุกข์ลำบากของพวกเขา พระองค์ทรงแบกรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาต้องแบกรับ พระองค์ทรงเห็นใจพวกเขาและทรงช่วยเหลือพวกเขา {SJ 29.3}

พระคัมภีร์บันทึกเรื่องของพระเยซูในชีวิตช่วงแรกไว้ว่า “พระกุมารนั้นก็เจริญวัยแข็งแรงขึ้น เต็มเปี่ยมด้วยสติปัญญา และพระคุณ

ของพระเจ้าอยู่กับท่าน” “พระเยซู
เจริญขึ้นในด้านสติปัญญาและด้าน
ร่างกาย เป็นที่ชอบต่อพระพักตร์
พระเจ้าและต่อหน้าคนทั้งหลายด้วย”
ลูกา 2:40, 52 {SJ 29.4}

สมองของพระองค์ทรงปรารถนา
และว่องไวกระฉับกระเฉง พระองค์
ทรงเข้าพระทัยได้อย่างรวดเร็วและ
แสดงให้เห็นถึงความรอบคอบและ
ความเฉลียวฉลาดเกินกว่าอายุของ
พระองค์ แต่กระนั้นวิถีของพระองค์
เรียบง่ายและไร้เดียงสาและพระองค์
ทรงเจริญเติบโตทางด้านจิตใจและ
ร่างกายเช่นเดียวกับเด็กอื่นๆ {SJ 29.5}

แต่พระเยซูก็ไม่ทรงเหมือน
เด็กอื่นๆ ทั้งหมด พระองค์ทรงสำแดง
น้ำใจอ่อนหวานที่ไม่เห็นแก่ตัว
พระหัตถ์ที่เต็มพระทัยของพระองค์
พร้อมรับใช้ผู้อื่นอยู่เสมอ พระองค์
ทรงอดทนและสัตย์จริง {SJ 29.6}

พระองค์ทรงมุ่งมั่นยืนหยัดเพื่อ
ความถูกต้องตั้งศิลา พระองค์ทรง
ไม่พลาดที่จะแสดงความอ่อนโยน
และสุภาพต่อทุกคน พระองค์ทรงเป็น
ดั่งแสงตะวันอันร่าเริงในบ้านของ
พระองค์เองและในทุกที่ที่พระองค์
เสด็จไปประทับ {SJ 30.1}

พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยน้ำ
พระทัยและพระเมตตาต่อผู้สูงวัย
และผู้ยากไร้ และพระองค์ทรงสำแดง
ความกรุณาแม้กระทั่งต่อสัตว์
เดรัจฉาน พระองค์ทรงคอยเฝ้าดูแล
นกน้อยที่บาดเจ็บด้วยความอ่อนโยน
และทุกชีวิตมีความสุขมากขึ้นเมื่อ
พระองค์ประทับอยู่ใกล้ {SJ 30.2}

ในสมัยของพระคริสต์ ชาวฮิว
เอาใจใส่ในการศึกษาของบุตรทั้ง
หลายของพวกเขา โรงเรียนของ
พวกเขาอยู่ติดกับธรรมศาลาหรือ
สถานที่สำหรับนมัสการ และคุณครู
ทั้งหลายได้รับการเรียกขานว่ารับบี
ซึ่งเป็นบุคคลที่ถือว่ามีความรู้ใน
ระดับสูง {SJ 30.3}

พระเยซูไม่ได้ทรงไปเรียนใน
โรงเรียนเหล่านี้ เพราะโรงเรียนเหล่านี้
สอนความรู้มากมายที่ไม่ใช่ความจริง
แทนที่จะใช้พระวจนะของพระเจ้า
พวกเขากลับสอนคำสอนต่างๆ ของ
มนุษย์ และบ่อยครั้งคำสอนเหล่านี้
ตรงกันข้ามกับคำสอนของพระเจ้า
ที่ส่งผ่านมายังผู้เผยพระวจนะของ
พระองค์ {SJ 30.4}

พระเจ้าเองทรงสอนมารีย์โดย
ทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าจะเลี้ยงดู

พระบุตรของพระองค์อย่างไร มารีย์
สอนพระเยซูจากพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์
และพระองค์ทรงเรียนรู้ที่จะอ่านและ
ศึกษาด้วยพระองค์เอง {SJ 30.5}

พระเยซูยังทรงชื่นชอบศึกษา
สิ่งมหัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงสร้างทั้ง
บนพื้นโลกและในท้องฟ้า ในหนังสือ
ธรรมชาติเล่มนี้พระองค์ทรงเข้าใจ
เรื่องของต้นไม้พืชและสัตว์ต่างๆ และ
ดวงอาทิตย์และดวงดาวทั้งหลาย
{SJ 30.6}

วันแล้ววันเล่า พระองค์ทรง
เฝ้าดูสิ่งทรงสร้างเหล่านี้และพยายาม
รับบทเรียนที่ได้จากสิ่งเหล่านี้และ
เข้าใจเหตุผลของสิ่งต่างๆ {SJ 30.7}

ทูตสวรรค์บริสุทธ์ทั้งหลายมา
อยู่กับพระองค์ และช่วยพระองค์ให้
เรียนรู้เรื่องพระเจ้าจากสิ่งเหล่านี้
ด้วยเหตุนี้เมื่อพระองค์ทรงเติบโตขึ้น
ในด้านร่างกายทั้งความสูงและความ
แข็งแรง พระองค์ก็ทรงเติบโตในด้าน
ความรอบรู้และพระปัญญาด้วย
{SJ 30.8}

เด็กทุกคนมีโอกาสได้รับความรู้
เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงได้รับ เรา
ควรใช้เวลาของเราเรียนรู้เฉพาะสิ่ง
ที่เป็นจริง ความเท็จและนิยายจะ

ไม่ให้ประโยชน์อะไรแก่เราเลย {SJ
30.9}

ความจริงเท่านั้นที่มีคุณค่า
และสิ่งเหล่านี้เรารับรู้ได้จากการ
ศึกษาพระวจนะของพระเจ้าและ
จากพระหัตถกิจแห่งการทรงสร้าง
ของพระองค์ เมื่อเราศึกษาสิ่งเหล่านี้
ทูตสวรรค์จะช่วยให้เราเข้าใจ {SJ
31.1}

เมื่อเราเข้าใจพระปัญญาและ
คุณความดีของพระบิดาในสวรรค์
จิตใจของเราจะเข้มแข็งขึ้น หัวใจ
ของเราจะถูกชำระให้บริสุทธิ์และเรา
จะเป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น
{SJ 31.2}

ทุกปีโยเซฟและมารีย์เดิน
ทางขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อ
ร่วมฉลองเทศกาลปัสกา เมื่อพระ
เยซูอายุสิบสองปี พวกเขา ก็พา
พระองค์ไปด้วย {SJ 31.3}

การเดินทางเช่นนี้มีความสุข
สำราญเบิกบานใจ ผู้คนมากมาย
เดินทางด้วยเท้าหรือขี่วัวหรือลาและ
ใช้เวลาเดินทางหลายวัน เส้นทาง
จากเมืองนาซาเร็ธถึงกรุงเยรูซาเล็ม
มีระยะทางประมาณเจ็ดสิบไมล์
[เท่ากับ 113 กิโลเมตร] ผู้คนจาก

ทุกส่วนของดินแดน และแม้แต่จากประเทศอื่นๆ ต่างเดินทางไปเพื่อเข้าร่วมงานเทศกาล และผู้เดินทางที่มาจากสถานที่เดียวกันมักจะเดินทางไปด้วยกันเป็นกลุ่มใหญ่ {SJ 31.4}

เทศกาลปีสภานี้จัดขึ้นในช่วงปลายเดือนมีนาคมหรือต้นเดือนเมษายน แผ่นดินปาเลสไตน์ช่วงเวลานี้เป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิและทั่วทั้งแผ่นดินก็สว่างไสวด้วยดอกไม้และมีความสุขกับเสียงเพลงไพเราะของนกในอากาศ {SJ 31.5}

ขณะที่พวกเขาเดินทาง บรรดาบิดามารดาจะเล่าให้ลูกๆ ฟังถึงเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์ใจที่พระเจ้าทรงประกอบกิจเพื่อชนชาติอิสราเอลในอดีต และบ่อยครั้งพวกเขาจะร่วมร้องเพลงสดุดีอันไพเราะของกษัตริย์ดาวิดด้วยกัน {SJ 31.6}

ในสมัยของพระคริสต์ ประชาชนเข้าร่วมนมัสการพระเจ้าอย่างเย็นชาและปฏิบัติไปตามพิธีกรรมเท่านั้น พวกเขาใส่ใจกับความพึงพอใจของตนเองมากกว่าพระคุณความดีของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา {SJ 31.7}

แต่พระเยซูไม่ทรงปฏิบัติเช่นนั้น พระองค์ทรงชื่นชอบที่จะใคร่ครวญ

ถึงพระเจ้า ขณะที่พระองค์เสด็จมายังพระวิหาร พระองค์ทรงเฝ้าดูการทำงานของพวกเขาไปโรหิต พระองค์ทรงคุกเข่าลงอธิษฐานพร้อมกับบรรดาผู้ร่วมนมัสการและทรงร่วมเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ด้วยบทเพลงสรรเสริญ {SJ 31.8}

ทุกเช้าและเย็น ลูกแกะตัวหนึ่งจะถูกนำขึ้นถวายเป็นแทนบูชา ลูกแกะนี้หมายถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ขณะที่พระกุมารเยซูทอดพระเนตรเหยื่อบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสอนความหมายของการถวายบูชา พระองค์ทรงทราบดีว่าตัวพระองค์เองทรงเป็นพระเมษโปดก [ลูกแกะ] ของพระเจ้า และทรงต้องสิ้นพระชนม์เพื่อบาปของมนุษย์ทั้งหลาย {SJ 32.1}

ด้วยพระทัยเช่นนี้ พระเยซูจึงทรงประสงค์ที่จะอยู่ตามลำพัง ดังนั้นพระองค์จึงไม่อยู่กับบิดามารดาของพระองค์ในพระวิหาร และเมื่อพวกเขาออกเดินทางกลับบ้าน พระองค์ก็ไม่ได้อยู่กับพวกเขา {SJ 32.2}

มีห้องหนึ่งที่ติดอยู่กับพระวิหารเป็นที่ตั้งของโรงเรียนที่มีธรรมาจารย์เป็นครูสอนอยู่ที่นั่น และในเวลาต่อ

จากนั้นไม่นาน พระกุมารเยซูเสด็จไปที่นั้น พระองค์ประทับอยู่แทบเท้าของครูผู้ยิ่งใหญ่ร่วมกับเยาวชนทั้งหลายและทรงฟังคำพูดของพวกเขา {SJ 32.3}

ชาวียมีความคิดที่ผิดๆ มากมายอันเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ พระเยซูทรงทราบเรื่องนี้ดี แต่พระองค์ไม่ทรงขัดแย้งกับผู้คงแก่เรียนเหล่านั้น ในฐานะของผู้หนึ่งที่หวังจะได้รับการสั่งสอน พระองค์ทรงตั้งคำถามต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องและผู้เผยพระวจนะบันทึกไว้ {SJ 32.4}

อิสยาห์บทที่ห้าสิบสามกล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระผู้ช่วยให้รอด และพระเยซูทรงอ่านบทนี้และถามหาความหมาย {SJ 32.5}

พวกธรรมาจารย์ให้คำตอบใดๆ ไม่ได้ พวกเขาเริ่มซักถามพระเยซูและประหลาดใจกับความรู้อันของพระองค์เกี่ยวกับพระคัมภีร์ {SJ 32.6}

พวกเขามองเห็นว่าพระองค์ทรงเข้าพระทัยพระคัมภีร์ดีกว่าที่พวกเขาเข้าใจเสียอีก เขามองเห็นว่าการสอนของพวกเขาผิด แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะเชื่อสิ่งอื่นใดที่แตกต่างออกไป {SJ 32.7}

แต่กระนั้น พระเยซูทรงอ่อนน้อมและอ่อนโยนมากจนพวกเขาไม่โกรธพระองค์ พวกเขาต้องการให้พระองค์มาเป็นนักเรียนและจะได้สอนพระองค์ให้อธิบายพระคัมภีร์ในลักษณะเดียวกันกับพวกเขา {SJ 32.8}

เมื่อโยเซฟและมารีย์เดินทางออกจากกรุงเยรูซาเล็มมุ่งหน้ากลับบ้าน พวกเขาไม่ได้สังเกตเห็นว่าพระเยซูยังคงค้างอยู่ที่พระวิหาร พวกเขาคิดว่าพระองค์คงอยู่กับเพื่อนคนอื่นในกลุ่ม {SJ 32.9}

แต่เมื่อหยุดพักแรมในเวลากลางคืน พวกเขาขาดมือที่คอยช่วยงานไป พวกเขาจึงตามหาพระองค์ไปทั่วทุกกลุ่ม แต่ก็ไม่พบพระองค์เลย {SJ 33.1}

โยเซฟและมารีย์หวาดกลัวยิ่งนัก พวกเขาจำได้ดีว่าในสมัยที่พระเยซูทรงเป็นทารกนั้น เฮอร์อดเคยพยายามวางแผนฆ่าพระเยซูอย่างไรและพวกเขากลัวว่าบัดนี้ภัยอันตรายบางอย่างมาถึงพระองค์แล้ว {SJ 33.2}

ด้วยหัวใจที่เศร้าสลด พวกเขารีบเร่งกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม แต่

กว่าจะพบพระองค์ได้นั้นก็ผ่านไปแล้ว
สามวัน {SJ 33.3}

เมื่อพวกเขาพบพระองค์แล้ว
พวกเขามีความสุขมากยิ่งเพียงไร
แต่กระนั้นมารีย์คิดว่าพระองค์จะต้อง
ถูกตำหนิที่ทรงไปจากพวกเขา เธอ
กล่าวว่า {SJ 33.4}

“ลูกเอ๋ย ทำไมถึงทำกับเรา
อย่างนี้ ดุชิ พ่อกับแม่เที่ยวตามหา
ลูกด้วยความทุกข์ใจ” {SJ 33.5}

“พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม?
พ่อกับแม่ไม่รู้หรือว่าลูกต้องอยู่ใน
พระนิเวศของพระบิดา?” ลูคา 2:48,
49 {SJ 33.6}

ขณะที่พระองค์ตรัสถ้อยคำ
เหล่านี้ พระเยซูทรงชี้ขึ้นฟ้า บน
พระพักตร์ของพระองค์ปรากฏแสง
หนึ่งที่ทำให้พวกเขาประหลาดใจ
พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์ทรงเป็น
พระบุตรของพระเจ้า และพระองค์
ทรงปฏิบัติพระราชกิจที่พระบิดาของ
พระองค์ทรงมอบหมายให้พระองค์
เสด็จลงมาปฏิบัติในโลก {SJ 33.7}

มารีย์ไม่เคยลืมพระดำรัสเหล่านี้
อีกเลย ในเวลาอีกหลายปีต่อมา เธอ
จึงเข้าใจความหมายอันประเสริฐของ
พระดำรัสเหล่านี้ได้ดียิ่งขึ้น {SJ 33.8}

โยเซฟและมารีย์รักพระเยซู
แต่ความประมาททำให้พวกเขา
สูญเสียพระองค์ไป พวกเขาลืมภาระ
งานที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้พวกเขาทำ การละเลยของพวกเขาเพียง
วันเดียวทำให้พวกเขาสูญเสียพระเยซู
ไป {SJ 33.9}

ในปัจจุบัน หลายคนสูญเสีย
พระผู้ช่วยให้รอดไปเช่นเดียวกัน
เมื่อเราไม่ชอบที่จะคิดคำนึงถึงพระ
องค์หรืออธิษฐานต่อพระองค์ เมื่อ
เราพูดจาไร้สาระ หรือพูดคำที่ไร้
ความเมตตาปราณี หรือพูดคำหยาบ
เมื่อเราแยกตัวเองออกไปจากพระ
คริสต์ เมื่อเราไม่มีพระองค์แล้ว เรา
ก็รู้สึกเหงาหงอยและเศร้าใจ {SJ
33.10}

แต่หากเราปรารถนาด้วยความ
จริงใจที่จะอยู่ร่วมกับพระองค์ พระ
องค์ก็จะร่วมสถิตอยู่กับเราเสมอ
ทุกคนที่แสวงหาเพื่อจะให้พระผู้ช่วยให้
รอดสถิตร่วมอยู่ด้วย พระองค์ก็
ทรงชื่นชอบที่จะประทับอยู่กับผู้นั้น
พระองค์ทรงทำให้บ้านที่ยากจนที่
สุดมีความสุขสำราญและทรงทำให้
หัวใจที่ต่ำต้อยที่ สุดมีความสุข {SJ.
34.1}

แม้พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูก็ยังเสด็จกลับไปยังบ้านที่เมืองนาซาเร็ธพร้อมกับโยเซฟและมารีย์ พระองค์ทรง *“ยอมเชื่อฟังเขาทั้งสอง”* ลูกา 2:51 จบจนกระทั่งพระองค์อายุสามสิบปี {SJ 34.2}

พระองค์ผู้ทรงเคยเป็นพระผู้บัญชาการแห่งสวรรค์ทรงเป็นบุตรชายที่น่ารักและเชื่อฟังในโลก ชาวสารยั้งใหญ่จากการถวายบูชาในพระวิหารที่เข้ามาในสมองของพระองค์ ถูกฝังไว้ในพระหทัยของพระองค์ พระองค์ทรงเฝ้ารอจนกระทั่งถึงเวลาของพระเจ้าที่จะเริ่มปฏิบัติกิจที่ทรงได้รับมอบหมาย {SJ 34.3}

พระเยซูทรงพำนักอยู่ในบ้านของชาวชนบทยากจนคนหนึ่ง พระองค์ทรงทำหน้าที่ของพระองค์อย่างซื่อสัตย์และร่าเริงในการช่วยสนับสนุนครอบครัว ทันทีที่พระองค์ทรงโตพอแล้ว พระองค์ทรงเรียนรู้อาชีพการงานและทรงทำงานในร้านช่างไม้กับโยเซฟผู้เป็นบิดา {SJ. 34.4}

พระองค์ทรงสวมใส่เสื้อผ้าเนื้อหยาบเย็บคนทำงานทั่วไป ทรงดำเนินไปและกลับจากสถานที่ทำ

พระราชกิจของพระองค์ตามถนนในเมืองเล็กๆ พระองค์ไม่ได้ทรงใช้อำนาจของพระเจ้าในตัวพระองค์ เพื่อให้ชีวิตของพระองค์สุขสบายขึ้นสำหรับตัวพระองค์เอง {SJ 34.5}

ขณะที่พระเยซูทรงปฏิบัติกิจในวัยเด็กและวัยหนุ่มพระองค์ทรงเติบโตใหญ่ขึ้นอย่างแข็งแรงทั้งด้านร่างกายและจิตใจ พระองค์ทรงพยายามใช้พลังกำลังทั้งหมดของพระองค์เพื่อรักษาทั้งกายและใจให้มีสุขภาพที่ดีเพื่อพระองค์จะทรงทำงานได้อย่างดีที่สุดในทุกๆ สายงาน {SJ 34.6}

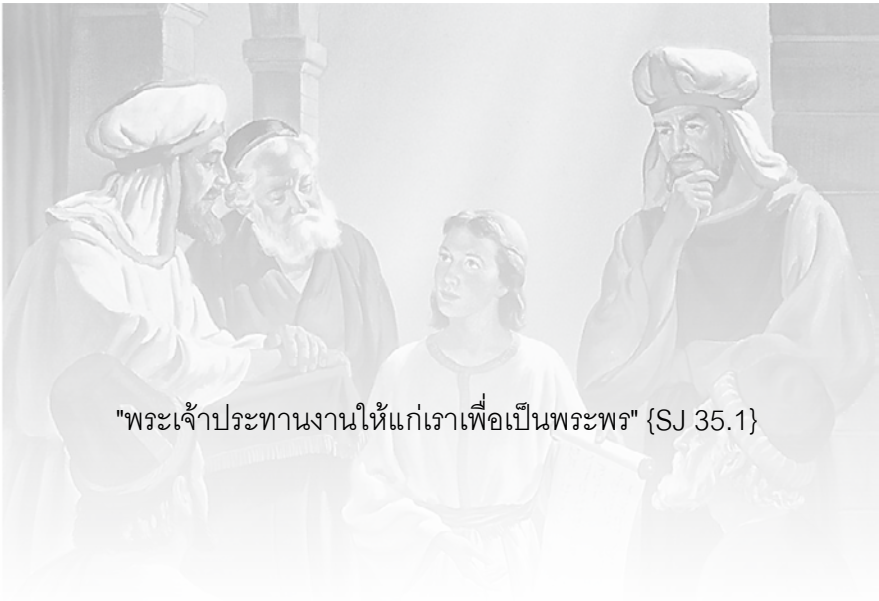
สิ่งใดก็ตามที่ทรงปฏิบัติ พระองค์ทรงทำได้ดี พระองค์ทรงประสงค์จะให้ทุกอย่างสมบูรณ์ดีเลิศแม้แต่ในเรื่องการใช้เครื่องมือจากแบบอย่างของพระองค์ พระองค์ทรงสอนว่าเราจะต้องขยัน สอนว่าเราควรจะทำงานอย่างเอาใจใส่และทำให้ดีที่สุด และสอนว่างานเหล่านี้เป็นงานที่มีเกียรติ ทุกคนควรรอบางสิ่งทำที่จะเป็นประโยชน์ต่อตนเองและต่อผู้อื่น {SJ 34.7}

พระเจ้าประทานงานให้แก่เรา เพื่อเป็นพระพร และพระองค์ทรงพอ

พระทัยในตัวเด็ก ๆ ที่รับงานส่วนของตัวเองในครอบครัวมาทำอย่างรำเรง เพื่อแบ่งเบาภาระของพ่อและแม่ เด็กที่ทำเช่นนี้จะก้าวออกไปจากบ้าน เพื่อเป็นพระพรแก่ผู้อื่น {SJ 35.1}

เยาวชนที่พยายามทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยในทุกสิ่งที่ทำและ

ทำสิ่งที่ถูกเพราะเป็นเรื่องที่ถูกต้อง จะเป็นผู้ที่มีประโยชน์ในโลกใบนี้ โดยการเป็นคนซื่อสัตย์ในสถานที่อันต่ำต้อย พวกเขากำลังทำตัวให้เหมาะสมสำหรับตำแหน่งหน้าที่ที่สูงยิ่งขึ้น {SJ 35.2}

"พระเจ้าประทานงานให้แก่เราเพื่อเป็นพระพร" {SJ 35.1}

บทที่ 6

วันเวลาแห่งความขัดแย้ง

ครูชาวยิวสร้างกฎเกณฑ์มากมายเพื่อให้ประชาชนปฏิบัติ และกำหนดให้พวกเขาทำหลายสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้ทรงบัญชา แม้แต่เด็กเล็กก็ยังคงต้องเรียนรู้และปฏิบัติตามกฎเหล่านี้ แต่พระเยซูไม่ทรงพยายามเรียนรู้สิ่งที่พวกธรรมจารย์สั่งสอน พระองค์ทรงระมัดระวังที่จะไม่ตรัสกับครูเหล่านี้ด้วยถ้อยคำที่ขาดความเคารพ แต่พระองค์ทรงศึกษาพระคัมภีร์และเชื่อปฏิบัติตามธรรมบัญญัติต่างๆ ของพระเจ้า {SJ 37.1}

บ่อยครั้งพระองค์ทรงถูกตำหนิ เพราะไม่ปฏิบัติตามสิ่งที่คนอื่นทำกันทั่วไป จากนั้นพระองค์ทรงเปิดพระคัมภีร์เพื่อสำแดงให้พวกเขาเห็นถึงแนวทางที่ถูกต้อง {SJ 37.2}

พระเยซูทรงมุ่งมั่นอยู่เสมอที่จะทำให้ผู้อื่นมีความสุข เนื่องจากพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาและความอ่อนโยนอย่างมากยิ่ง พวกธรรมจารย์จึงหวังที่จะให้พระองค์ทรงปฏิบัติตามสิ่งที่พวกเขาทำ แต่พวกเขาทำไม่สำเร็จ เมื่อพวกเขา

โน้มน้าวให้พระองค์ปฏิบัติตามกฎของพวกเขา พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่าพระคัมภีร์สอนไว้อย่างไร สิ่งใดที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ พระองค์จะทรงปฏิบัติตาม {SJ 37.3}

เรื่องนี้ทำให้พวกธรรมาจารย์โกรธ พวกเขาารู้ดีว่ากฎระเบียบของพวกเขาขัดแย้งกับพระคัมภีร์ แต่กระนั้นพวกเขาก็ไม่พอใจที่พระเยซูทรงปฏิเสธที่จะเชื่อและปฏิบัติตามพวกเขา {SJ 37.4}

พวกเขาเอาเรื่องพระองค์ไปฟ้องบิดามารดาของพระองค์ โยเซฟและมารีย์ถือว่าพวกธรรมาจารย์เป็นคนดี พระเยซูทรงถูกตำหนิจึงเป็นเรื่องยากที่จะรับได้ {SJ 37.5}

พวกน้อง ๆ ของพระเยซูเข้าใจว่าพวกธรรมาจารย์ พวกเขาพูดว่า จะต้องเอาใจใส่คำสอนของครูเหล่านี้ เสมือนเป็นพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาถือว่าพระเยซูที่ตั้งตัวเองขึ้นเหนือผู้นำของประชาชน {SJ 38.1}

พวกธรรมาจารย์คิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่น และพวกเขาไม่ยอมคบหาคนทั่วไป พวกเขาดูหมิ่นคนยากจนและคนไม่มีความรู้ แม้กระทั่งคนป่วยและคนที่ตกทุกข์ได้ยากก็ถูก

ทอดทิ้งโดยไม่ได้รับความหวังหรือคำปลอบประโลม {SJ 38.2}

พระเยซูทรงสำแดงความห่วงใยด้วยความรักต่อคนทั้งหมด พระองค์ทรงใส่ใจดูแลทุกคนที่ทุกข์ทรมานที่พระองค์ทรงพบนั้น พระองค์ทรงพยายามช่วยเหลือ พระองค์ทรงมีเงินทองเพียงเล็กน้อยที่จะทรงมอบให้แก่พวกเขา แต่บ่อยครั้งพระองค์ทรงปฏิเสธตัวเองด้วยการไม่รับประทานอาหารเพื่อจะช่วยเหลือผู้อื่น {SJ 38.3}

เมื่อพวกน้อง ๆ ของพระองค์พูดจาเกรี้ยวกราดต่อผู้ที่ตกทุกข์ได้เวทนาน่าสงสาร พระเยซูจะเสด็จไปหาคนเหล่านั้นและพูดถ้อยคำแห่งความเมตตาและให้กำลังใจ {SJ 38.4}

สำหรับคนทั้งหลายที่หิวอาหารและกระหายน้ำ พระองค์จะทรงนำน้ำเย็นไปให้เขา และบ่อยครั้งจะมอบอาหารของพระองค์เองให้แก่พวกเขา {SJ 38.5}

การกระทำทั้งหมดนี้ทำให้พวกน้อง ๆ ของพระองค์ไม่พอใจ พวกเขาข่มขู่และพยายามทำให้พระองค์กลัว แต่พระองค์ยังคงทรงทำตามที่พระเจ้าตรัสไว้ต่อไป {SJ 38.6}

การกดขี่ข่มเหงและการทดลอง ที่พระเยซูทรงต้องเผชิญนั้นมีมากมาย ซาตานคอยจ้องอยู่ตลอดเวลาที่จะเอาชนะพระองค์ {SJ 38.7}

หากมันชักนำพระเยซูให้ทำผิด ได้สักเพียงหนึ่งอย่าง หรือตรัสคำพูด หงุดหงิดออกมาเพียงคำเดียว พระองค์ก็ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราไม่ได้ และโลกทั้งใบจะพิเนาศาตานรู้เรื่องนี้ดีและด้วยเหตุนี้เอง มันจึงพยายามลงแรงอย่างหนักที่จะชักนำพระเยซูให้ทำบาป {SJ 38.8}

ทูตสวรรค์คอยปกป้องพระผู้ช่วยให้รอดอยู่เสมอ แต่ถึงกระนั้นชีวิตของพระองค์ก็ทรงต่อสู้กับอำนาจแห่งความมืดมาเป็นเวลาอันยาวนาน ไม่มีใครในพวกเราที่ต้องพบกับการล่อลวงรุนแรงดังเช่นที่พระองค์ทรงเผชิญ {SJ 38.9}

แต่สำหรับทุกการล่อลวง พระองค์ทรงมีคำตอบเดียว นั่นคือ *“มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า”* เมื่อพวกน้องๆ ของพระองค์ทำผิด พระองค์มักจะไม่ทรงว่ากล่าว แต่จะทรงบอกพวกเขาว่าพระเจ้าตรัสไว้อย่างไร {SJ 39.1}

นาซาเร็ธเป็นเมืองชั่วร้าย เด็กและเยาวชนต่างพยายามโน้มน้าวให้

พระเยซูทำตามทางชั่วของพวกเขา พระองค์ทรงสดใสและร่าเริงและพวกเขาชื่นชอบที่จะให้พระองค์เข้าร่วมกลุ่มด้วย {SJ 39.2}

แต่หลักการอันชอบธรรมของพระเจ้าทำให้พวกเขาโกรธ บ่อยครั้งเมื่อพระองค์ทรงปฏิเสธเข้าร่วมกิจกรรมต้องห้ามบางอย่าง พระองค์ก็จะถูกประณามว่าซื่อซลาด บ่อยครั้งพวกเขาเยาะเย้ยว่าพระองค์จุกจิกจู้จี้กับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ มากเกินไป คำตอบของพระองค์ที่มีไว้กับเรื่องทั้งหมดนี้คือ *“มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า” “ความยำเกรงองค์เจ้านาย นั้นแหละคือปัญญาและการหันเสียจากความชั่วร้าย คือความเข้าใจ”* โยบ 28:28 การรักความชั่วคือการรักความตาย เพราะ *“ค่าจ้างของบาปคือความตาย”* โรม 6:23 {SJ 39.3}

พระเยซูไม่ทรงเคยเรียกร้องสิทธิให้กับตัวเอง พระองค์ทรงแบกรับอย่างอดทนเมื่อถูกใช้งานอย่างรุนแรงหยาบคาย เนื่องจากพระองค์ทรงเต็มพระทัยและไม่ทรงบ่น บ่อยครั้งงานที่พระองค์ได้รับมอบหมายจึงเป็นงานที่หนักโดยไม่จำเป็น กระนั้นพระองค์ก็ไม่ทรงย่อท้อเพราะพระองค์

ทรงมั่นใจว่าพระเจ้าทรงพอพระทัย
ในพระองค์ {SJ 39.4}

ช่วงเวลาที่พระองค์ทรงมีความสุข
ที่สุดคือเมื่อได้ทรงอยู่ตามลำพัง
กับธรรมชาติและกับพระเจ้า เมื่อ
พระองค์ทรงทำภารกิจเสร็จแล้ว
พระองค์ทรงชื่นชอบที่จะเข้าไปยัง
ท้องทุ่งเพื่อศึกษาใคร่ครวญในหุบเขา
เขียวขจีและเพื่ออธิษฐานต่อพระเจ้า
บนเนินเขาหรือท่ามกลางต้นไม้ในป่า
{SJ 39.5}

พระองค์ทรงฟังเสียงเพลงอัน
ไพเราะของเหล่าวิหคที่พระเจ้าทรง
สร้าง และทรงเปล่งพระสุรเสียงของ
พระองค์เข้าร่วมประสานบทเพลง
แห่งการสรรเสริญด้วยความชื่นชม
ยินดีและการขอบพระคุณ {SJ 39.6}

พระองค์ทรงต้อนรับแสง
อรุณของวันใหม่ด้วยการร้องเพลง
ในเวลาเช้าตรู่มักจะพบพระองค์ได้
ในสถานที่เงียบสงบแห่งใดแห่งหนึ่ง
ขณะทรงใคร่ครวญเรื่องของพระเจ้า
ทรงศึกษาพระคัมภีร์ หรือทรง
อธิษฐาน {SJ 39.7}

พระองค์เสด็จจากช่วงเวลา
แห่งความสุขสำราญอันเงียบสงบ
กลับไปยังบ้านพักอาศัยของพระองค์

เพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ของพระองค์
อีกครั้ง และเพื่อเป็นแบบอย่างของ
ความอดทนในงานหนัก ไม่ว่าพระ
องค์จะทรงอยู่ที่ใด การปรากฏตัว
ของพระองค์ดูเหมือนจะนำทูตสวรรค์
ให้เข้ามาใกล้ ผู้คนทุกชนชั้นต่างรู้สึก
ถึงอำนาจในการชักจูงจากการดำเนิน
ชีวิตอันบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ของ
พระองค์ {SJ 40.1}

พระองค์ทรงดำเนินชีวิตอยู่
ท่ามกลางคนสะเพร่าเลินเล่อ คน
หยาบคายและไม่สุขภาพ ท่ามกลางคน
เก็บภาษีที่ไม่เป็นธรรม คนสุรุษ
สุร่ายที่สะเพร่า ชาวสะมาเรียที่
ไม่ชอบธรรม ทหารต่างชาตินอก
ศาสนาและชาวนาที่ยากลำบาก
{SJ 40.2}

พระองค์ตรัสถ้อยคำแสดงความ
เห็นอกเห็นใจที่นี้บ้างและที่โน่นบ้าง
เมื่อพระองค์ทรงเห็นผู้ที่เหน็ดเหนื่อย
แต่กระนั้นก็ยังถูกบังคับให้แบกรับ
ภาระอันหนัก พระองค์จะทรงช่วย
แบ่งเบาภาระของพวกเขาและทรง
กล่าวย้าให้พวกเขาฟังบทเรียนต่างๆ
ที่พระองค์ทรงเรียนรู้จากธรรมชาติใน
เรื่องความรัก พระเมตตากรุณาและ
คุณความดีของพระเจ้า {SJ 40.3}

พระองค์ทรงสอนให้พวกเขา มองตนเองว่ามีตะลันต์อันล้ำค่าซึ่ง หากใช้อย่างถูกต้องจะทำให้พวกเขา ได้รับสมบัติอันล้ำค่าชั่วนิรันดร์ พระองค์ทรงสอนจากแบบอย่างของตัว พระองค์เองว่า ทุกช่วงเวลานั้นมีค่า และควรนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ บางอย่าง {SJ 40.4}

พระองค์ไม่ทรงมองข้ามคนใด ไปราวกับว่าเขาเป็นคนที่ไร้ค่า แต่ จะทรงพยายามให้กำลังใจแก่ผู้ที่ หยาบกร้านที่สุดและไร้อนาคตมากที่สุด พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า

พระเจ้าทรงรักพวกเขาตั้งลูกของ พระองค์ และพวกเขาจะได้มีลักษณะ อุปนิสัยเหมือนกับพระลักษณะนิสัย ของพระเจ้า {SJ 40.5}

ด้วยวิธีการเจียบๆ เช่นนี้ พระเยซูทรงประกอบกิจเพื่อผู้อื่นนับตั้ง แต่ยังทรงพระเยาว์ ไม่มีใครคนใดหรือ แม้กระทั่งพวกน้องๆ ของพระองค์ เองจะทำให้พระองค์หยุดทำงานนี้ได้ พระองค์ทรงดำเนินตามแบบแผน ของชีวิตพระองค์ด้วยเป้าหมายที่ จริงจัง เพราะพระองค์ทรงเป็นแสง สว่างของโลก {SJ 40.6}

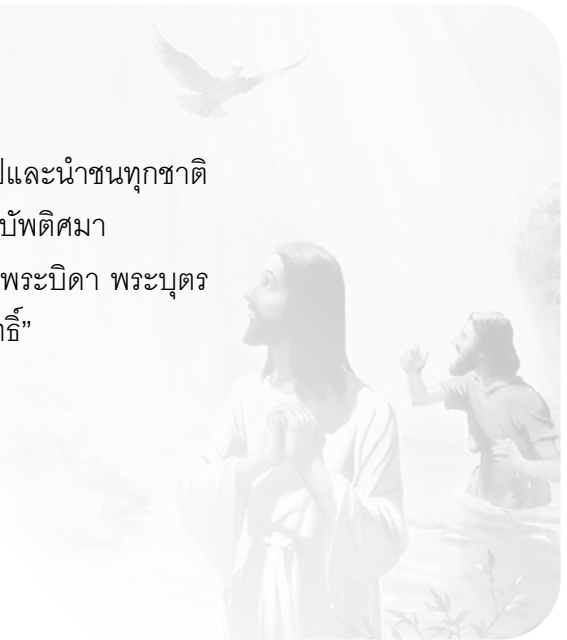

พระเยซู “ทรงสอนว่าเราจะต้องขยัน....
เราควรจะทำงานอย่างเอาใจใส่และทำให้ดีที่สุด....
ทุกคนควรหาบางสิ่งทำที่จะเป็นประโยชน์ต่อตนเองและต่อผู้อื่น” {SJ 34.7}

“ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติ
มาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมา
พวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร
และพระวิญญาณบริสุทธิ์”
มัทธิว 28:19

บทที่ 7

บัพติศมา

เมื่อเวลาที่พระคริสต์ต้องปฏิบัติศาสนกิจเพื่อสาธารณชนมาถึง สิ่งแรกที่พระองค์ทรงกระทำคือมุ่งหน้าไปยังแม่น้ำจอร์แดนเพื่อรับบัพติศมาจากยอห์นผู้ให้บัพติศมา {SJ 41.1}

ยอห์นได้รับการบัญชาให้ไปเตรียมมรรคาของพระผู้ช่วยให้รอดท่านเทศนาประกาศในถิ่นทุรกันดารว่า {SJ 41.2}

“เวลากำหนดมาถึงแล้วและแผ่นดินของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว

จงกลับใจใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐ”
มาระโก 1:15 {SJ 41.3}

ประชาชนจำนวนมากหลั่งไหลมาฟังท่าน หลายคนสำนึกถึงบาปของตนเอง และรับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน {SJ 41.4}

พระเจ้าทรงให้ยอห์นทราบว่าสักวันหนึ่งพระเมสสิยาห์จะมาหาท่านและขอรับบัพติศมา พระองค์ยังทรงสัญญาว่าจะประทานหมายสำคัญให้แก่ท่านเพื่อท่านจะได้ทราบว่าเป็นใครคือพระเมสสิยาห์ {SJ 41.5}

เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงแล้ว ยอห์นมองเห็นหมายสำคัญดังกล่าว นั้นจากพระพักตร์ของพระองค์ หมายสำคัญนั้นคือชีวิตบริสุทธิ์ของพระองค์ จึงทูลห้ามพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์?” {SJ 41.6}

“แต่พระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า ‘บัดนี้ จงยอมเถิด เพราะสมควรที่ พวกเราจะทำความชอบธรรมให้ครบถ้วนทุกประการ’” มัทธิว 3:14, 15 {SJ 41.7}

และในขณะที่พระองค์ตรัส เช่นนี้ บนพระพักตร์ของพระองค์ มีแสงสว่างของสวรรค์ปรากฏขึ้น เหมือนแสงที่สีเมโอนเห็น {SJ 42.1}

ดังนั้นยอห์นจึงนำพระผู้ช่วยให้รอดลงไป ในแม่น้ำจอร์แดนอันสวยงาม และ ณ ที่นั่นท่านได้ให้บัพติศมาแด่พระองค์ต่อหน้าประชาชนทั้งปวง {SJ 42.2}

พระเยซูไม่ได้รับบัพติศมาเพื่อแสดงถึงการกลับใจจากบาปของพระองค์เอง เพราะพระองค์ไม่เคยทำบาปเลย พระองค์ทรงรับบัพติศ-

มาเพื่อเป็นแบบอย่างให้แก่พวกเรา {SJ 42.3}

เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำแล้ว พระองค์ทรงคุกเข่าที่ริมฝั่งแม่น้ำและอธิษฐาน และแล้วฟ้าสวรรค์ก็เปิดออก ลำแสงแห่งรัศมีภาพพุ่งออกมา “และพระองค์ทรงเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุนกพิราบสถิตบนพระองค์” มัทธิว 3:16 {SJ 42.4}

พระพักตร์และพระกายของพระองค์สว่างเจิดจ้าขึ้นด้วยแสงแห่งพระสิริของพระเจ้า และมีพระสุรเสียงของพระเจ้าดังมาจากฟ้าสวรรค์ว่า {SJ 42.5}

“ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” มัทธิว 3:16, 17 {SJ 42.6}

พระสิริที่ประทับอยู่เหนือพระคริสต์เป็นหลักประกันถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อพวกเรา พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมาเป็นแบบอย่างแก่เรา และเช่นเดียวกับที่พระบิดาสดับคำอธิษฐานทูลขอของพระเยซูอย่างแน่อนอนฉันใด พระองค์ก็จะสดับฟังคำทูลขอของเราด้วยแน่อนฉันนั้น {SJ 42.7}

คนที่ขัดสนที่สุด คนที่บาปหนา
ที่สุดและคนที่ถูกดูหมิ่นมากที่สุด
มีหนทางที่จะเข้าไปถึงพระบิดาได้
เมื่อเราเข้ามาหาพระองค์ในพระนาม
ของพระเยซูแล้ว พระสุรเสียงที่ตรัส
กับพระเยซูจะตรัสกับพวกเราด้วย
ว่า “นี่คือลูกที่รักของเรา เราชอบใจ
เจ้ามาก” {SJ 42.8}

“ใครเชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด
แต่ใครไม่เชื่อจะต้องถูกลงโทษ
มีคนเชื่อที่ไหน หมายถึงคนเหล่านี้จะเกิดขึ้นที่นั่น
คือพวกเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา
พวกเขาจะพูดภาษาแปลกๆ พวกเขาจะจับงูได้ด้วยมือเปล่า
ถ้าพวกเขากินยาพิษใดๆ มันจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา
และพวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บคนป่วย
แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค” มาระโก 16:16-18

“เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน
ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้า และพงศ์พันธุ์ของนางด้วย
เขาจะทำให้หัวของเจ้าแหลก
และเจ้าจะทำให้สันเท้าของเขาฟกช้ำ” ปฐมกาล 3:15

บทที่ 8

การทดลอง

หลังจากที่พระคริสต์ทรงรับ
บัพติศมาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์
ทรงนำพระองค์เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
เพื่อถูกมารทดลอง {SJ 43.1}

ในการเสด็จเข้าไปยังถิ่น
ทุรกันดาร พระวิญญาณบริสุทธิ์
ทรงเป็นผู้นำพระคริสต์เข้าไป
พระองค์ไม่ได้ทรงชักนำให้การ
ทดลองเข้ามา พระองค์ทรงประสงค์
อยู่ตามลำพัง เพื่อจะใคร่ครวญถึง
ภารกิจและพระราชกิจของพระองค์
{SJ 43.2}

พระองค์จำเป็นต้องเสริม
พระองค์เองด้วยการอธิษฐานและ
การอดพระกระยาหารเพื่อเตรียมตัว
สำหรับเส้นทางเป็อนพระโลหิตที่จะ
ต้องดำเนินต่อไป แต่ชาตานุรู้
ว่า พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จไปที่ใด มัน
จึงไปที่นั่นเพื่อทดลองพระองค์
{SJ 43.3}

เมื่อพระคริสต์เสด็จไปจากกลุ่ม
แม่น้ำจอร์แดน พระพักตร์ของ
พระองค์เปล่งรัศมีภาพด้วยพระสิริ
ของพระเจ้า แต่หลังจากที่พระองค์

เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแล้ว พระสิรินี้ก็หายไป {SJ 43.4}

บาปของโลกอยู่บนพระองค์และ พระพักตร์ของพระองค์แสดงความ เศร้าโศกและความปวดร้าวอย่าง ที่มนุษย์ไม่เคยสัมผัสถึง พระองค์ทรง ทุกข์ทรมานเพื่อคนบาปทั้งหลาย {SJ 43.5}

อาดัมและเอวาไม่เชื่อฟังพระ เจ้าด้วยการรับประทานผลไม้ต้อง ห้าม การไม่เชื่อฟังของพวกเขา นำ บาปและความเศร้าโศกและความ ตายเข้ามาในโลก {SJ 43.6}

พระคริสต์เสด็จมาเพื่อเป็น แบบอย่างของการเชื่อฟัง หลังจาก ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันใน ถิ่นทุรกันดารแล้ว พระองค์ไม่ทรง ยอมแม้แต่จะรับอาหารถ้าไม่เป็นไป ตามพระประสงค์ของพระบิดาของ พระองค์ {SJ 43.7}

หนึ่งในการทดลองที่เอาชนะ พ่อแม่คู่แรกของเราคือ การทดลอง ของการปล่อยตัวตามใจความอยาก พระคริสต์ทรงอดพระกระยาหาร อันยาวนานเช่นนี้เพื่อสำแดงให้ เห็นว่าความอยากนั้นควบคุมได้ {SJ 45.1}

ซาตานล่อลวงมนุษย์ให้ปล่อย ตัวตามใจความอยาก เพราะการ ปล่อยตัวตามใจความอยากนี้ จะ ทำให้ร่างกายของเราอ่อนแอลงและ ทำให้สมองซุนนั้ว หลังจากนั้นมันก็ มั่นใจว่าจะหลอกและทำลายพวกเขา ได้ง่ายยิ่งขึ้น {SJ 45.2}

แต่แบบอย่างของพระคริสต์ สอนเราว่า จะต้องเอาชนะความ ปรารถนาที่ผิดทุกอย่างให้ได้ ความ อยากของเราจะต้องไม่มีอำนาจ เหนือเรา เราต้องเป็นผู้ควบคุมความ อยากทั้งหลาย {SJ 45.3}

เมื่อซาตานมาปรากฏตัวต่อ พระคริสต์ครั้งแรกนั้น มันมาใน ลักษณะทูตแห่งความสว่าง มันอ้าง ว่าเป็นผู้สื่อสารจากสวรรค์ {SJ 45.4}

มันบอกพระเยซูว่าพระบิดา ของพระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะ ปล่อยให้พระองค์ทนทุกข์ทรมาน เช่นนี้ พระองค์เพียงแต่ทรงแสดง ออกถึงความเต็มใจที่จะทนทุกข์เท่า นั้นก็เพียงพอ {SJ 45.5}

ขณะที่พระเยซูทรงกำลังดิ้นรน ต่อสู้กับความทุกข์ทรมานจากความ หิวโหยอย่างรุนแรงที่สุด ซาตาน พุดกับพระองค์ว่า {SJ 45.6}

“ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง” {SJ 45.7}

แต่เนื่องจากพระเจ้าช่วยให้รอดเสด็จมาดำเนินชีวิตเพื่อเป็นแบบอย่างแก่เรา พระองค์จึงต้องทรงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบากเช่นเดียวกับที่เราจะต้องอดทน พระองค์จะต้องไม่ทำการอัศจรรย์เพื่อผลประโยชน์ของพระองค์เอง การอัศจรรย์ของพระองค์ล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น พระองค์ตรัสตอบคำเรียกร้องข้อนี้ของซาตานว่า {SJ 45.8}

“มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’ ” {SJ 45.9}

ด้วยการตอบเช่นนี้พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่า การจัดหาอาหารแก่ตนเองนั้นมีความสำคัญน้อยกว่าการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า ผู้ที่เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าจะได้รับทุกสิ่งที่เป็นจำเป็นสำหรับชีวิต ปัจจุบันดังที่มีพระสัญญาไว้ และพวกเขาก็ยังได้รับพระสัญญาเรื่อง

ชีวิตในกายภาคหน้าด้วย {SJ 45.10}

ซาตานเอาชนะพระคริสต์ในการทดลองครั้งใหญ่ครั้งแรกไม่ได้ มันจึงพาพระองค์ไปยังยอดพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มและพูดว่า {SJ 46.1}

“ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงไป เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าจะรับสิ่งเรื่องท่านต่อบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์ และทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ไม่ให้เท้าของท่านกระทบหิน’ ” {SJ 46.2}

ณ ที่นี้ ซาตานทำตามพระคริสต์ด้วยการอ้างพระคัมภีร์ แต่พระสัญญาข้อนี้ไม่ได้มีไว้สำหรับผู้ที่ตั้งใจเสี่ยงเข้าหาภัยอันตราย พระเจ้าไม่ทรงบัญชาพระเยซูให้ทิ้งตัวพระองค์เองลงมาจากยอดพระวิหาร พระเยซูจะไม่ยอมทำเพื่อให้ซาตานพึงพอใจ พระองค์ตรัสว่า “พระคัมภีร์มีเขียนไว้ดีกว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’ ” {SJ 46.3}

เราควรวางใจในการดูแลของพระบิดาบนสวรรค์ แต่เราต้องไม่ไปในที่ที่พระองค์ไม่ได้ทรงบัญชาให้เราไป เราต้องไม่ทำในสิ่งที่พระองค์ทรงห้าม {SJ 46.4}

บางคนพูดว่า ถึงแม้จะไม่เชื่อฟังพระองค์ เราก็ยังปลอดภัย เนื่องจากพระเจ้าทรงเมตตาและพร้อมที่จะอภัย แต่การพูดเช่นนี้เป็นการทีกักตักขึ้นมาเอง พระเจ้าทรงให้อภัยทุกคนที่ขอการอภัยและหันหลังออกไปจากบาป แต่สำหรับผู้ที่เลือกที่จะไม่เชื่อฟังพระองค์นั้น พระองค์ทรงไม่อาจอวยพรได้ {SJ 46.5}

ตอนนี้ซาตานปรากฏตัวให้เห็นดังที่มันเป็น นั่นคือเจ้าชายแห่งอำนาจของความมืด มันพาพระเยซูขึ้นไปบนภูเขาสูง และแสดงให้พระองค์เห็นอาณาจักรทั้งหมดของโลก {SJ 46.6}

แสงแดดสาดส่องอยู่เหนือเมืองใหญ่ ราชวังหินอ่อน สวนผลไม้ อันอุดมสมบูรณ์ และไร่ร่องน ซาตานกล่าวว่า {SJ 46.7}

“ถ้าท่านจะก้มลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน” {SJ 46.8}

เป็นเวลาชั่วขณะหนึ่งที่พระคริสต์ทอดพระเนตรภาพฉากนั้น และแล้วพระองค์ก็ผินหลังให้ ซาตานนำเสนอโลกต่อพระองค์ในแง่มุมที่น่าดึงดูดที่สุด แต่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ทรงมองลึกลงไปกว่าความมั่งคั่งภายนอก {SJ 47.1}

พระองค์ทรงมองเห็นโลกที่น่าเวทนาและเต็มไปด้วยความบาปเมื่อปราศจากพระเจ้า ความทุกข์ยากทั้งหมดนี้เป็นผลมาจากการที่มนุษย์หันออกไปจากพระเจ้าเพื่อไปกราบบูชาซาตาน {SJ 47.2}

พระคริสต์ทรงปรารถนาอย่างเปี่ยมล้นที่จะไถ่คืนสิ่งที่สูญเสียไป พระองค์ทรงปรารถนาที่จะนำโลกให้กลับไปสู่สภาพที่สวยงามที่เกินกว่าความสวยงามของสวนเอเดน พระองค์ทรงประสงค์ที่จะวางมนุษย์ไว้ในฐานะที่ได้เปรียบเมื่ออยู่ร่วมกับพระเจ้า {SJ 47.3}

พระองค์ทรงอดทนต่อการทดลองเพื่อคนบาป พระองค์จะต้องทรงเป็นผู้ชนะเพื่อที่พวกเขาจะได้รับชัยชนะด้วย เพื่อให้พวกเขามีฐานะเท่าเทียมกับทูตสวรรค์ และเพื่อให้พวกเขามีค่าเพียงพอที่จะได้รับการยอมรับว่าเป็นบุตรของพระเจ้า {SJ 47.4}

คำเรียกร้องของซาตานในข้อนี้ที่ให้พระเยซูทรงก้มลงนมัสการมัน พระคริสต์ตรัสตอบว่า {SJ 47.5}

“จงไปให้พັນ เจ้าซาตานเพราะ พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘จงกราบ นมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านและปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’” มีทิว 4:3-10 {SJ 47.6}

ความรักโลก ตัณหาอยากได้อำนาจและความทะนงในชีวิตรวมทั้งทุกสิ่งที่ดีงมมนุษย์ออกไปจากการนมัสการพระเจ้านั้นล้วนรวมอยู่ในการทดลองอันยิ่งใหญ่ครั้งนี่ที่มาถึงพระคริสต์ {SJ 47.7}

ซาตานยื่นข้อเสนอที่จะมอบโลกและสมบัติทั้งหมดในโลกแก่พระคริสต์ถ้าพระองค์จะทรงยอมสำแดงความจงรักภักดีต่อหลักการชั่วร้ายต่างๆ ในทำนองเดียวกันนี้ ซาตานก็ได้ยื่นเสนอข้อได้เปรียบต่างๆ ที่เราจะได้รับจากการทำผิดให้แก่เราด้วยเช่นกัน {SJ 47.8}

มันกระซิบบอกเราว่า “เพื่อที่จะประสบความสำเร็จในโลกนี้ เจ้าต้องมารับใช้เรา อย่าไปพิถีพิถันมากในเรื่องความจริงและความซื่อสัตย์จงเชื่อฟังคำแนะนำของเรา และเราจะให้ทรัพย์ศฤงคาร เกียรติยศและความสุขแก่เจ้า” {SJ 47.9}

เมื่อเราปฏิบัติตามคำแนะนำนี้ เราก็กำลังกราบไหว้ซาตานแทนการนมัสการพระเจ้า การทำเช่นนี้จะนำแต่เพียงความทุกข์และความพินาสมาให้แก่เรา {SJ 47.10}

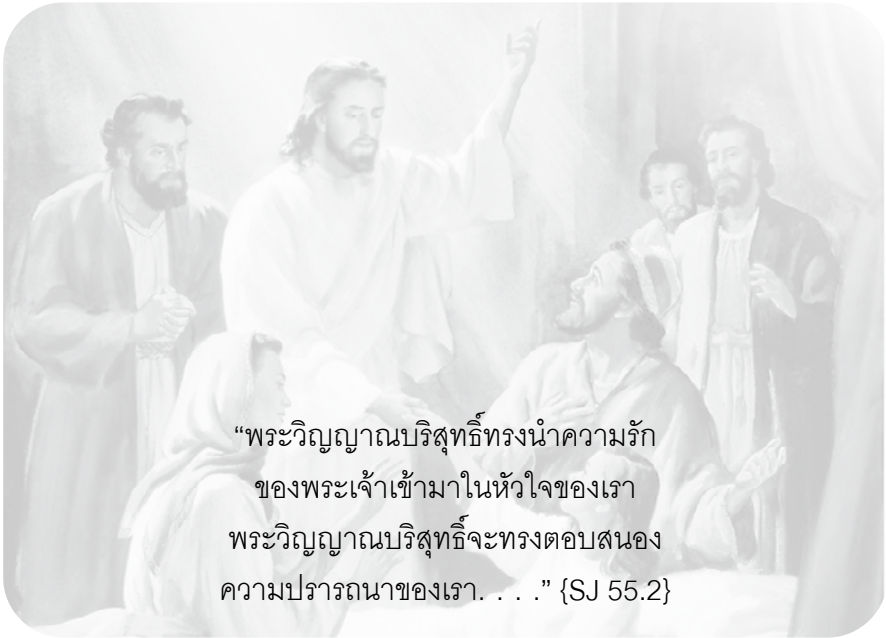
พระคริสต์ทรงสำแดงให้เราเห็นว่าเราควรทำอะไรเมื่อถูกทดลอง {SJ 48.1}

เมื่อพระองค์ตรัสสั่งซาตานว่า “ไปให้พັນ” ผู้ล่อลวงชัดขึ้นพระบัญชาไม่ได้ มันถูกบังคับให้ถอยหนีไป {SJ 48.2}

หัวหน้ากบฏเดินจากเบื้องพระพักตร์พระผู้ไถ่ของโลกไปอย่างกระพืดกระเฟียดด้วยความเกลียดชังและเดือดดาลอย่างไร้ผล {SJ 48.3}

การต่อสู้ยุติลงชั่วคราวหนึ่ง พระคริสต์ทรงได้รับชัยชนะอย่างสิ้นเชิงเช่นเดียวกับที่อาดัมล้มเหลวอย่างหมดทำ {SJ 48.4}

ในลักษณะเดียวกัน เราอาจต้านทานการล่อลวงและเอาชนะซาตานได้ พระเจ้าตรัสกับเราว่า “จงต่อสู้กับมาร แล้วมันจะหนีท่านไป พวกท่านจงเข้าใกล้พระเจ้า แล้วพระองค์จะเสด็จเข้ามาใกล้ท่าน” ยากอบ 4:7, 8 {SJ 48.5}

“พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำความรัก
ของพระเจ้าเข้ามาในหัวใจของเรา
พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงตอบสนอง
ความปรารถนาของเรา. . .” {SJ 55.2}

บทที่ 9

พันธกิจของพระเยซูในช่วงแรก

จากถิ่นทุรกันดาร พระคริสต์เสด็จกลับไปยังลุ่มแม่น้ำจอร์แดนที่ซึ่งยอห์นผู้ให้บัพติศมาเทศนาอยู่ในเวลานั้น กลุ่มคนที่ผู้ปกครองจากกรุงเยรูซาเล็มใช้ให้มานั้นกำลังซักถามยอห์นถึงสิทธิอำนาจของท่านในการสอนและให้บัพติศมาประชาชน {SJ 49.1}

พวกเขาถามว่าท่านเป็นพระเมสสิยาห์ หรือเอลียาห์ หรือ “ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะคนนั้น” ซึ่งหมายถึงโมเสส ทั้งหมดนี้ท่านตอบว่า

“ไม่ใช่” จากนั้นพวกเขาก็ถามว่า “แล้วท่านเป็นใคร? ขอให้ตอบมาจะได้ไปบอกคนที่ใช้เรามา ท่านจะตอบเรื่องตัวท่านว่าอย่างไร?” {SJ 49.2}

“เราเป็นเสียงของคนทีร้องประกาศในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้” ยอห์น 1:22, 23 {SJ 49.3}

ในสมัยก่อนเมื่อกษัตริย์องค์หนึ่งต้องเดินทางจากบริเวณหนึ่งใน

ประเทศของตนไปยังอีกบริเวณหนึ่ง คนจำนวนหนึ่งจะถูกส่งให้เดินทาง ไปล่วงหน้าเพื่อจัดเตรียมเส้นทางให้ ขบวนผ่าน {SJ 49.4}

พวกเขาต้องตัดต้นไม้ เก็บหิน ออกและถมโพรงเพื่อที่เส้นทางนั้น จะโล่งสำหรับกษัตริย์ {SJ 49.5}

ดังนั้นเมื่อพระเยซูผู้ทรงเป็น พระราชาแห่งสรวงสวรรค์กำลังจะ เสด็จมา ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้รับ บัญชาให้เตรียมเส้นทางด้วยการ บอกและเรียกร้องประชาชนให้กลับ ใจจากบาป {SJ 49.6}

ในขณะที่ยอห์นตอบผู้สื่อสาร จากกรุงเยรูซาเล็ม ท่านเห็นพระเยซู ประทับอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ พระพักตร์ ของพระองค์สว่างขึ้นและท่านเหยียด มือออกพร้อมทั้งกล่าวว่า {SJ 50.1}

“ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีคนหนึ่งยืนอยู่ท่ามกลางพวก ท่านที่ท่านไม่รู้จัก ท่านผู้นั้นมาภายหลังข้าพเจ้า แม้แต่สายรัดรองเท้า ของท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่สมควรที่จะ แก้” ยอห์น 1:26, 27 {SJ 50.2}

ประชาชนถูกเร้าใจมาก พระ เมสสิยาห์อยู่ท่ามกลางพวกเขา! พวกเขามองไปรอบๆ เพื่อมองหา

พระเจ้าองค์หนึ่งที่ยอห์นพูดถึง แต่ พระเยซูทรงปะปนอยู่กับฝูงชนและ หายลับไปจากสายตา {SJ 50.3}

วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซู อีกครั้ง และชี้ไปที่พระองค์พร้อม ทั้งร้องว่า: *“จงดูพระเมษโปดกของ พระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป!”* {SJ 50.4}

จากนั้นยอห์นก็บอกถึงหมาย สำคัญที่ท่านเห็นเมื่อพระคริสต์ ทรงรับบัพติศมา *“ข้าพเจ้าก็เห็นแล้ว และเป็นพยานว่าพระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า”* ยอห์น 1:29, 34 {SJ 50.5}

ผู้ฟังจ้องมองไปยังพระเยซู ด้วยความรู้สึกเกรงขามและแปลก ประหลาดใจ พวกเขาตั้งคำถาม ตัวเองว่า นี่หรือคือพระคริสต์ {SJ 50.6}

พวกเขามองเห็นว่าพระเยซู ไม่ได้แสดงออกถึงความมั่งคั่งหรือ ความยิ่งใหญ่ทางฝ่ายโลก พระองค์ ทรงสวมใส่เสื้อผ้าธรรมดาและเรียบง่าย เหมือนที่พวกคนยากจนสวมใส่ กัน แต่บนพระพักตร์ที่ซีดเซียวและ อ่อนล้าของพระองค์ มีบางสิ่งที่เร้าใจ ของพวกเขา {SJ 50.7}

ในพระพักตร์นั้น พวกเขา มองเห็นความภูมิฐานที่สูงศักดิ์และ ทรงอำนาจ และทุกการขำเลียงมอง ของสายตา ทุกลักษณะของสีหน้า บ่งบอกถึงพระเมตตาคุณจากพระเจ้า และความรักที่ไม่อาจบรรยาย ออกเป็นวาจาได้ {SJ 50.8}

แต่ผู้สื่อข่าวจากกรุงเยรูซาเล็มไม่ได้ถูกชักจูงให้เข้าหาพระผู้ช่วยให้รอด ยอห์นยังไม่ได้พูดสิ่งที่พวกเขาต้องการจะฟัง พวกเขา คาดหวังว่าพระเมสสิยาห์จะมาในฐานะผู้พิชิตที่ยิ่งใหญ่ พวกเขาเห็นว่าไม่ใช่พันธกิจของพระเยซูและหันไปจากพระองค์ด้วยความผิดหวัง {SJ 50.9}

วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูอีกครั้ง และอีกครั้งทำนรื่องขึ้นมาว่า *“จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า!”* ยอห์น 1:36 สาวกของยอห์นสองคน ยืนอยู่ใกล้ๆ และพวกเขาติดตามพระเยซูไป พวกเขาฟังคำสอนของพระองค์และกลายเป็นสาวกของพระองค์ หนึ่งในสองคนนั้นคืออันดรูว์ ส่วนอีกคนหนึ่งคือยอห์น {SJ 51.1}

ในเวลาไม่นานต่อมา อันดรูว์ ก็พาซีโมนพี่ชายของเขามาหาพระ

เยซู พระคริสต์ทรงตั้งชื่อให้เขาว่า เปโตร วันรุ่งขึ้นระหว่างการเดินทาง ไปแคว้นกาลิลี พระคริสต์ทรง เรียกสาวกอีกคนหนึ่งที่ชื่อว่าฟิลิป ทันทีที่ฟิลิปพบพระผู้ช่วยให้รอด เขาพานาธานาเอลเพื่อนของเขา เข้ามาด้วย {SJ 51.2}

ด้วยประการฉะนี้พระราชกิจ ยิ่งใหญ่บนโลกของพระคริสต์เริ่มต้น ขึ้นแล้ว พระองค์ทรงเรียกสาวก ให้เข้ามาทีละคน คนหนึ่งพาพี่ชาย มา อีกคนพาเพื่อนเข้ามาร่วม นี่เป็นงานที่ผู้ติดตามพระคริสต์ทุกคนจะ ต้องทำ ในทันทีที่เขารู้จักพระเยซู เขาจะต้องบอกคนอื่นว่าเขาพบพระ สหายประเสริฐแล้ว นี่เป็นงานที่ทุกคน ทำได้ไม่ว่าจะยังเยาว์วัยหรือสูงวัย แล้วก็ตาม {SJ 51.3}

ที่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี พระคริสต์พร้อมสาวกเข้าร่วมงาน เลี้ยงสมรส พระองค์ทรงสำแดง อำนาจอันวิเศษของพระองค์เพื่อ ความสุขในการชุมนุมของสมาชิก ครอบครัวนี้ {SJ 51.4}

เป็นธรรมเนียมของคนใน ชนชาตินี้ที่จะเลี้ยงเหล้าองุ่นใน งานแต่งงาน แต่ก่อนงานเลี้ยงนี้จะ

เสร็จสิ้น เหล้าองุ่นหมด เมื่องานเลี้ยงมีเหล้าองุ่นไม่เพียงพอ จะแสดงให้เห็นว่าเจ้าภาพไม่ได้เอาใจใส่ในการจัดเตรียมงาน และถือว่าเป็นเรื่องน่าอับอาย {SJ 51.5}

เมื่อพระคริสต์ได้รับแจ้งเรื่องที่เกิดขึ้น พระองค์ทรงให้คนรับใช้เติมน้ำลงในโถงหินขนาดใหญ่หกใบ แล้วพระองค์ตรัสว่า “จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด” ยอห์น 2:8 {SJ 51.6}

น้ำที่เทออกมาจากโถงเป็นเหล้าองุ่นแทนที่จะเป็นน้ำ เป็นเหล้าองุ่นที่มีรสชาติอร่อยกว่าที่มีให้ดื่มตั้งแต่แรก และมีอย่างพอเพียงสำหรับทุกคน {SJ 51.7}

หลังจากที่พระเยซูทรงกระทำอัศจรรย์แล้ว พระองค์ก็เสด็จออกไปจากที่นั่นอย่างเงียบๆ กว่าแขกจะรู้ถึงสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ พระองค์ก็เสด็จออกไปจากงานเลี้ยงแล้ว {SJ 53.1}

ของขวัญจากพระคริสต์ที่ประทานให้งานเลี้ยงสมรสนี้มีลักษณะเป็นสัญลักษณ์ น้ำเป็นตัวแทนการบำบัดศมา และเหล้าองุ่นแทนพระโลหิตของพระองค์ที่จะหลังให้แก่คนในโลก {SJ 53.2}

น้ำองุ่นที่พระเยซูทรงทำนี้ไม่ใช่เหล้าที่ผ่านการหมัก [ขึ้นบุดแล้ว] เหล้าที่หมักแล้วจะทำให้เมาและทำสิ่งชั่วร้ายมากมาย และพระเจ้าทรงห้ามดื่มเหล้านี้ พระองค์ตรัสว่า “เหล้าองุ่นทำให้ชอบเยาะเย้ย และสุราก็ทำให้เกะกะระราน ใครยอมให้มันพาเงินไป ก็ไม่มีปัญญา” “มันจะกัดเหมือนงู และฝังเขี้ยวเหมือนงูทับทาง” สุภาษิต 20:1; 23:32 {SJ 53.3}

น้ำองุ่นในงานเลี้ยงเป็นน้ำองุ่นบริสุทธิ์ เป็นน้ำองุ่นหวาน มีลักษณะเหมือนกับที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์เรียกว่า “เหมือนเหล้าองุ่นซึ่งหาได้จากพวงองุ่น” และท่านพูดต่อว่า “มีพรอยู่ในนั้น” อิสยาห์ 65:8 {SJ 53.4}

จากการเสด็จไปงานเลี้ยงสมรสครั้งนี้ พระคริสต์ทรงสำแดงให้เห็นว่าการพบปะกันอย่างมีความสุขเป็นสิ่งที่ดีงาม พระองค์ทรงชื่นชอบเห็นประชาชนมีความสุข บ่อยครั้ง พระองค์เสด็จไปเยี่ยมพวกเขาในบ้านและทรงพยายามช่วยพวกเขาให้ลืมความห่วงกังวล และความทุกข์ยาก และให้คิดคำนึงถึงพระคุณความดี

ของพระเจ้าและความรักของพระองค์ ที่ได้ติดตามที่พระองค์เสด็จไป พระคริสต์ทรงพยายามทำเช่นนี้ สถานที่ที่ได้ติดตามที่หัวใจดวงหนึ่งเปิดรับข่าวสารของสวรรค์ พระองค์จะทรงเปิดเผยความจริงเรื่องทางแห่งการทรงช่วยให้อวดให้กับผู้นั้น {SJ 53.5}

มีอยู่วันหนึ่ง ขณะที่พระองค์กำลังเสด็จผ่านแผ่นดินสะมาเรีย พระองค์ประทับที่บ่อน้ำเพื่อพักผ่อน เมื่อมีผู้หญิงคนหนึ่งเดินมาตักน้ำ พระองค์จึงทรงขอน้ำดื่มจากเธอ {SJ 53.6}

หญิงคนนั้นสงสัยว่าทำไมพระองค์ขอน้ำดื่มจากเธอเพราะเธอรู้ว่าชาวยิวเกลียดชังชาวสะมาเรียอย่างมากเพียงไร แต่พระคริสต์บอกเธอว่าถ้าเธอขอจากพระองค์ พระองค์จะประทานน้ำดำรงชีวิตแก่เธอ คำตอบนี้ยิ่งทำให้เธอสงสัยมากขึ้น แล้วพระเยซูตรัสกับเธอว่า {SJ 53.7}

“ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก แต่คนที่ดื่มน้ำที่เราจะให้กับเขา นั้น จะไม่มีวันกระหายอีกเลย น้ำที่เราจะให้เขานั้นจะกลายเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” ยอห์น

4:13, 14 น้ำดำรงชีวิตหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตั้งคนเดินทางที่กระหายน้ำต้องการน้ำดื่มฉฉใจ พวกเราก็ต้องการพระวิญญาณของพระเจ้าในหัวใจของเรา ฉฉนั้น ใครก็ตามที่ดื่มน้ำนี้แล้วจะไม่กระหายอีก {SJ 55.1}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำความรักของพระเจ้าเข้ามาในหัวใจของเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงตอบสนองความปรารถนาของเรา เพื่อว่าทรัพย์สินเงินทอง เกียรติยศ และความสุขสำราญทางโลกจะไม่หันเหเราไปจากพระเจ้า และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเติมเต็มเราด้วยความสุขอย่างมากจนเราอยากที่จะให้คนอื่น ๆ มีพระวิญญาณด้วย พระวิญญาณจะอยู่ในเราคล้ายกับบ่อน้ำพุที่จะไหลออกไปเพื่อเป็นพรให้แก่ทุกคนที่อยู่รอบข้างเรา {SJ 55.2}

และทุกคนที่มีพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ด้วยจะอยู่ร่วมกับพระคริสต์ตลอดไป ในอาณาจักรของพระองค์ เมื่อเราต้อนรับพระองค์เข้ามาในหัวใจของเราด้วยความเชื่อ นี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตนิรันดร์ {SJ 55.3}

พระพรอันล้ำค่านี้พระคริสต์ตรัสกับผู้หญิงคนนั้นว่าพระองค์จะประทานแก่เธอหากเธอทูลขอจากพระองค์ ด้วยประการเช่นนี้พระองค์จะประทานให้แก่เราด้วย {SJ 55.4}

ผู้หญิงคนนี้ทำผิดพระบัญญัติของพระเจ้า และพระคริสต์ทรงสำแดงให้เธอเห็นว่าพระองค์ทรงทราบถึงบาปในชีวิตของเธอ แต่พระองค์ทรงสำแดงให้เธอเห็นอีกด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นมิตรสหายของเธอ พระองค์ทรงรักและสงสารเธอ และหากเธอเต็มใจละทิ้งบาป พระเจ้าจะทรงรับเธอเป็นบุตรของพระองค์ {SJ 55.5}

เธอดีใจอย่างมากยิ่งเพียงไรเมื่อเรียนรู้ถึงเรื่องนี้! ด้วยความปีติยินดี เธอรีบวิ่งไปที่เมืองใกล้ๆ และเรียกประชาชนให้มาและเข้าเฝ้าพระเยซู {SJ 55.6}

ดังนั้นประชาชนจึงพากันไปยังบ่อน้ำ และขอให้พระองค์เสด็จไปพักอยู่กับพวกเขา พระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่นสองวัน และทรงสั่งสอนพวกเขาและมีคนมากมายเชื่อพระวจนะของพระองค์ พวกเขากลับใจจากบาปและเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด {SJ 55.7}

ระหว่างการปฏิบัติพันธกิจ พระเยซูเสด็จเยี่ยมบ้านเดิมของพระองค์ที่เมืองนาซาเร็ธสองครั้ง ในการเสด็จเยี่ยมครั้งแรกนั้นพระองค์เสด็จไปยังธรรมศาลาในวันสะบาโต {SJ 56.1}

ที่ธรรมศาลา พระองค์ทรงอ่านคำพยากรณ์จากพระธรรมอิสยาห์เรื่องพระราชกิจของพระเมสสิยาห์ ซึ่งบอกว่าพระองค์จะทรงประกาศข่าวดีแก่คนยากจนอย่างไร จะปลอบประโลมใจคนโศกเศร้าอย่างไร จะเปิดตาคนตาบอดอย่างไร และรักษาคนที่ฟกช้ำอย่างไร {SJ 56.2}

แล้วพระองค์ตรัสบอกผู้คนที่ทั้งหมดนี้สำเร็จในวันนั้นแล้ว นี่คือนิยามพระราชกิจที่พระองค์เองทรงกระทำอยู่ {SJ 56.3}

เมื่อได้ฟังถ้อยคำเหล่านี้แล้วใจของผู้ฟังก็เต็มล้นด้วยความสุข พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยตามพระสัญญา พระวิญญาณของพระเจ้าทรง دلใจพวกเขา และพวกเขาตอบสนองด้วยอาเมนจากใจที่ร้อนรนและสรรเสริญพระเป็นเจ้า {SJ 56.4}

และแล้ว พวกเขาคิดขึ้นมาได้ว่า พระเยซูทรงเติบโตขึ้นท่ามกลาง

พวกเขาในฐานะช่างไม้ บ่อยครั้งที่พวกเขาเห็นพระองค์ทำงานอยู่ในร้านกับโยเซฟ แม้ว่าตลอดชีวิตของพระองค์จะมีแต่ผลงานแห่งความรักและความเมตตา แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ {SJ 56.5}

ความคิดเหล่านี้ทำให้พวกเขาเปิดทางให้ซาตานเข้ามาควบคุมจิตใจของพวกเขา จากนั้นใจของพวกเขาเต็มล้นด้วยความโกรธต่อพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาร้องคัดค้านพระองค์และมุ่งมั่นที่จะเอาชีวิตของพระองค์ {SJ 56.6}

พวกเขาจับตัวพระองค์ออกไปหมายจะเอาพระองค์โยนข้ามหน้าผาชันของเนินเขา แต่ทูตสวรรค์บริสุทธิอยู่ใกล้เพื่อคอยปกป้องพระองค์ พระองค์ทรงดำเนินผ่านฝูงชน

ไปได้อย่างปลอดภัยและไม่มีใครพบเห็นพระองค์อีก {SJ 56.7}

ครั้งถัดมาที่พระองค์เสด็จมายังเมืองนาซาเร็ธ ประชาชนไม่พร้อมที่จะต้อนรับพระองค์อีกต่อไป แล้วพระองค์จึงเสด็จจากไป และไม่ได้หวนกลับมาอีกเลย {SJ 56.8}

พระคริสต์ทรงประกอบกิจให้กับเหล่าคนทั้งหลายที่ประสงค์ความช่วยเหลือจากพระองค์ และตลอดทั่วทั้งประเทศผู้คนต่างหลั่งไหลมาเฝ้าพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงรักษาและทรงสั่งสอนพวกเขา มีความชื่นชมปีติยินดีอย่างมากยิ่ง ดูประหนึ่งว่าพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เสด็จลงมายังโลก และพวกเขาชื่นชมยินดีในพระคุณของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเมตตา {SJ 57.1}

“พระองค์ทรงประสงค์ให้จิตใจของเราบริสุทธิ์ แล้วคำพูดและการกระทำทั้งหมดของเราก็จะถูกตั้ง” PSJ 61.7

“ต้นแบบสมบูรณ์ในอุดมคติของลักษณะอุปนิสัยคริสเตียน
คือให้เป็นเหมือนพระคริสต์ บุตรมนุษย์ทรงมีชีวิตดีพร้อมฉันใด
ผู้ติดตามของพระองค์ต้องมีชีวิตดีพร้อมเช่นกันฉันนั้น” {DA 311.4}

บทที่ 10

คำสอนของพระคริสต์

ท่ามกลางชาวยิว ศาสนา กลายเป็นแค่การหมกมุ่นอยู่กับ พิธีกรรม ในขณะที่พวกเขาห่างไกล จากการนมัสการพระเจ้าอย่างแท้จริง และสูญเสียอำนาจของพระวอจนะ ทางฝ่ายจิตวิญญาณไปนั้น พวกเขา กลับพยายามเติมสิ่งที่ขาดด้วยการ เพิ่มพิธีกรรมและประเพณีต่างๆ ที่ พวกเขาคิดค้นขึ้นมาเอง {SJ 59.1}

พระโลหิตของพระคริสต์เท่านั้น ที่ชำระบาปได้ อำนาจของพระองค์ เท่านั้นที่ป้องกันไม่ให้นุชนธ์ทำบาป

แต่ชาวยิวพึ่งพาการกระทำและพิธี การทางศาสนาของพวกเขาเองเพื่อให้ ได้ความรอด เนื่องจากพวกเขามี ใจจดจ่ออยู่กับการทำพิธีการเหล่านี้ ทำให้พวกเขาคิดว่าตัวเองเป็นคน ชอบธรรมและสมควรได้รับตำแหน่ง ในอาณาจักรของพระเจ้าเป็นการ ตอบแทน {SJ 59.2}

แต่ความหวังของพวกเขายึด ติดอยู่กับความยิ่งใหญ่ทางโลก พวกเขาหวังได้ทรัพย์สินสมบัติและอำนาจ และพวกเขาคาดหวังว่าสิ่งเหล่านี้

จะเป็นรางวัลสำหรับความเคร่ง
ศาสนาของพวกเขาที่แสดงออกมา
ให้ผู้อื่นเห็น {SJ 59.3}

พวกเขาหวังคอยให้พระเมส-
สียาห์เสด็จมาเพื่อจัดตั้งอาณาจักร
ของพระองค์บนโลกนี้ และปกครอง
มนุษย์ในฐานะกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
พวกเขาหวังที่จะได้รับพระพรทุก
อย่างในทางโลกเมื่อพระองค์เสด็จ
มา {SJ 59.4}

พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาจะ
ผิดหวังกับทุกความหวังที่ตั้งไว้ พระองค์
เสด็จมาเพื่อประทานสิ่งที่เหนือกว่า
สิ่งที่พวกเขาแสวงหาอยู่ {SJ 59.5}

พระองค์เสด็จมาเพื่อฟื้นฟู
การนมัสการที่แท้จริงของพระเจ้าให้
กลับคืนมา พระองค์จะทรงนำศาสนา
แห่งใจบริสุทธิ์เข้ามาซึ่งจะสำแดง
ออกให้เห็นด้วยชีวิตที่บริสุทธิ์และ
ลักษณะอุปนิสัยที่ศักดิ์สิทธิ์ {SJ 60.1}

ในคำเทศนาบนภูเขาอันประเสริฐ
พระเยซูทรงอธิบายให้เห็นถึงสิ่งที่
มีคุณค่ามากที่สุด ในสายพระเนตร
พระเจ้าและสิ่งที่จะให้ความสุขที่
แท้จริง {SJ 60.2}

สาวกของพระผู้ช่วยให้รอด
ได้รับอิทธิพลจากคำสอนของพวกเขา

ธรรมาจารย์และสาวกเหล่านี้จะต้อง
เป็นกลุ่มแรกที่ได้รับบทเรียนการ
สั่งสอนจากพระคริสต์ สิ่งที่พระองค์
ทรงสอนพวกเขามีไว้ให้แก่พวกเรา
ด้วย เราจะต้องได้รับบทเรียนเดียว
กัน {SJ 60.3}

*“คนที่ยากจนด้านจิตวิญญาณ
ก็เป็นสุข”* มัทธิว 5:3 พระคริสต์ตรัส
คนที่ยากจนด้านจิตวิญญาณเป็น
คนที่รู้ถึงบาปและความขัดสนของ
ตนเอง พวกเขารู้ว่าโดยลำพังตัวพวก
เขาเองจะทำได้สิ่งดีอื่นใดไม่ได้เลย
พวกเขาปรารถนาที่จะได้รับความ
ช่วยเหลือจากพระเจ้า และพระเจ้า
จะประทานพระพรให้แก่คนเหล่านี้
{SJ 60.4}

*“องค์ผู้สูงเด่นและสูงส่ง ผู้ทรง
ดำรงอยู่นิรันดร์ ทรงพระนามว่า
บริสุทธิ์ ตรัสดังนี้ว่า ‘เราดำรงอยู่ใน
ที่สูงและบริสุทธิ์และอยู่กับผู้สำนึกผิด
และมีวิญญาณจิตที่ถ่อม เพื่อฟื้นฟู
วิญญาณจิตของผู้ที่ถ่อมและฟื้นฟูใจ
ของผู้สำนึกผิด’”* อีสยาห์ 57:15
{SJ 60.5}

“คนที่โศกเศร้าก็เป็นสุข” มัทธิว
5:4 คำสอนนี้ไม่ได้หมายถึงคนที่ร้อง
ทุกข์และบ่นพึมพำ รวมทั้งคนที่เดิน

ไปมาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและสดชื่นใจ คำสอนนี้หมายถึงผู้ที่เศร้าเสียใจในบาปของตนเองอย่างแท้จริง และผู้ที่ทูลขอให้พระเจ้าทรงอภัย {SJ 60.6}

พระองค์ทรงอภัยสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้อย่างเมตตากรุณา พระองค์ตรัสว่า “เราจะกลับความโศกเศร้าของเราให้เป็นความชื่นบาน เราจะปลอบโยนเขาและให้ความยินดีแก่เขาแทนการไว้ทุกข์” เยเรมีย์ 31:13 {SJ 60.7}

“คนที่สุภาพอ่อนโยนก็เป็นสุข” มัทธิว 5:5 พระคริสต์ตรัสว่า “เรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม” มัทธิว 11:29 เมื่อพระองค์ได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม พระองค์ทรงตอบโต้ความชั่วด้วยความดี ด้วยการกระทำเช่นนี้ พระองค์ได้ประทานแบบอย่างให้แก่เราเพื่อให้เราทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำมาแล้ว {SJ 60.8}

“คนที่หิวและกระหายความชอบธรรมก็เป็นสุข” ความชอบธรรมคือการทำในสิ่งที่ถูกต้อง เป็นการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า เพราะว่าในพระบัญญัติกำหนดหลักการแห่งความชอบธรรมไว้ พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระบัญญัติทั้งสิ้น

ของพระองค์ก็ชอบธรรม” สดุดี 119:172 {SJ 61.1}

จากแบบอย่างของพระคริสต์ พระองค์ทรงสอนมนุษย์ให้เชื่อปฏิบัติตามพระบัญญัตินี้ ความชอบธรรมของธรรมบัญญัติปรากฏแจ้งให้เห็นในชีวิตของพระองค์ เราหิวและกระหายความชอบธรรมเมื่อเราปรารถนาให้ความคิด คำพูด และการกระทำของเราเป็นเหมือนของพระคริสต์ {SJ 61.2}

และเราเป็นเหมือนพระคริสต์ได้เมื่อเรามีความปรารถนาอยากให้เป็นเช่นนั้นจริงๆ ชีวิตของเรามีทางเป็นเหมือนชีวิตของพระองค์ได้และการกระทำต่างๆ ของเราก็จะสอดคล้องกับธรรมบัญญัติของพระองค์ได้ พระวิญญูณบริสุทธ์จะทรงนำความรักของพระเจ้าเข้ามาในใจของเรา เพื่อเราจะปฏิบัติในดีที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ {SJ 61.3}

พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะประทานพระวิญญูณบริสุทธ์ของพระองค์ให้แก่เรา มากกว่าการที่พ่อแม่เต็มใจมอบสิ่งที่ดีให้แก่ลูกของพวกเขา พระสัญญาของพระองค์คือ

“จงขอแล้วจะได้” ลูคา 11:9; มัทธิว 7:7 ทุกคนที่หิวและกระหายความชอบธรรม “พระเจ้าจะทรงให้อิ่ม” {SJ 61.4}

“คนที่มีใจเมตตาก็เป็นสุข”

มัทธิว 5:7 การแสดงความเมตตา คือการปฏิบัติต่อผู้อื่นให้ดียิ่งกว่าที่พวกเขาสมควรได้รับการปฏิบัติจากเรา พระเจ้าทรงปฏิบัติกับเราเช่นนี้แหละ พระองค์ทรงยินดีที่จะสำแดงพระเมตตาคุณ พระองค์ทรงพระกรุณาต่อผู้ที่ไม่รู้คุณและต่อคนชั่ว {SJ 61.5}

พระองค์ทรงสอนให้เราปฏิบัติต่อกันและกันเช่นนั้น พระองค์ตรัสว่า “จงมีใจกรุณา ใจสงสาร และใจให้อภัยแก่กันและกัน เหมือนอย่างที่พระเจ้าทรงให้อภัยพวกท่านในพระคริสต์” เอเฟซัส 4:32 {SJ 61.6}

“คนที่มีใจบริสุทธิ์ก็เป็นสุข”

มัทธิว 5:8 พระเจ้าทรงใส่พระทัยในตัวตนของเรามากกว่าในสิ่งที่เราพูดเกี่ยวกับตัวเรา พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยว่าเรามีหน้าตาที่สวยงามมากเพียงใด แต่พระองค์ทรงประสงค์ให้จิตใจของเราบริสุทธิ์ แล้วคำพูดและการกระทำทั้งหมดของเราก็จะถูกต้อง {SJ 61.7}

กษัตริย์ดาวิดอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเนรมิตสร้างใจสะอาดในข้าพระองค์” “ขอให้ถ้อยคำจากปากข้าพระองค์ และการภาวนาในใจเป็นที่โปรดปรานเฉพาะพระพักตร์พระองค์เถิด” สดุดี 51:10; 19:14 คำอธิษฐานเช่นนี้ควรต้องเป็นของเราด้วย {SJ 62.1}

“คนที่สร้างสันติก็เป็นสุข”

มัทธิว 5:9 ผู้ที่มีจิตวิญญาณอันอ่อนน้อมและถ่อมตนของพระคริสต์จะเป็นผู้สร้างสันติ จิตวิญญาณเช่นนี้จะไม่ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทและไม่ได้ตอบกลับด้วยความโกรธ จิตวิญญาณเช่นนี้จะทำให้บ้านมีความสุขและนำมาซึ่งความสงบสุขอันหวานชื่นให้กับทุกคนที่อยู่รอบข้าง {SJ 62.2}

“คนที่ถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรมก็เป็นสุข”

มัทธิว 5:10 พระคริสต์ทรงทราบดีว่า เพราะเห็นแก่พระองค์ สาวกจำนวนมากของพระองค์จะถูกจับเข้าคุกและหลายคนจะถูกประหารชีวิต แต่พระองค์ตรัสบอกพวกเขาว่าอย่าโศกเศร้าเพราะเหตุนี้ {SJ 62.3}

ไม่มีสิ่งใดจะทำร้ายผู้ที่รักและติดตามพระคริสต์ได้ พระองค์จะสถิต

อยู่กับพวกเขาในทุกที่ พวกเขาอาจถูกประหารชีวิต แต่พระองค์จะประทานชีวิตที่ไม่มีวันสิ้นสุดและมงกุฎแห่งสง่าราศีที่ไม่มีวันเสื่อมคลายให้แก่พวกเขา {SJ 62.4}

และจากคนเหล่านั้น คนอื่นๆ จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอันเป็นที่รัก พระคริสต์ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า {SJ 62.5}

“ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” มัทธิว 5:14 ในไม่ช้าพระเยซูจะเสด็จจากโลกไปยังบ้านในสวรรค์ของพระองค์ แต่สาวกต้องไปสั่งสอนประชาชนที่พระองค์ทรงรัก พวกเขาจะเป็นเหมือนแสงสว่างท่ามกลางมนุษย์ {SJ 62.6}

ตะเกียงในประการส่องแสงสว่างออกไปในความมืด นำเรื่อไปยังท่าเรือได้อย่างปลอดภัย ดังนั้นสาวกของพระคริสต์จะต้องส่องแสงในโลกอันมืดมิดนี้เพื่อนำทางมนุษย์ไปยังพระคริสต์และบ้านในสวรรค์ {SJ 62.7}

นี่คือสิ่งที่ผู้ติดตามพระคริสต์ทุกคนต้องทำ พระองค์ทรงเรียกพวกเขาให้ทำงานร่วมกับพระองค์ในการช่วยคนอื่นให้รอด {SJ 63.1}

บทเรียนดังกล่าวเป็นเรื่องแปลกและใหม่สำหรับคนที่ฟังพระคริสต์ และพระองค์ตรัสซ้ำหลายครั้ง ครั้งหนึ่งมีผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนหนึ่งเข้ามาเฝ้าพระองค์พร้อมกับคำถามว่า “ท่านอาจารย์ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์?” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ในธรรมเนียมปฏิบัติเขียนว่าอย่างไร? ท่านอ่านแล้วเข้าใจอย่างไร?” {SJ 63.2}

“เขาทูลตอบว่า ‘พวกท่านจงรักองค์พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดกำลังของท่าน และด้วยความคิดของท่าน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’” {SJ 63.3}

“ท่านตอบถูกแล้ว” พระคริสต์ตรัส “จงไปทำอย่างนั้นแล้วจะได้ชีวิต” ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนนี้รู้ดีว่าเขาไม่ได้ทำเช่นนั้น เขารู้ว่าเขาไม่ได้รักคนอื่นเหมือนรักตัวเอง แทนที่จะกลับใจ เขาพยายามหาข้อแก้ตัวสำหรับความเห็นแก่ตัวของเขา เขาจึงถามพระเยซูว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?” ลูกา 10:25-29 {SJ 63.4}

พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์โต้แย้งกันเรื่องคำถามนี้อยู่เสมอ

พวกเขาไม่เคยถือว่าคนยากจนและขาดความรู้เป็นเพื่อนบ้านและจะไม่แสดงความกรุณาต่อพวกเขา พระคริสต์ไม่ทรงเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับข้อโต้แย้งของพวกเขา พระองค์ทรงตอบคำถามด้วยเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ {SJ 63.5}

พระองค์ตรัสว่า มีชายคนหนึ่งกำลังเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเบรีโค ถนนสูงชันและเต็มไปด้วยหินและต้องผ่านพื้นที่ที่เป็นป่าเปลี่ยว ตรงบริเวณนี้ ชายคนนั้นก็ถูกโจรปล้น และทรัพย์สินทั้งหมดถูกปลดจนหมด เขาถูกทุบตีและบาดเจ็บและถูกทิ้งให้ตาย {SJ 63.6}

ขณะที่เขานอนอยู่อย่างนั้น มีปุโรหิตคนหนึ่งและต่อจากนั้นก็มีคนเลวีคนหนึ่งเดินทางจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มมายังเส้นทางนั้น แต่แทนที่จะช่วยชายที่นาสงสารคนนั้น พวกเขากลับเดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง {SJ 63.7}

คนเหล่านี้ได้รับเลือกให้ทำหน้าที่เป็นผู้ปรนนิบัติรับใช้ในพระวิหารของพระเจ้า และพวกเขาควรที่จะเป็นเหมือนพระองค์ผู้ทรงเติมเปี่ยมด้วยพระเมตตาและกรุณา แต่

หัวใจของพวกเขากลับเย็นชาและไร้ความรู้สึก {SJ 65.1}

หลังจากนั้นไม่นาน ชาวสะมาเรียคนหนึ่งก็เดินมาถึงบริเวณนี้ ชาวสะมาเรียเป็นคนที่ชาวยิวถูกเหยียดหยามและเกลียดชัง เมื่อชาวยิวเจอคนสะมาเรีย พวกเขาจะไม่ยอมให้แม้แต่หน้าและขนมปังสักชิ้นแก่พวกเขา แต่ชาวสะมาเรียคนนี้ได้หยุดคิดเรื่องนี้ เขาไม่ได้แม้แต่จะหยุดคิดว่าใจอาจจะคอยจ้องเขาอยู่ด้วย {SJ 65.2}

ชายแปลกหน้านอนอยู่บนพื้นเลือดไหลนองและกำลังจะตาย ชาวสะมาเรียถอดเสื้อของตัวเองออกและเอามาห่มตัวเขาไว้ {SJ 65.3}

เขาเอาเหล้าองุ่นของตนเองให้ดื่ม และเทน้ำมันลงบนบาดแผล เขาอุ้มคนบาดเจ็บขึ้นบนลาและพาไปยังโรงแรมและคอยดูแลเขาตลอดทั้งคืน {SJ 65.4}

เช้าวันรุ่งขึ้น ก่อนที่เขาจะเดินทางต่อไป เขาจ่ายเงินให้แก่เจ้าของโรงแรมเพื่อให้อภัยดูแลคนเจ็บจนให้หายดี นี่ก็คือเรื่องที่พระเยซูทรงเล่าให้ฟัง แล้วทรงหันพระพักตร์ไปหาผู้เชื่อวชาฎบัญญัติผู้นั้นและตรัสถามว่า {SJ 65.5}

“ท่านเห็นว่าในสามคนนั้น
คนไหนถือได้ว่าเป็นเพื่อนบ้านของ
คนที่ถูกปล้น?” {SJ 65.6}

ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติตอบว่า
“คือคนนั้นแหละที่แสดงความเมตตา
ต่อเขา” {SJ 65.7}

แล้วพระเยซูตรัสว่า “ท่านจงไป
ทำเหมือนอย่างนั้น” ลูคา 10:35-
37 ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงสอนว่า
ทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือจาก
เราคือเพื่อนบ้านของเรา เราต้องปฏิบัติ
ต่อเขาเช่นเดียวกับที่เราประสงค์
ที่จะได้รับการปฏิบัติ {SJ 65.8}

ปุโรหิตและคนเลวีแสวงหาทำเป็น
ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า
แต่กลับเป็นชาวสะมาเรียที่รักษา
พระบัญญัติเหล่านั้นด้วยความจริงใจ

เขามีจิตใจเมตตากรุณาและมีความรัก
{SJ 65.9}

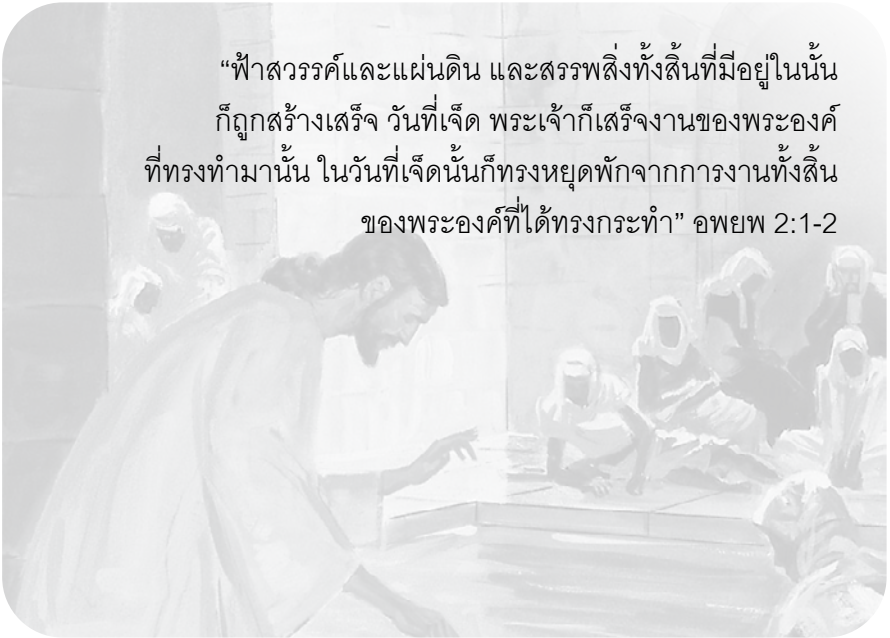
ในการปรนนิบัติดูแลคนแปลก
หน้าที่บาดเจ็บ เขาแสดงออกถึง
ความรักที่มีต่อพระเจ้าเช่นเดียวกับ
ที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ เพราะพระเจ้า
ทรงพอพระทัยที่จะให้เราทำดีต่อกัน
และกัน เราแสดงความรักที่เรามีต่อ
พระองค์ได้โดยการแสดงความกรุณา
ต่อผู้ที่อยู่รอบตัวเรา {SJ 65.10}

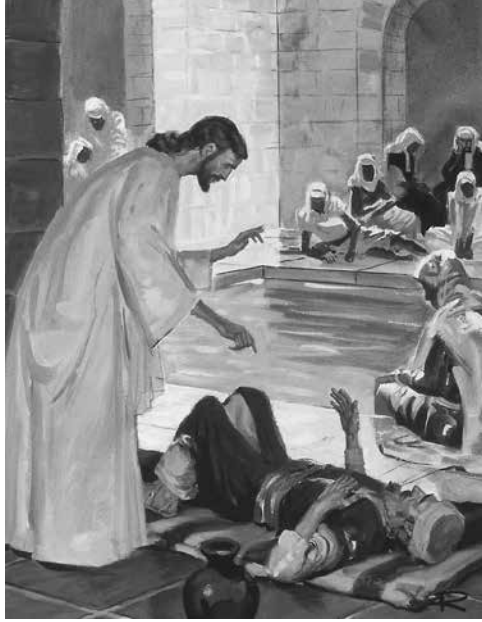
จิตใจที่เมตตาและเปี่ยมด้วยความ
รักมีค่ามากกว่าความร่ำรวย
ทั้งหมดในโลก ผู้ที่ดำเนินชีวิตเพื่อ
ทำความดีกำลังแสดงให้เห็นว่าพวก
เขาเป็นบุตรของพระเจ้า พวกเขา
คือคนที่จะอาศัยอยู่กับพระคริสต์ใน
อาณาจักรของพระองค์ {SJ 66.1}

“ฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน และสรรพสิ่งทั้งสิ้นที่มีอยู่ในนั้น
ก็ถูกสร้างเสร็จ วันที่เจ็ด พระเจ้าก็เสร็จงานของพระองค์
ที่ทรงทำมานั้น ในวันที่เจ็ดนั้นก็ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้น
ของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำ” อพยพ 2:1-2

บทที่ 11

การถือรักษาวันสะบาโต

พระเจ้าช่วยให้รอดทรงรักษาวันสะบาโตและทรงสอนสาวกทั้งหลายของพระองค์ให้ถือรักษาวันสะบาโต พระองค์ทรงรู้ว่าจะต้องรักษาอย่างไร เพราะพระองค์เองทรงเป็นผู้ทรงสร้างวันสะบาโตให้เป็นวันบริสุทธิ์ {SJ 67.1}

พระคัมภีร์กล่าวว่า “จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์” “วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า” “เพราะในหกวันพระยาห์เวห์ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่ง

มีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ทรงอวยพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์” อพยพ 20:8, 10, 11; 31:16, 17 พระคริสต์ทรงทำงานร่วมกันกับพระบิดาของพระองค์ในการสร้างโลก และพระองค์ทรงสร้างวันสะบาโต พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมา” ยอห์น 1:3 {SJ 67.2}

เมื่อเรามองไปยังดวงอาทิตย์ ดวงดาว ต้นไม้และดอกไม้ที่สวยงาม

เราควรต้องจดจำไว้เสมอว่าพระคริสต์ทรงสร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด และพระองค์ทรงสร้างวันสะบาโตเพื่อช่วยให้เราระลึกถึงความรักและอำนาจของพระองค์ {SJ 67.3}

พวกครูชาวยิวตั้งกฎมากมายที่เกี่ยวข้องกับวิธีการถือรักษาวันสะบาโต และพวกเขาต้องการให้ทุกคนเชื่อปฏิบัติตามกฎของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงคอยติดตามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเพื่อดูว่าพระองค์จะทรงทำอะไร {SJ 67.4}

ในวันสะบาโตวันหนึ่ง ขณะที่พระคริสต์และบรรดาสาวกของพระองค์ออกจากธรรมศาลามุ่งหน้ากลับบ้าน พวกเขาต้องเดินผ่านทุ่งนาข้าวสาลี ตอนนั้นเป็นเวลาเลยเที่ยงแล้ว สาวกหิว ดังนั้นจึงเด็ดรวงข้าว ขยี้ด้วยมือและรับประทานเมล็ดข้าวเหล่านั้น {SJ 69.1}

ในวันอื่น ๆ เมื่อคนใดที่เดินผ่านทุ่งนาหรือสวนผลไม้ก็จะได้รับอนุญาตให้เก็บผลิตผลมารับประทานได้ตามต้องการ แต่จะทำเช่นนี้ไม่ได้ในวันสะบาโต ศัตรูของพระคริสต์เห็นสิ่งที่สาวกทำและพวกเขาก็นำไปฟ้องพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด {SJ 69.2}

“ดูซิ พวกสาวกของท่านทำสิ่งที่ต้องห้ามในวันสะบาโต” มัทธิว 12:2 {SJ 69.3}

แต่พระคริสต์ทรงปกป้องสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงเตือนความทรงจำของพวกผู้กล่าวหาว่าเมื่อถึงคราวจำเป็น ดาวิดได้ไปเอาขนมปังบริสุทธิ์ของพระวิหารมารับประทาน และท่านยังแจกจ่ายให้กับบรรดาผู้ติดตามที่หิวโหยของท่านอีกด้วย {SJ 69.4}

หากการที่ดาวิดรับประทานขนมปังบริสุทธิ์ขณะหิวเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว จะเป็นการไม่ถูกต้องสำหรับสาวกหรือที่จะเด็ดรวงข้าวมารับประทานขณะหิวในช่วงเวลาบริสุทธิ์ของวันสะบาโต? {SJ 69.5}

พระเจ้าไม่ได้สร้างวันสะบาโตเพื่อให้เป็นภาระแก่มนุษย์ วันนี้มีไว้เพื่อให้เกิดผลดีต่อพวกเขา เพื่อประทานสันติสุขและการพักผ่อนให้แก่พวกเขา ดังนั้นพระเจ้าของเราจึงตรัสว่า *“วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้ทรงสร้างมนุษย์ไว้เพื่อวันสะบาโต”* มาระโก 2:27 {SJ 69.6}

“ในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง ขณะพระองค์เสด็จเข้าไปในธรรม

ศาลาและสั่งสอน ที่นั่นมีชายคนหนึ่ง
มือขวาลีบ” {SJ 69.7}

“พวกธรรมาจารย์และพวก
ฟาริสีก็คอยดูอยู่ว่าพระองค์จะทรง
รักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อ
จะหาเหตุฟ้องพระองค์ {SJ 69.8}

“แต่พระองค์ทรงทราบความ
คิดของพวกเขาก็ตรัสกับคนมือลีบ
นั้นว่า ‘จงลุกขึ้นออกมายืนข้างหน้า’
เขาก็ลุกขึ้นยืน {SJ 69.9}

“แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขา
ว่า ‘เราจะถามพวกท่านว่าในวัน
สะบาโตนั้นควรจะทำกรดีหรือการ
ร้าย ควรจะช่วยชีวิตหรือทำลาย
ชีวิต?’ {SJ 70.1}

“พระองค์ทอดพระเนตรดูรอบๆ
ด้วยพระพิโรธและเสียดพระทัย ที่
จิตใจของพวกเขาระต่าง แล้วพระ
องค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า ‘จงเหยียด
มือออกเถิด’ เขาก็เหยียดออก และ
มือของเขาก็หายเป็นปกติ” {SJ70.2}

“แต่คนเหล่านั้นเต็มใจไปด้วย
ความเดือดดาล และปรึกษากันว่า
จะทำอย่างไรกับพระเยซู” ลูคา 6:
6-9, 11; มาระโก 3:5 {SJ 70.3}

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงสำแดง
ให้เห็นว่าพวกเขานั้นไร้เหตุผลเพียง

ใดด้วยการถามพวกเขาว่า “ถ้าใคร
ในพวกท่านมีแกะตัวหนึ่ง และแกะ
ตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต คนนั้น
ก็จะฉุดลากแกะตัวนั้นขึ้นมาไม่ใช่
หรือ?” {SJ 70.4}

พวกเขาตอบคำถามนี้ไม่ได้
ดังนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “มนุษย์
คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะ
มากทีเดียว เพราะฉะนั้นจึงอนุญาต
ให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต” มัทธิ
12:11, 12 {SJ 70.5}

“จึงอนุญาต” นี้หมายความว่า
ตามธรรมเนียมปฏิบัติ พระคริสต์ไม่ทรง
เคยตำหนิชาวยิวในเรื่องของการถือ
รักษาธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า หรือ
การให้เกียรติวันสะบาโต ในทาง
ตรงกันข้าม พระองค์ทรงให้เกียรติ
ธรรมเนียมปฏิบัติอย่างครบถ้วนสมบูรณ์
{SJ 70.6}

อิสยาห์พยากรณ์ถึงพระคริสต์
ว่าพระองค์ทรง “ทำให้ธรรมเนียม
นั้นยิ่งใหญ่และมีเกียรติ” อิสยาห์
42:21 การทำให้ยิ่งใหญ่คือการขยาย
ความ และการยกระดับให้ไปสู่ตำแหน่ง
ที่สูงขึ้น {SJ 70.7}

พระคริสต์ทรงทำให้ธรรมเนียม
บัญญัติยิ่งใหญ่ขึ้นด้วยการทรงเปิด

เผยให้เห็นความหมายอันประเสริฐของทุก ๆ ตอนในธรรมบัญญัติ พระองค์ทรงสำแดงให้เห็นว่าจะต้องเชื่อฟังธรรมบัญญัติ ไม่ใช่เพียงแค่ด้วยการกระทำซึ่งมนุษย์มองเห็น แต่ด้วยความคิดซึ่งมีพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงรับรู้ {SJ 70.8}

สำหรับผู้ที่อ้างว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อลบธรรมบัญญัติทิ้งไป พระองค์ตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาล้มเลิกธรรมบัญญัติและคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะ เราไม่ได้มาล้มเลิก แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ” มัทธิว 5:17 {SJ 70.9}

การทำให้สมบูรณ์ทุกประการ หมายถึงการถือรักษาหรือการลงมือปฏิบัติ (ยากอบ 2:8) ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จมาขอให้ยอห์นผู้ให้บัพติศมารับบัพติศมาให้ พระองค์ตรัสว่า “สมควรที่พวกเราจะทำความชอบธรรมให้ครบถ้วนทุกประการ” มัทธิว 3:15 การทำความชอบธรรมให้ครบถ้วนทุกประการคือการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ {SJ. 71.1}

พระบัญญัติของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้ เพราะพระคริสต์ตรัสว่า “จนกว่าฟ้าและดินจะล่องไป

แม้อักษรที่เล็กที่สุด หรือขีด ขีดหนึ่ง ก็จะไม่วันสูญไปจากธรรมบัญญัติ จนกว่าทุกสิ่งจะเกิดขึ้น” มัทธิว 5:18 {SJ. 71.2}

เมื่อพระองค์ตรัสถามว่า “ในวันสะบาโตนั้นควรจะทำกาไรดีหรือ การร้าย ควรจะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต?” พระคริสต์ทรงสำแดงออกให้เห็นว่าพระองค์ทรงอ่านใจของพวกฟาริสีผู้ชั่วร้ายที่คอยกล่าวหาพระองค์ได้ {SJ. 71.3}

ในขณะที่พระองค์ทรงพยายามช่วยชีวิตโดยการรักษาคนป่วยให้หาย พวกเขาลงแรงพยายามทำลายชีวิตโดยการหาทางประหารชีวิตพระองค์ การสังหารชีวิตในวันสะบาโตตามที่พวกเขาวางแผนไว้ เป็นสิ่งที่ดีมากกว่าการรักษาคนที่ทุกข์ทรมานดังที่พระองค์ทรงกระทำอย่างนั้นหรือ? {SJ. 71.4}

การคำนึงถึงการฆาตกรรมอยู่ในใจในวันริสสุทซ์ของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ดีมากกว่าการมีความรักต่อมนุษย์ทุกคนซึ่งเป็นความรักที่แสดงออกด้วยความกรุณาและการกระทำแห่งความเมตตาอย่างนั้นหรือ? {SJ. 71.5}

หลายครั้งชาวยิวกล่าวหา พระคริสต์ว่าล่วงละเมิดวันสะบาโตบ่อยครั้งที่พวกเขาพยายามฆ่าพระองค์เพราะพระองค์ไม่ถือรักษาตามประเพณีของพวกเขา แต่เรื่องนี้ไม่ได้สร้างความขัดแย้งให้กับพระองค์ พระองค์ทรงถือรักษาวันสะบาโตตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ถือรักษาปฏิบัติ {SJ. 71.6}

เบรซาราเป็นสระน้ำขนาดใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม ในบางช่วงน้ำในสระจะกระเพื่อม ผู้คนเชื่อกันว่ามีทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าลงไป ในสระนั้นและกวนน้ำในสระและคนแรกที่ก้าวลงไปในสระหลังจากน้ำกระเพื่อมจะหายจากทุกโรคที่ป่วยอยู่ {SJ. 71.7}

คนจำนวนมากมายังสถานที่แห่งนี้โดยหวังว่าจะหายโรค แต่คนส่วนใหญ่ผิดหวัง ขณะที่น้ำกระเพื่อมจะมีคนจำนวนมากมาออกกันที่สระจนทำให้คนมากมายเข้าไปไม่ถึงแม้แต่ขอบสระ {SJ 72.1}

ในวันสะบาโตหนึ่ง พระเยซูเสด็จมาที่สระน้ำเบรซารา พระหทัยของพระองค์ทรงเต็มเปี่ยมด้วยความเมตตาสงสารในขณะที่ทอด

พระเนตรคนป่วยทั้งหลายที่นำเวทนา {SJ 72.2}

มีชายคนหนึ่งที่คุณแล้วนำสมเพชกว่าคนอื่น เป็นเวลากว่าสามสิบแปดปีแล้วที่เขาป่วยเป็นคนพิการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ไม่มีแพทย์คนใดรักษาเขาให้หายได้ เขาถูกอุ้มมายังสระน้ำเบรซาราหลายครั้ง แต่เมื่อน้ำกระเพื่อม ก็จะมีคนอื่นก้าวลงน้ำก่อนเขา {SJ 72.3}

ในวันสะบาโตนี้เขาพยายามอีกครั้งที่จะไปให้ถึงสระน้ำ แต่ก็ไร้ผล พระเยซูทรงเห็นเขาขณะที่เขาคลานกลับไปทีเสื้อซึ่งเป็นที่นอนของเขา กำลังของเขาแทบจะไม่มีเหลือแล้ว ถ้าไม่มีความช่วยเหลือมาในเร็ววันนี้ เขาคงจะต้องตายแน่ {SJ 72.4}

ขณะที่เขานอนอยู่และเหลือบสายตามองไปยังสระน้ำเป็นครั้งคราว ก็มีพระพิภพหนึ่งทรงเปี่ยมด้วยความรักก้มลงมาหาเขา เขาได้ยินพระสุรเสียงหนึ่งดังมาว่า “ท่านอยากจะหายเป็นปกติหรือเปล่า?” {SJ 72.5}

ชายคนนั้นตอบอย่างเศร้าใจว่า “ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีใครเอาตัวข้าพเจ้าลงไป

แล้วพอจะลงไปเอง คนอื่นก็ลงไป
ก่อนแล้ว” {SJ 72.6}

เขาไม่รู้ว่าพระผู้ประทับอยู่ข้าง
เขารักษาเขาให้หายได้ ไม่ใช่รักษา
เพียงแต่เขาคนเดียวแต่รวมถึง
ทุกคนที่เข้ามาหาพระองค์ พระคริสต์
ตรัสกับชายคนนั้นว่า: “ลูกขึ้นเถิด
จงยกแคร่ของท่านเดินไป” {SJ 72.7}

ในทันทีทันใดนั้น ร่างกายของ
เขาพยายามเชื่อฟังคำสั่ง และพละ
กำลังได้ฟื้นกลับมายังเขา เขากระโดด
ลุกขึ้นยืน และพบว่า เขายืนขึ้นได้
และเดินได้ด้วย ช่างเป็นเรื่องน่า
ชื่นชมยินดีเสียจริง ๆ! {SJ 72.8}

เขารับเก็บที่นอนและลูกเดินไป
สรรเสริญพระเจ้าในทุกย่างก้าว ใน
ไม่ช้า เขาได้พบกับพวกฟาริสีหลาย
คน และได้เล่าให้พวกเขาฟังถึงการ
หายจากโรคอย่างน่าอัศจรรย์ของเขา
ดูเหมือนว่าพวกฟาริสีไม่ได้ร่วมยินดี
ด้วยแต่กลับตำหนิเขาที่ยกที่นอนใน
วันสะบาโต ชายคนนั้นบอกพวกเขา
ว่า “คนที่รักษาข้าพเจ้าให้หายสั่งว่า
‘จงยกแคร่ของท่านและเดินไป’”
ยอห์น 5:1-11 {SJ 72.9}

หลังจากนั้นพวกเขาก็เลิกโกรธ
ชายคนนั้น แต่กลับไปกล่าวโทษผู้ที่

บอกให้เขายกแคร่ในวันสะบาโต
{SJ 73.1}

ในกรุงเยรูซาเล็มที่พระผู้ช่วย
ให้รอดทรงอยู่ในเวลานั้น มีพวก
ธรรมาจารย์อาศัยอยู่มากมาย ณ ที่
แห่งนี้ พวกเขาสอนแนวคิดผิดๆ เรื่อง
วันสะบาโตให้แก่ประชาชน มีผู้คน
จำนวนมากเข้ามาร่วมนมัสการใน
พระวิหาร และด้วยเหตุนี้คำสอน
ของพวกเขาถูกเผยแพร่
ออกไปอย่างกว้างขวาง พระคริสต์
ทรงประสงค์จะแก้ไขข้อผิดพลาด
เหล่านี้ นี่คือนิสเหตุที่พระองค์ทรง
รักษาชายคนนั้นในวันสะบาโตและ
บอกให้เขายกแคร่เดินไป พระองค์
ทรงทราบดีว่าการกระทำของชาย
ป่วยคนนี้จะดึงดูดความสนใจของ
พวกธรรมาจารย์ และสิ่งนี้จะเปิด
โอกาสให้พระองค์สอนพวกเขา แล้ว
ก็เป็นจริงตามนั้น พวกฟาริสีนำ
พระคริสต์ไปยังสภาชั้นเฮดรินซึ่ง
เป็นสภาหลักของชาวยิว เพื่อตอบ
ข้อกล่าวหาของการล่วงละเมิดวัน
สะบาโต {SJ 73.2}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงประกาศ
ว่าการกระทำของพระองค์สอดคล้อง
กับพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโต และ

ประสานเข้ากันเป็นอย่างดีกับ พระทัยและพระราชกิจของพระเจ้า “พระบิดาของเรายังทรงทำงานอยู่เรื่อย ๆ” พระองค์ตรัส “และเราก็ทำด้วย” ยอห์น 5:17 {SJ 73.3}

พระเจ้าทรงทำงานอย่างต่อเนื่องเพื่อคำจูนสิ่งมีชีวิตทุกชนิด พระราชกิจของพระเจ้าจะต้องหยุดในวันสะบาโตหรือไม่? พระเจ้าจะทรงบัญชาให้ดวงอาทิตย์หยุดส่องแสงในวันสะบาโตหรือไม่? พระองค์จะทรงตัดลำแสงของการทำให้โลกอบอุ่นและเลี้ยงบำรุงต้นไม้ต่าง ๆ หรือไม่? {SJ 73.4}

ลำธารควรจะหยุดไหลไปรดน้ำในท้องทุ่งและกระแสน้ำในทะเลควรจะหยุดขึ้นลงอย่างนั้นหรือไม่? ต้นข้าวสาลีและต้นข้าวโพดจะต้องหยุดการเจริญเติบโตและบรรดาต้นไม้ดอกไม้ต่าง ๆ จะต้องงดชูช่อดอกตูมและดอกบานในวันสะบาโตอย่างนั้นหรือไม่? {SJ 73.5}

แล้วมนุษย์ก็พลาดที่จะรับผลผลิตของแผ่นดินโลกรวมถึงพระพรที่คำจูนชีวิตของเขา โลกธรรมชาติต้องทำงานของเขาต่อไปมิฉะนั้นมนุษย์จะตาย และในวันนั้นมนุษย์ยังมี

มีงานที่ต้องทำ พวกเขาจะต้องเอาใจใส่สิ่งจำเป็นในชีวิต ยังต้องจัดหาสิ่งที่คนยากจนขัดสนต้องการ พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ที่จะให้สิ่งมีชีวิตที่พระองค์ทรงสร้างต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในความเจ็บปวดนานนับเป็นชั่วโมง ถ้าสามารถบรรเทาได้ในวันสะบาโตหรือในวันใดวันหนึ่ง {SJ 74.1}

พระราชกิจของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ไม่เคยหยุดนิ่ง ดังนั้นเราจึงไม่ควรหยุดพักจากการประกอบกิจการงานประจำของเราเองนั้น ที่พระบัญญัติสั่งห้ามไว้ว่าไม่ให้กระทำในวันพักผ่อนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในวันนั้นเราจะต้องหยุดงานที่เป็นการทำมาหาเลี้ยงชีพและเราต้องไม่ทำกิจกรรมใดเพื่อความสนุกสนานทางโลกหรือเพื่อหาผลกำไรแม้จะเป็นงานที่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่เราต้องไม่ทำกิจกรรมที่ไร้ประโยชน์ในวันสะบาโต ในขณะที่พระเจ้าทรงหยุดพระราชกิจแห่งการทรงสร้างของพระองค์และทรงพักผ่อนในวันสะบาโต เราก็ต้องพักด้วยเช่นกัน พระองค์ทรงกำชับให้เราหยุดอาชีพการงานประจำวันของเราไว้ และ

อุทิศเวลาอันศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นเพื่อ เพื่อการนมัสการและเพื่อการทำ
การพักผ่อนที่เสริมสร้างสุขภาพ กิจกรรมที่บริสุทธิ์ {SJ 74.2}

บทที่ 12

ผู้เลี้ยงที่ดี

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสถึงพระองค์
เองในฐานะผู้เลี้ยงแกะและสาวกทั้ง
หลายเป็นฝูงแกะของพระองค์ พระ
องค์ตรัสว่า “เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี เรา
รู้จักแกะของเราและแกะของเราก็
รู้จักเรา” ยอห์น 10:14 {SJ 75.1}

พระคริสต์จะเสด็จไปจากสาวก
ของพระองค์ในเร็ว ๆ นี้ และพระองค์
ตรัสเช่นนี้ก็เพื่อปลอบประโลมพวก
เขา เมื่อพระองค์ไม่ได้สถิตอยู่กับ
พวกเขาแล้ว พวกเขาจะจดจำพระ
คำรัสของพระองค์ได้ {SJ 75.2}

เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาเห็น
ผู้เลี้ยงแกะคอยเฝ้าดูแลฝูงแกะของ
เขา พวกเขาจะต้องนึกถึงความ
รักและความห่วงใยของพระผู้ช่วย
ให้รอดที่ทรงมีให้แก่พวกเขา {SJ
75.3}

ในดินแดนแถบนั้น ผู้เลี้ยงแกะ
อยู่กับฝูงแกะทั้งกลางวันและกลางคืน
ในเวลากลางวันเขาจะนำฝูงแกะเดิน
ผ่านเนินหินและป่าเขาและมุ่งหน้า
ไปยังทุ่งหญ้าเขียวสดริมฝั่งแม่น้ำ
{SJ 75.4}

เขาเฝ้าดูแลฝูงแกะ คอยปกป้องจากสัตว์ป่าและจากโจรผู้ร้ายที่บ่อยครั้งมักจะซุ่มซ่อนอยู่ในถ้ำๆ ในเวลากลางคืน {SJ 75.5}

ด้วยความอ่อนโยนเขาคอยดูแลลูกแกะที่อ่อนแอและเจ็บป่วย เขาอุ้มมันขึ้นไว้ในอ้อมแขนและกอดไว้ในอ้อมอกของเขา {SJ 75.6}

ไม่ว่าฝูงแกะมีขนาดใหญ่เพียงใดก็ตาม ผู้เลี้ยงแกะรู้จักแกะของเขาทุกตัว เขาตั้งชื่อให้กับแกะแต่ละตัว และเรียกทุกตัวตามชื่อของมัน {SJ 75.7}

เช่นนี้แหละ พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระผู้เลี้ยงแกะจากสวรรค์ทรงห่วงใยฝูงแกะของพระองค์ที่กระจัดกระจายไปทั่วทั้งโลก พระองค์ทรงรู้จักชื่อของเราทุกคน พระองค์ทรงรู้จักบ้านที่เราอยู่อาศัยและชื่อของผู้ร่วมอาศัยที่อยู่ในบ้านเดียวกัน พระองค์ทรงดูแลเราแต่ละคนราวกับว่าไม่มีคนอื่นอาศัยอยู่ในโลกใบนี้ นอกจากเราผู้เดียว {SJ 75.8}

ผู้เลี้ยงแกะเดินนำหน้าแกะของเขา และเตรียมรับมือกับภัยอันตรายทั้งหมด เขาเผชิญหน้ากับสัตว์ป่าและโจร บางครั้งผู้เลี้ยงแกะ

ถูกฆ่าในขณะที่เฝ้าดูแลฝูงแกะของเขา {SJ. 76.1}

เช่นเดียวกัน พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงคอยเฝ้าปกป้องสาวกซึ่งเป็นฝูงแกะของพระองค์ พระองค์เสด็จนำหน้าเราไปก่อนแล้ว พระองค์เสด็จมาดำรงชีวิตอยู่ในโลกเหมือนที่เรากำลังอาศัยอยู่ พระองค์ทรงเคยเป็นเด็ก เป็นเยาวชน และเป็นผู้ใหญ่ พระองค์ทรงเอาชนะซาตานและการทดลองทั้งหมดของมัน เพื่อที่เราจะชนะได้เช่นเดียวกัน {SJ 76.2}

พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยเราให้รอด ถึงแม้ว่าในเวลานี้พระองค์ประทับอยู่ในสวรรค์ แต่พระองค์ไม่ทรงลืมเราแม้ชั่วขณะเดียว พระองค์จะทรงพิทักษ์รักษาลูกแกะทุกตัวไว้อย่างปลอดภัย ศัตรูตัวฉกาจไม่มีทางจับผู้ที่ติดตามแม่สักคนเดียวของพระองค์ได้ {SJ 76.3}

ผู้เลี้ยงแกะอาจมีแกะเป็นร้อยตัว แต่ถ้าแกะหายไปแค่หนึ่งตัวเขาก็จะละแกะที่เหลืออยู่ไว้ในคอก เพื่อออกตามหาแกะที่หายไป {SJ 76.4}

เขาจะเดินฝ่าพายุฝนออกไปในคำคืนที่มีดมืด เขาจะเดินข้าม

ไปตามภูเขาดูและในหุบเขา เขาจะไม่หยุดพักจนกว่าจะหาแกะตัวนั้นพบ {SJ 76.5}

แล้วเขาก็อ้อมมันมาไว้ในอ้อมแขน และแบกไว้บนบ่านำกลับไปยังคอกแกะ เขาจะไม่บ่นถึงการตามหาที่ยาวนานและการค้นหาอันยากลำบาก แต่กล่าวด้วยความยินดีว่า {SJ 76.6}

“มาร่วมยินดีกับข้า เพราะข้าพบแกะของข้าที่หายไปนั้นแล้ว” ลูกา 15:4-7 {SJ 76.7}

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงเป็นพระเจ้าผู้เลี้ยงเช่นนี้แหละ ผู้เลี้ยงแกะไม่ได้มีไว้สำหรับแกะที่อยู่ในคอกเท่านั้น พระองค์ตรัสว่า “บุตรมนุษย์เสด็จมาเพื่อทรงช่วยคนที่หลงหายไปนั้นให้รอด” มัทธิว 18:11 {SJ 76.8}

“เราบอกท่านทั้งหลายว่าในทำนองเดียวกัน จะมีความชื่นชมยินดีในสวรรค์เรื่องคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าเรื่องคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ยอมกลับใจ” ลูกา 15:7 {SJ 76.9}

เราทำบาปและเหินห่างไปจากพระเจ้า พระคริสต์ตรัสว่าเราเป็น

เหมือนแกะที่เดินออกไปไกลจากคอก พระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยให้เราดำเนินชีวิตที่ปราศจากบาป การทำเช่นนี้คือสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกว่านำเรากลับไปยังคอกแกะ {SJ 77.1}

เมื่อเรากลับมาพร้อมพระเจ้าผู้เลี้ยง และเลิกทำบาป พระคริสต์ตรัสกับทูตสวรรค์ในสวรรค์ว่า “มาร่วมยินดีกับข้า เพราะข้าพบแกะของข้าที่หายไปนั้นแล้ว” {SJ 77.2}

และเสียงเพลงสรรเสริญแห่งความสุขและความชื่นชมยินดีจะดังก้องมาจากคณะนักร้องประสานเสียงของบรรดาทูตสวรรค์ ดังก้องไปทั่วสวรรค์ด้วยทำนองเพลงอันไพเราะเพราะพริ้ง {SJ 77.3}

พระคริสต์ทรงไม่บรรยายให้เราเห็นภาพอันน่าเศร้าใจของผู้เลี้ยงแกะที่กลับมาโดยปราศจากแกะ นี่เป็นคำมั่นสัญญาว่าพระเจ้าจะไม่ทรงมองข้ามอย่างไม่เอาใจใส่แกะแม้สักตัวที่หลงหายไปจากคอกของพระองค์ {SJ 77.4}

พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้ใครคนใดไปโดยไม่ได้รับความช่วยเหลือ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะทรงช่วยเราทุกคนที่ยอมจำนนเพื่อรับการไถ่บาป

นั้นให้รอดพ้นจากปาอันชั่วร้ายของบาป {SJ 77.5}

ด้วยเหตุนี้ ขอให้ทุกคนที่เดินหลงไปจากคอกงตั้งมั่นด้วยกำลังใจ พระผู้เลี้ยงผู้ประเสริฐทรงตามหาคุณอยู่ จงจดจำไว้ว่าพระองค์ทรงประกอบกิจเพื่อทรง “ช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” คือตามหาตัวคุณนั่นเอง {SJ 77.6}

การสงสัยถึงความเป็นไปได้ของการช่วยคุณให้รอดจัดเป็นการสงสัยในฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ผู้ทรงไถ่คุณด้วยราคาที่ประเมินค่าไม่ได้ จงให้ความเชื่อเข้าแทนที่ความไม่เชื่อ จงมองดูพระหัตถ์ที่ถูกแทงเพื่อคุณ และชื่นชมยินดีในอำนาจของพระหัตถ์นั้นที่จะช่วยให้รอด {SJ 77.7}

จงจำไว้ว่าพระเจ้าและพระคริสต์ทรงสนพระทัยในตัวคุณ และบรรดาชาวสวรรค์ทั้งหมดจะลงมือร่วมกันทำงานเพื่อช่วยคนบาปให้ได้รับความรอด {SJ 77.8}

ในขณะที่พระคริสต์ทรงดำรงชีวิตอยู่ในโลก พระองค์ทรงสำแดงให้เห็นผ่านการอัศจรรย์ของพระองค์ว่า พระองค์ทรงมีอำนาจที่จะ

ช่วยให้รอดได้จนถึงที่สุด พระองค์ทรงสำแดงให้เห็นผ่านทางการรักษาโรคทางกายให้หายว่า พระองค์ทรงสามารถที่จะชำระบาปออกไปจากใจได้ {SJ 77.9}

พระองค์ทรงรักษาคนง่อยให้เดินได้ คนหูหนวกให้ได้ยินและคนตาบอดให้มองเห็น พระองค์ทรงชำระคนโรคเรื้อนที่น่าสงสาร และรักษาคนอัมพาตและคนทั้งหลายที่มีสารพัดโรค {SJ 77.10}

โดยพระดำรัส พระองค์ทรงขับแม่มะทิ้งผีที่สิงอยู่ในคนให้ออกไป คนทั้งหลายที่เห็นพระราชกิจอันอัศจรรย์ใจนี้ต่างรู้สึกประหลาดใจและพูดว่า “ถ้อยคำของคนนี้มีอะไรพิเศษนะ เพราะท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดช และพวกมันก็ออกไป” ลูกา 4:36 {SJ 79.1}

ตามพระบัญชาของพระเยซู เปโตรเดินบนน้ำได้ แต่เขาต้องจ้องมองไปยังพระผู้ช่วยให้รอดตลอดเวลา ทันทีที่เขามองไปทางอื่น เขาก็เริ่มสงสัยและจมลงในน้ำ {SJ 79.2}

แล้วเขาก็ร้องขึ้นมาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย”

และองค์พระผู้ช่วยให้รอดก็ยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกมาเพื่อยกเขาขึ้นจากน้ำ มัทธีว 14:28-31 เช่นเดียวกัน เมื่อไรก็ตามที่มีคนร้องเรียกพระองค์ให้ช่วย พระหัตถ์ของพระคริสต์ก็จะทรงยื่นออกไปเพื่อช่วยเขาให้รอด {SJ 79.3}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงปลุกคนตายให้กลับมามีชีวิต หนึ่งในคนเหล่านั้นคือบุตรชายของหญิงม่ายที่หมู่บ้านนาอิน ประชาชนกำลังหามร่างที่ไร้วิญญาณของเขาไปยังหลุมฝังศพ เมื่อพวกเขาพบกับพระเยซู พระองค์ทรงจับมือชายหนุ่มพยุงเขาขึ้น และมอบชายหนุ่มที่มีชีวิตให้กับมารดาของเขา จากนั้นคนในขบวนก็เดินทางกลับบ้านพร้อมกับร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้า {SJ 79.4}

พระคริสต์ทรงปลุกลูกสาวของไยรัสให้เป็นขึ้นจากความตายด้วยเช่นกันและโดยพระดำรัสพระคริสต์ทรงเรียกลาซารัสซึ่งตายไปแล้วสี่วันให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพด้วย {SJ 79.5}

ดังนั้นเมื่อพระคริสต์จะเสด็จกลับมายังโลกใบนี้อีกครั้ง พระ

สุรเสียงของพระองค์จะทะลุผ่านอุโมงค์ฝังศพและ “คนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นขึ้นมา” สู่ชีวิตอมตะอันรุ่งโรจน์ และพวกเขา “จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์” 1 เธสะโลนิกา 4:16, 17 {SJ 79.6}

นี่เป็นพระราชกิจอันยอดเยี่ยมที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงกระทำมาแล้วขณะที่ทรงประกอบพระราชกิจในโลก พระองค์ตรัสถึงพระราชกิจเหล่านี้เพื่อใช้เป็นคำตอบให้แก่อยห็นผู้ให้บัพติศมา ในเวลานั้น ยอห์นอยู่ในเรือเอนจำและหดหู่ใจ เขาเป็นทุกข์สงสัยว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์จริง ๆ หรือไม่ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงส่งผู้ติดตามของท่านให้ไปทูลถามพระผู้ช่วยให้รอด {SJ 79.7}

“ท่านเป็นคนที่จะมาที่นี่หรือว่าเราจะต้องรอคอยคนอื่น?” {SJ 80.1}

เมื่อผู้ส่งข่าวของยอห์นมาถึงพระเยซู พระองค์ทรงกำลังรักษาคนป่วยมากมายที่ล้อมอยู่รอบพระองค์ ผู้ส่งข่าวคอยอยู่ทั้งวันในขณะที่พระองค์ทรงงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก ในที่สุดพระองค์ตรัสว่า {SJ 80.2}

“ไปบอกยอห์นในสิ่งที่พวกท่าน
ได้ยินและได้เห็น คือว่าบรรดาคนตา
บอดเห็นได้ คนง่อยเดินได้ บรรดาคน
ที่เป็นโรคเรื้อนหายสะอาด บรรดา
คนหูหนวกได้ยิน บรรดาคนตาบ
เป็นขี้และคนยากจนทั้งหลายได้รับ
ข่าวดี” มัทธิว 11:3-5 {SJ 80.3}

ดังนั้น เป็นเวลาสามปีครึ่งที่
พระเยซู “เสด็จไปทำคุณประโยชน์”
และแล้วเวลาก็มาถึงเมื่อพระราชกิจ
ของพระองค์ในโลกจะสิ้นสุดลง
พระองค์จะต้องเสด็จขึ้นไปยังกรุง
เยรูซาเล็มพร้อมกับเหล่าสาวกเพื่อ
ถูกทรยศ ถูกตัดสินประหารและถูก
ตรึงบนกางเขน {SJ 80.4}

ด้วยประการฉะนี้จึงจะสำเร็จ

ตามพระดำริสของพระองค์เองที่ว่า
“ผู้เลี้ยงที่ดีย่อมสละชีวิตของตนเพื่อ
ฝูงแกะ” ยอห์น 10:11 {SJ 80.5}

“แน่ที่เดียวท่านแบกความเจ็บ
ไข้ของพวกเรา และหอบความเจ็บ
ปวดของเราไป. . . ท่านถูกแทง
เพราะความทรยศของเรา ท่าน
บอบซ้ำเพราะความบาปผิดของเรา
การดีสอนที่ตกบนท่านนั้นทำให้
พวกเรามีสวัสดิภาพ และที่ท่านถูก
เมียนตีกิทำให้เราได้รับการรักษา
เราทุกคนหลงทางไปเหมือนแกะ
ต่างคนต่างหันไปตามทางของตนเอง
และพระยาห์เวห์ทรงวางความผิด
บาปของเราทุกคนลงบนตัวท่าน”
อิสยาห์ 53:4-6 {SJ 80.6}

บทที่ 13

การทรงลาเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

พระเยซูเสด็จเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมถือเทศกาลปัสกา ผู้ชนขนาดใหญ่ที่เดินทางไปเข้าร่วมเทศกาลยิ่งใหญ่ประจำปี ล้อมอยู่รอบพระองค์ {SJ 83.1}

ตามพระบัญชาของพระองค์ สาวกสองคนจึงลูกลาดัวหนึ่งเพื่อให้พระองค์ประทับเข้ากรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาเอาเสื้อผ้าของตัวเองปูบนหลังสัตว์ และเชิญพระอาจารย์ขึ้นประทับ {SJ 83.2}

ในทันทีที่พระองค์ประทับ

บนหลังลูกลา เสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะก็ดังก้องไปทั่วบรรยากาศ ผู้ชนยกย่องพระองค์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์ เป็นกษัตริย์ของพวกเขา กว่าห้าร้อยปีก่อนหน้านี้ ผู้เผยพระวจนะพยากรณ์ภาพฉากนี้ไว้ว่า {SJ 83.3}

“ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงรำเริงอย่างยิ่งเถิด. . . นี่แน่ะ กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ. . . พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลาทรงลูกลา” เสดคาริยาห์ 9:9 {SJ 83.4}

ฝูงชนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทุกคนล้วนมีความสุขและตื่นเต้น พวกเขาถวายของกำนัลที่มีราคาแพงให้แก่พระองค์ไม่ได้ แต่พวกเขาเกลื่อนอกของตนลงบนพื้นให้เป็นพรหมสำหรับเส้นทางดำเนินผ่านของพระองค์ {SJ 83.5}

พวกเขาหักกิ่งอันสวยงามของต้นมะกอกและต้นอินทผลัมและบุไว้ตามเส้นทาง พวกเขาต่างคิดว่าตนกำลังพาพระคริสต์ไปขึ้นครองบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม {SJ 83.6}

ก่อนหน้านี้พระผู้ช่วยให้รอดไม่เคยอนุญาตให้ผู้ติดตามของพระองค์แสดงออกถึงการถวายพระเกียรติอย่างพระราชาเช่นนี้มาก่อน แต่ในเวลานี้พระองค์ทรงปรารถนาอย่างยิ่งที่จะแสดงตนต่อโลกในฐานะพระผู้ไถ่ {SJ 84.1}

พระบุตรของพระเจ้ากำลังจะเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของมนุษย์ คริสตจักรของพระองค์ในทุกยุคทุกสมัยต่อมาจะต้องนำเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระองค์มาเป็นหัวข้อเพื่อการใคร่ครวญและศึกษาอย่างลึกซึ้ง ดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็น

ที่สายตาของทุกคนในเวลานี้จะต้องมุ่งตรงไปยังที่พระองค์ {SJ 84.2}

หลังจากภาพเหตุการณ์เช่นนี้ การพิพากษาและการตรึงกางเขนของพระองค์จะไม่ถูกปิดซ่อนไว้จากโลก พระเจ้าทรงกำหนดไว้ว่า แต่ละเหตุการณ์ในช่วงปิดท้ายชีวิตของพระผู้ช่วยให้รอดจะต้องเด่นชัดจนไม่มีอำนาจใดจะทำให้ผู้คนลืมเหตุการณ์นี้ไปได้ {SJ 84.3}

ในฝูงชนจำนวนมหาศาลที่อยู่รอบพระผู้ช่วยให้รอดมีหลักฐานมากมายที่แสดงถึงฤทธิ์อำนาจในการทำการอัศจรรย์ของพระองค์ {SJ 84.4}

คนตาบอดที่พระองค์ทรงนำการมองเห็นกลับคืนมาให้หันกลับมาเป็นผู้นำทาง {SJ 84.5}

คนใบ้ที่พระองค์ทรงปลดปล่อยเพื่อให้เขาพูดได้นี้ ร้องถวายเสียงสรรเสริญโฮชันนาดังที่สุด {SJ 84.6}

คนพิการหลายคนที่พระองค์ทรงรักษาให้หาย กระโดดโลดเต้นด้วยความชื่นชมยินดี และเป็นผู้กระตือรือร้นที่สุดในการหักกิ่งอินทผลัมมาบอกอยู่เบื้องหน้าขบวนพระองค์ {SJ 84.7}

แม่ม่ายและเด็กกำพร้าต่างสรรเสริญเยินยอพระนามของพระเยซูสำหรับพระราชกิจแห่งพระเมตตาคุณของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา {SJ 84.8}

คนโรคเรื้อนที่น่ารังเกียจซึ่งพระดำรัสซำระให้สะอาดแล้วก็ได้นำเสื้อผ้าของตนไปปูตามทาง {SJ 84.9}

บรรดาคนทั้งหลายที่ถูกปลุกให้เป็นขึ้นจากตายด้วยพระสุรเสียงที่ให้ชีวิตของพระผู้ช่วยให้รอดก็อยู่ที่นั่น {SJ 84.10}

และลาซารัสที่ร่างกายของเขาเปื่อยเน่าไปแล้วในหลุมศพ แต่บัดนี้กำลังมีความสุขกับผละกำลังอันแข็งแกร่งมีรูปร่างกำยำล่ำสันของความเป็นหนุ่มก็ร่วมอยู่ในฝูงชนที่มีความสุข ซึ่งกำลังพาพระผู้ช่วยให้รอดไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {SJ 84.11}

ในขณะที่ฝูงชนกลุ่มใหญ่เพิ่มจำนวนขึ้นมาเรื่อยๆ พวกเขาสัมผัสได้ถึงแรงบันดาลใจของช่วงเวลานั้น และได้เข้าร่วมโห่ร้องส่งเสียงที่สะท้อนจากเขาลูกหนึ่งไปยังอีกลูกหนึ่งและจากหุบเขาหนึ่งไปยังอีกหุบเขาหนึ่ง {SJ 85.1}

“โอชะนั้นแก่บุตรของดาวิด! ขอให้ท่านผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ! โอชะนั้นในที่สูงที่สุด” มัทธิว 21:9 {SJ 85.2}

มีชาวฟาริสีหลายคนที่เป็นประจักษ์พยานถึงภาพฉากรู้สึกไม่พอใจ พวกเขา รู้สึกว่ากำลังสูญเสียอำนาจในการควบคุมประชาชน พวกเขาพยายามห้ามประชาชนด้วยอำนาจทั้งหมดที่มีอยู่ แต่คำขู่และคำขอของพวกเขามีแต่จะทำให้ความกระตือรือร้นทวีมากยิ่งขึ้น {SJ 85.3}

เมื่อพวกเขาตระหนักแล้วว่าควบคุมผู้คนไม่ได้ พวกเขา ก็แหวกฝ่าฝูงชนเข้าไปถึงตรงที่พระเยซูประทับอยู่ และพูดกับพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ จงห้ามพวกสาวกของท่าน” {SJ 85.4}

พวกเขาเปิดเผยว่าการก่อกวนเช่นนี้ฝ่าฝืนกฎหมาย และไม่ได้รับอนุญาตจากพวกผู้ปกครอง {SJ 85.5}

พระเยซูตรัสว่า “เราบอกพวกท่านว่า แม้คนพวกนี้จะนิ่งเงียบ แต่ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้อง” ลูกา 19:39, 40 {SJ 85.6}

จากแห่งชัยชนะนี้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงกำหนด บรรดาผู้เผยพระวจนะได้พยากรณ์ไว้แล้วและไม่มีความน่าใจหายของโลกที่จะหยุดเหตุการณ์นี้ได้ แม้มนุษย์จะลงแรงขัดขวางหรือทำลาย แต่พระราชกิจของพระเจ้าจะรุดหน้าไปตลอดกาล {SJ 85.7}

เมื่อขบวนเคลื่อนมาถึงเนินเขาที่มองเห็นกรุงเยรูซาเล็ม ภาพเมืองอันงดงามสมบูรณ์แบบปรากฏอยู่ตรงหน้าพวกเขา {SJ 85.8}

เสียงโห่ร้องของฝูงชนขนาดใหญ่ที่นั่นหยุดชะงักลง ต่างตะลึงกับความงามที่เข้ามาสู่สายตาทันทีทันหัน ตาทุกดวงหันไปเฝ้ามองพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ด้วยความหวังที่จะเห็นความชื่นชมบนพระพักตร์พระองค์เหมือนที่พวกเขาเองรู้สึกชื่นชมอยู่นั้น {SJ 85.9}

พระเยซูทรงหยุดชะงัก และเมฆแห่งความเศร้าหมองตกลงมาบนพระพักตร์ของพระองค์ และฝูงชนก็รู้สึกประหลาดใจที่เห็นพระองค์ทรงกันแสงด้วยความระทมทุกข์อย่างกลั่นไม่อยู่ {SJ 86.1}

ผู้ที่ล้อมอยู่รอบพระเจ้าผู้ช่วยให้

รอดไม่เข้าใจความเศร้าโศกของพระองค์ แต่พระองค์ทรงร้องไห้เพื่อเมืองที่ถูกกำหนดชะตากรรมไว้แล้ว {SJ 86.2}

เมืองนี้เป็นลูกที่อยู่ในความดูแลของพระองค์ และพระหทัยของพระองค์เต็มไปด้วยความทุกข์ ในขณะที่ทรงตระหนักว่าอีกไม่นานเมืองนี้จะถูกทำลายไป {SJ 86.3}

หากประชาชนของเธอเอาใจใส่คำสอนของพระคริสต์และรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว กรุงเยรูซาเล็มก็จะ “ยืนยงไปตลอดกาล” {SJ 86.4}

เธอน่าจะเป็นราชินีแห่งอาณาจักรทั้งหลายและมีเสรีภาพในความแข็งแกร่งของอำนาจที่พระเจ้าประทานให้แก่เธอ {SJ 86.5}

ไม่มีทหารติดอาวุธรออยู่ที่ประตูของเธอ ไม่มีโรมันโบกสะบัดจากกำแพงของเธอ {SJ 86.6}

นักพิราบแห่งสันติภาพน่าจะออกจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังทุกประเทศชาติ เธอน่าจะเป็นยอดมงกุฎแห่งรัศมีภาพของโลก {SJ 86.7}

แต่ชาวยิวปฏิเสธพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา พวกเขากำลังจะ

นำพระราชอาชงของตนไปตรึงกางเขน และเมื่อดวงอาทิตย์จะลับขอบฟ้าไปในค่ำคืนนั้น ฆะตากรรณที่ถูกรกำหนดไว้แล้วของกรุงจะถูกปิดผนึกไปตลอดกาล (ประมาณสี่สิบปีหลังจากวันนั้น กองทัพชาวโรมันทำลายกรุงเยรูซาเล็มจนหมดสิ้นและเผาไปอย่างสิ้นซาก) {SJ 86.8}

มีผู้ไปรายงานพวกผู้นำว่า พระเยซูกำลังเข้าใกล้เมืองพร้อมผู้ติดตามจำนวนมาก พวกเขาจึงออกไปพบกับพระองค์ด้วยหวังว่าจะทำให้ฝูงชนกลัวและกระจัดกระจายไปพวกเขาถามด้วยการแสดงอำนาจอย่างยิ่งใหญ่ว่า “นี่ใครกัน” มัทธิว 21:10 {SJ 86.9}

สาวกที่เต็มไปด้วยพระวิญญาณแห่งการทรงดลใจตอบคำถามนี้ว่า “อาดัมจะบอกคุณว่า ‘พงศ์พันธุ์ของนางจะทำให้หัวของงูแหลก’” {SJ 86.10}

“ไปถามอับราฮัมซิ ท่านจะบอกคุณว่า พระองค์ทรงเป็น ‘เมล็ดดีเซเดคผู้เป็น. . . กษัตริย์ซาเลม พระราชาแห่งสันติสุข’ ปฐมกาล 14:18 {SJ 87.1}

“ยาโคบจะบอกคุณว่า ‘พระองค์ทรงเป็นศิโยห์จากเผ่ายูด้า’ {SJ 87.2}

“อิสยาห์จะบอกคุณว่า ‘อิมมานูเอล ที่ปรึกษามหัจจรรย์ พระเจ้าผู้ทรงมหิททธิฤทธิ์ พระบิดาวันรันดร์ และองค์สันติราช’ อิสยาห์ 7:14; 9:6 {SJ 87.3}

“เยเรมีย์จะบอกคุณว่า กิ่งของดาวิด ‘พระยาห์เวห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา’ เยเรมีย์ 23:6 {SJ 87.4}

“ดาเนียลจะบอกคุณว่า ‘พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์’ {SJ 87.5}

“โฮเซยาจะบอกคุณว่าพระองค์ทรงเป็น ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งพลโยธา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ระลึกของเขา’ โฮเซยา 12:5 TKJV {SJ 87.6}

“ยอห์นผู้ให้บัพติศมาจะบอกคุณว่าพระองค์คือ ‘พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป’ ยอห์น 1:29 {SJ 87.7}

“พระยาห์เวห์พระเจ้ายิ่งใหญ่ประกาศจากพระบัลลังก์ของพระองค์ว่า ‘ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา’ มัทธิว 3:17 {SJ 87.8}

“เราทั้งหลายที่เป็นสาวกของพระองค์ขอประกาศให้ทุกท่านทราบ

ว่า ‘นี่คือพระเยซู พระเมสสิยาห์
เจ้าชายแห่งชีวิต พระผู้ไถ่ของโลก’
{SJ 87.9}

“และแม้กระทั่งเจ้าชายแห่ง
อำนาจมีดยังยอมรับว่า ‘ข้ารู้ว่า
พระองค์เป็นใคร พระองค์เป็นองค์
บริสุทธิ์ของพระเจ้า!’” มาระโก 1:24
{SJ 87.10}

“พระคุณของพระคริสต์ในใจจะ
มอบความภูมิฐานอย่างสมเกียรติที่มาจากสวรรค์
และความรู้สึกได้ถึงความสะดวก” {DA 515.8}

บทที่ 14

“เอาของพวกเขาให้ออกไป”

วันรุ่งขึ้นพระคริสต์เสด็จเข้าไปยังพระวิหาร สามปีก่อนหน้านี้ พระองค์ทรงพบคนซื้อของและขายของในเขตลานชั้นนอก จึงทรงตำหนิพวกเขาและขับไล่พวกเขาให้ออกไป {SJ 89.1}

บัดนี้ในขณะที่พระองค์เสด็จกลับมายังพระวิหารอีกครั้ง การค้าขายอย่างเดียวกันยังคงดำเนินอยู่ต่อไป ลานวิหารเต็มไปด้วยวัว แกะและนก สัตว์เหล่านี้จัดไว้เพื่อขายให้กับผู้ที่ประสงค์จะถวายเครื่อง

บูชาไถ่บาป {SJ 89.2}

มีการเอารัตเอาเปรี๊ยะและการฉ้อฉลเกิดขึ้นในระหว่างการค้าขายกัน มีเสียงอึกทึกกรีกโครมอย่างอลหม่านจากลานวิหารจนรบกวนผู้มานมัสการภายในวิหารเป็นอย่างมาก {SJ 89.3}

พระคริสต์ประทับอยู่บนชั้นบันไดของพระวิหาร และอีกครั้งสายพระเนตรที่เฉียบแหลมของพระองค์กวาดไปทั่วลาน ทุกสายตาหันมาที่พระองค์ เสียงของประชาชนและ

เสียงร้องของวัวเจียบไป ทุกคนมองไปยังพระบุตรของพระเจ้าด้วยความประหลาดใจและรู้สึกเกรงขาม {SJ 89.4}

ความเป็นพระเจ้าส่องผ่านความเป็นมนุษย์ และประทานให้พระเยซูทรงมีศักดิ์ศรีและพระสิริที่พระองค์ไม่ทรงเคยสำแดงออกมาให้เห็นมาก่อน ความเจียบในขณะนั้นแทบจะทำให้ทุกคนทนไม่ได้ {SJ 89.5}

ในที่สุด พระองค์ตรัสด้วยน้ำเสียงที่ชัดเจนและด้วยพลังอำนาจที่สะท้อนผู้คนราวกับพายุร้ายรุนแรง {SJ 90.1}

“มีพระวจนะเขียนไว้ว่า ‘นิเวศของเราควรจะเป็นนิเวศอธิษฐาน แต่พวกท่านทำให้เป็นถ้ำของพวกโจร’” ลูคา 19:46 {SJ 90.2}

ด้วยอำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พระองค์ทรงเคยสำแดงเมื่อสามปีก่อน พระองค์ตรัสบัญชา {SJ 90.3}

“เอาของพวกนี้ออกไป” {SJ 90.4}

ครั้งหนึ่งก่อนหน้านี้ พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองพระวิหารรีบหนีไปเมื่อได้ยินเสียงนี้ หลังจากนั้น

พวกเขาก็จะอายุต่อความกลัวของตนเอง หลังจากนั้นพวกเขาตั้งใจว่าจะไม่ยอมหนีไปในลักษณะเช่นนั้นอีกแล้ว {SJ 90.5}

แต่กระนั้น ในเวลานี้พวกเขาหวาดกลัวมากกว่าครั้งก่อนและเร่งรีบที่จะเชื่อฟังมากกว่าครั้งก่อน พวกเขารีบเร่งออกจากพระวิหารและผลักใสฝูงสัตว์ให้เดินนำออกไป {SJ 90.6}

ในไม่ช้าลานวิหารก็เต็มไปด้วยผู้ที่พาคนป่วยมาเฝ้าพระเยซูเพื่อขอรักษาให้หายจากโรคภัย บางคนกำลังจะตาย ผู้ที่ตกทุกข์ได้อย่างแสนสาหัสเหล่านี้รู้สึกได้ถึงความทุกข์ยากขัดสน {SJ 90.7}

พวกเขาหันสายตาอย่างวิงวอนจ้องไปยังพระพักตร์ของพระคริสต์ ด้วยความกลัวที่จะมองเห็นความดุเดือดของการขับไล่ผู้ชื้อและผู้ขายออกไป แต่พวกเขาเห็นเพียงความรักและความสงสารในพระพักตร์ของพระองค์เท่านั้น {SJ 90.8}

พระเยซูทรงต้อนรับคนป่วยโรคและความทุกข์หนีหายไปเพียงแค่นี้ได้รับการสัมผัสจากพระหัตถ์

ของพระองค์ พระองค์ทรงรวบรวมเด็ก ๆ ไว้ในอ้อมพระกรของพระองค์อย่างอ่อนโยน ทรงทำให้เสียงร้องที่ไม่สบายใจสงบลง ทรงขับไล่ความเจ็บป่วยและความเจ็บปวดจากร่างเล็ก ๆ ของพวกเขา และทรงส่งพวกเขา กลับคืนมารดาพร้อมด้วยรอยยิ้ม และสุขภาพที่ดี {SJ 90.9}

ช่างเป็นภาพเหตุการณ์อะไร เช่นนี้ที่ต้อนรับพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองเมื่อพวกเขาเดินกลับมายังพระวิหารด้วยความระมัดระวัง! พวกเขาได้ยินเสียงของชาย หญิง และเด็กร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า {SJ 90.10}

พวกเขาเห็นคนป่วยที่หายเป็นปกติ คนตาบอดกลับมามองเห็น คนหูหนวกรับการได้ยิน และคนง่อยกระโดดโลดเต้นด้วยความชื่นชมยินดี {SJ 90.11}

เด็ก ๆ ทั้งหมดเป็นผู้นำการร้องแสดงความชื่นชมยินดีในครั้งนี้นี้ พวกเขาร้องโฮชannah เหมือนที่ร้องมาแล้วในวันก่อนและไบกิงอินทผลัม ต่อหน้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เสียงในพระวิหารสะท้อนดังก้องไปมาด้วยเสียงโห่ร้องของพวกเขา {SJ 91.1}

“โฮชannah แก่บุตรของดาวิด {SJ 91.2}

“ขอให้ท่านผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ” มัทธีว 21:9 {SJ 91.3}

“นี่แน่ะ กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความยุติธรรมและความรอด” เศคาริยาห์ 9:9 {SJ 91.4}

บรรดาผู้ปกครองพยายามปิดปากเสียงร้องของเด็ก ๆ ที่มีความสุข แต่ว่าทุกคนเปี่ยมล้นด้วยความสุข และสรรเสริญให้กับพระราชกิจอันประเสริฐของพระเยซู และพวกเขาจะไม่ยอมหยุดร้องสรรเสริญ {SJ 91.5}

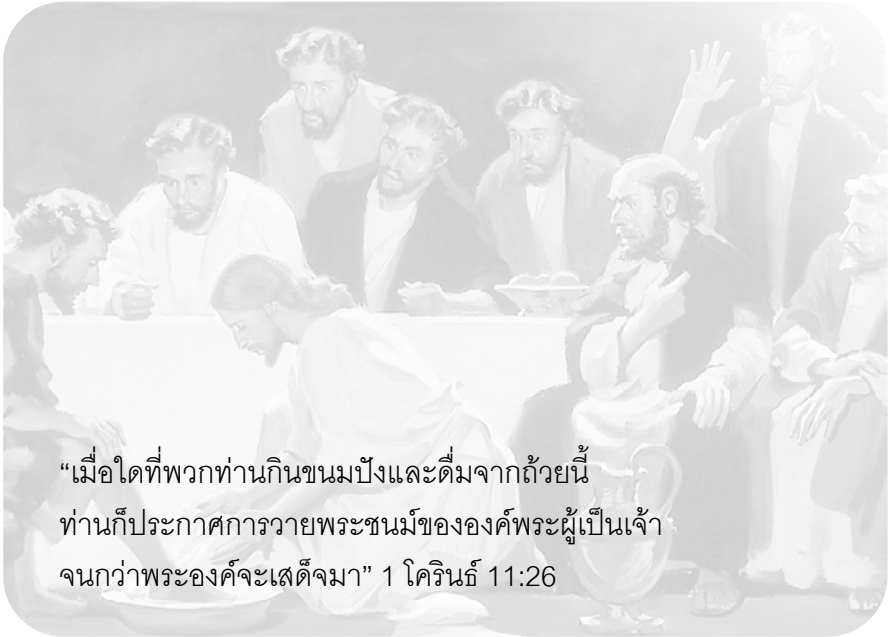
จากนั้นพวกผู้ปกครองก็หันไปหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดโดยหวังว่าพระองค์จะทรงบัญชาให้พวกเขาหยุดส่งเสียง จึงทูลพระองค์ว่า {SJ 91.6}

“ท่านไม่ได้ยินคำที่คนพวกนี้ร้องหรือ?” {SJ 91.7}

พระเยซูตรัสตอบว่า “ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า ‘พระองค์ทรงทำให้คำสรรเสริญออกมาจากปากเด็กและทารกที่ยังไม่หย่านม?’” มัทธีว 21:16 {SJ 91.8}

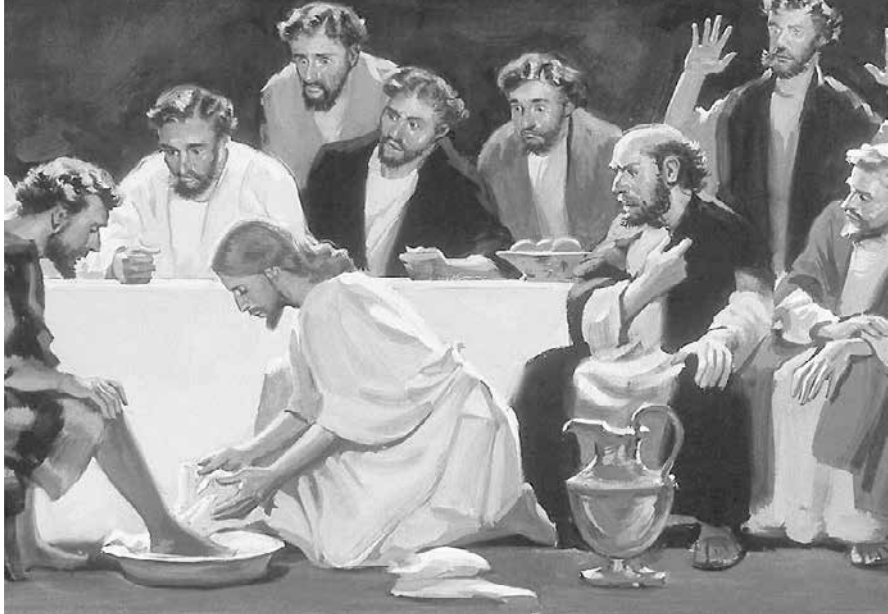
พวกผู้ปกครองที่ยิ่งผยอง
ของประชาชนปฏิเสศสิทธิพิเศษอัน
ประเสริฐในการประกาศเรื่องการ
ประสูติของพระคริสต์และการส่งต่อ
พระราชกิจของพระองค์ในโลกนี้
{SJ 91.9}

คำสรรเสริญพระองค์จะต้อง
ประกาศออกไป และพระเจ้าทรง
เลือกเด็กทั้งหลายให้ทำพันธกิจนี้
หากจะทำให้เสียงของเด็กที่ชื่นชม
ยินดีเหล่านี้เงียบไป เสาของพระวิหาร
เองจะเปล่งเสียงร้องสรรเสริญถวาย
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด {SJ 91.10}

“เมื่อใดที่พวกท่านกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้
ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา” 1 โครินธ์ 11:26

บทที่ 15

อาหารมือเย็นปีสกา

เหล่าบุตรทั้งหลายของชนชาติอิสราเอลรับประทานอาหารมือเย็นปีสกาเป็นครั้งแรกเมื่อพวกเขาถูกปลดปล่อยจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ {SJ 93.1}

พระเจ้าทรงสัญญาที่จะปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระ พระองค์ตรัสบอกพวกเขาว่าบุตรชายหัวปีในทุกครอบครัวของชาวอียิปต์จะต้องถูกสังหาร {SJ 93.2}

พระองค์ทรงบัญชาให้พวกเขาฆ่าลูกแกะและเอาเลือดทำเครื่องหมาย

บนเสาประตูบ้านของตนเองเพื่อหลุดพ้นจากความตายจะผ่านพวกเขาไป {SJ 93.3}

พวกเขาต้องปิ้งเนื้อลูกแกะและในคืนวันนั้นรับประทานเนื้อปิ้งพร้อมกับขนมปังไร้เชื้อและผักสดซึ่งแสดงถึงความขมขื่นของการเป็นทาส {SJ 93.4}

เมื่อพวกเขารับประทานลูกแกะแล้ว พวกเขาต้องพร้อมออกเดินทางด้วยการสวมรองเท้าและถือไม้เท้าไว้ในมือ {SJ 93.5}

พวกเขาทำตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ และในคืนนั้นเองกษัตริย์แห่งประเทศอียิปต์เร่งรัดตรัสสั่งให้พวกเขาไปเป็นอิสระ ในเวลาเช้าพวกเขาเริ่มออกเดินทางไปยังดินแดนแห่งคำสัญญา {SJ 93.6}

ดังนั้น ทุกปีในเวลาค่ำคืนเดียวกันกับที่พวกเขาเดินทางออกจากประเทศอียิปต์ ชนชาติอิสราเอลทั้งหมดจึงต้องจัดงานเลี้ยงปีสกาที่กรุงเยรูซาเล็ม และในงานเลี้ยงนี้แต่ละครอบครัวจะมีเนื้อลูกแกะบึงพร้อมขนมปังไร้เชื้อและฝักรสขมตามที่บรรพบุรุษของพวกเขาทำในประเทศอียิปต์ และพวกเขาเล่าให้ลูก ๆ ฟังถึงคุณงามความดีของพระเจ้าผู้ทรงปลดปล่อยประชาชนของพระองค์จากการเป็นทาส {SJ 93.7}

เวลาได้มาถึงที่พระคริสต์จะทรงร่วมงานเทศกาลนี้กับสาวกของพระองค์ พระองค์ตรัสบัญชาเปโตรและยอห์นให้ไปหาสถานที่และเตรียมอาหารมือเย็นสำหรับปีสกาให้พร้อม {SJ 94.1}

ในช่วงเวลานี้มีคนจำนวนมากมายังกรุงเยรูซาเล็ม และผู้ที่อาศัย

อยู่ในเมืองก็พร้อมที่จะจัดแบ่งห้องในบ้านของตนให้แก่แขกผู้มาเยือนที่ต้องการถืองานเทศกาลปีสกานี้ {SJ 94.2}

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับเปโตรและยอห์นว่า เมื่อพวกเขาเดินเข้าไปในกรุงแล้ว พวกเขาจะพบชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำใบหนึ่งที่ศิระะให้พวกเขาเดินตามชายคนนั้นและเดินตามเขาเข้าไปในบ้าน และพวกเขาจะพบกับเจ้าของบ้านหลังนั้น ผู้มีใจเอื้ออาเรียว่า {SJ 94.3}

“พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า ‘ห้องที่เราจะรับประทานปีสกากับพวกสาวกของเรานั้นอยู่ที่ไหน?’” {SJ 94.4}

จากนั้นชายคนนี้จะพาไปยังห้องชั้นบนขนาดใหญ่ที่ตกแต่งไว้พร้อมให้พวกเขาใช้ได้ตามที่ต้องการที่นั่นแหละ จะเป็นสถานที่ที่พวกเขาใช้จัดเตรียมอาหารมือเย็นปีสกา และทั้งหมดเกิดขึ้นตามที่พระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสบอกพวกเขาไว้ {SJ 94.5}

ในงานเลี้ยงอาหารมือเย็นปีสกาพวกสาวกอยู่กับพระเยซูตามลำพังเวลาที่พวกเขาใช้ร่วมกับพระองค์

ในงานเลี้ยงเหล่านี้เป็นช่วงเวลาแห่งความสุขเสมอมา แต่ในเวลานี้จิตวิญญาณของพระองค์ทรงเป็นทุกข้ออย่างแสนสาหัส {SJ 94.6}

ในที่สุดพระองค์ตรัสกับพวกเขาด้วยน้ำเสียงที่สับสนได้ถึงความเศร้า {SJ 94.7}

“เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรับประทานปังสากนี้กับท่านก่อนที่เราจะต้องทนทุกข์” {SJ 94.8}

ที่โต๊ะอาหาร มีน้ำองุ่นสดเตรียมไว้ และพระองค์ทรงหยิบถ้วยนั้น “เมื่อขอบพระคุณแล้วตรัสว่า” {SJ 94.9}

“จงรับถ้วยนี้ไปแบ่งกันดื่ม เรบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มจากผลของเถาองุ่นอีกต่อไป จนกว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะมา” ลูกา 22:11, 15, 17, 18 {SJ 95.1}

เป็นงานเลี้ยงเทศกาลปัสกาครั้งสุดท้ายที่พระคริสต์ทรงเข้าร่วมกับสาวกของพระองค์ แท้จริงแล้วการฉลองครั้งนี้เป็นเทศกาลปัสกาครั้งสุดท้ายนับตั้งแต่ที่ชนชาติอิสราเอลได้ฉลองกันมา เพราะลูกแกะที่ถูกฆ่าได้สอนประชาชนเรื่องของการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ และเมื่อ

พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้าจะถูกฆ่าเพื่อบาปของโลกแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องมีการฆ่าลูกแกะเพื่อเป็นตัวแทนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์อีกต่อไป {SJ 95.2}

เมื่อชาวยิวตัดสินใจอย่างเด็ดขาดที่จะปฏิเสธพระคริสต์ด้วยการนำพระองค์ไปประหารชีวิตแล้ว พวกเขาก็ได้ปฏิเสธเรื่องทั้งหมดที่ทำให้คุณค่าและความสำคัญแก่งานเทศกาลนี้ด้วย นับจากนี้ไป เมื่อมีการถืองานเทศกาลปัสกา ก็จะเป็นพิธีกรรมที่ไร้คุณค่า {SJ 95.3}

ขณะที่พระคริสต์ทรงเข้าร่วมในพิธีปัสกา ภาพเหตุการณ์การถวายบูชาพระองค์อย่างยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายปรากฏอยู่ในพระทัยของพระองค์ บัดนี้พระองค์ทรงอยู่ใต้เงาของกางเขนและความเจ็บปวดนี้กำลังทำให้พระหทัยของพระองค์ทุกข์ทรมาน พระองค์ทรงทราบถึงความทุกข์ระทมทั้งหมดที่กำลังรอคอยพระองค์อยู่ {SJ 95.4}

พระองค์ทรงทราบดีถึงความไม่รู้คุณค่าและความทารุณโหดร้ายของเหล่าผู้ที่พระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยให้

รอดจะกระทำต่อพระองค์ แต่พระองค์ไม่ทรงคำนึงถึงความทุกข์ทรมานที่พระองค์เองจะต้องแบกรับ พระองค์ทรงสงสารบรรดาผู้ที่ปฏิเสธพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาและต้องสูญเสียชีวิตนิรันดร์ {SJ 95.5}

และการคำนึงถึงสาวกเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในพระหทัยของพระองค์ พระองค์ทรงทราบดีว่าหลังจากการทนทุกข์ทรมานของพระองค์ผ่านพ้นไปแล้ว พวกเขาจะถูกปล่อยให้ดิ้นรนอยู่ในโลกตามลำพัง {SJ 95.6}

พระองค์ทรงมีเรื่องมากมายที่จะตรัสบอกพวกเขาซึ่งจะคงอยู่ในใจของพวกเขาตลอดไปแม้เมื่อพระองค์ไม่ได้ดำเนินชีวิตร่วมกับพวกเขาบนโลกนี้อีกต่อไป พระองค์ทรงประสงค์จะตรัสถึงเรื่องเหล่านี้ในการพบกันครั้งสุดท้ายก่อนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ {SJ 95.7}

แต่พระองค์ยังตรัสบอกพวกเขาไม่ได้ในเวลานี้ พระองค์ทรงมองเห็นว่าพวกเขาไม่พร้อมที่จะฟัง {SJ 95.8}

ในท่ามกลางพวกเขามีการโต้เถียงแก่งแย่งกัน พวกเขายังคง

คิดว่าพระคริสต์จะทรงขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์ในเร็ววันนี้ และแต่ละคนจะได้ครองตำแหน่งสูงสุด ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมีความรู้สึกอิจฉาริษยาและโกรธเคืองซึ่งกันและกัน {SJ 95.9}

ยังมีอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พวกเขาเดือดร้อนเป็นทุกข์ เนื่องจากตามธรรมเนียมปกติแล้ว ในงานเลี้ยงจะมีคนรับใช้เข้ามาล้างเท้าให้แก่แขก และครั้งนี้เครื่องใช้ต่างๆ สำหรับการล้างเท้าก็ถูกจัดเตรียมไว้พร้อมสำหรับการบริการนี้แล้วเหยือกน้ำ อ่างน้ำและผ้าเช็ดตัวถูกจัดไว้พร้อมสำหรับการล้างเท้าแล้ว แต่ไม่มีคนรับใช้อยู่และจึงเป็นหน้าที่ของสาวกที่จะลงมือปฏิบัติ {SJ 97.1}

แต่เหล่าสาวกแต่ละคนคิดว่าจะไม่เป็นผู้รับใช้พี่น้องของตน พวกเขาไม่เต็มใจที่จะล้างเท้าของเพื่อนสาวกด้วยกัน ดังนั้นพวกเขาจึงเข้าไปนั่งประจำที่ที่โต๊ะอาหารอย่างเงิบๆ {SJ 97.2}

พระเยซูทรงรอสักครู่เพื่อดูว่าพวกเขาจะอย่างไร จากนั้นพระองค์เองทรงลุกไปจากโต๊ะ พระองค์ทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวของพระองค์

ทรงเทน้ำลงในอ่างและเริ่มล้างเท้าของสาวก พระองค์ทรงเสิร์ฟพระทัยในเรื่องที่พวกเขาโต้เถียงแก่งแย่งกันเอง แต่พระองค์ไม่ได้ทรงตำหนิพวกเขาด้วยคำพูดที่เผ็ดร้อน พระองค์ทรงสำแดงความรักด้วยการทำตัวเป็นคนรับใช้ให้กับสาวกของพระองค์เอง เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าให้แก่พวกเขาเสร็จแล้ว พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า {SJ 97.3}

“เพราะฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ยังล้างเท้าของพวกท่าน ท่านก็ควรจะช่วยล้างเท้าของกันและกันด้วย เพราะว่าเราวางแบบอย่างแก่พวกท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนอย่างที่เราทำกับท่านด้วย” ยอห์น 13:14, 15 {SJ 97.4}

ด้วยวิธีนี้พระคริสต์จึงสอนพวกเขาว่าพวกเขาควรช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แทนที่จะแสวงหาตำแหน่งสูงสุดให้กับตัวเอง พวกเขาแต่ละคนควรเต็มใจที่จะรับใช้พี่น้องของตน {SJ 97.5}

พระเจ้าช่วยให้รอดเสด็จเข้ามาในโลกเพื่อปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่น พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่เพื่อช่วยคนขัดสนและบาปหนา พระองค์ทรง

ประสงค์ให้เราทำเหมือนที่พระองค์ทรงกระทำมาแล้ว {SJ 97.6}

บัดนี้พวกสาวกรู้สึกอับอายกับความอิจฉาและความเห็นแก่ตัวของพวกตน หัวใจของพวกเขາเติมล้นด้วยความรักที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาและต่อกันและกัน ในเวลานี้พวกเขาพร้อมแล้วที่จะใส่ใจรับฟังคำสอนของพระคริสต์ {SJ 97.7}

ขณะที่พวกเขายังอยู่ที่โต๊ะพระเยชูทรงหยิบขนมปัง ทรงขอบพระคุณแล้วหักและส่งให้พวกเขา พร้อมตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา ซึ่งให้ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย จงทำอย่างนี้เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา” {SJ 98.1}

“เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยและทรงทำเหมือนกันตรัสว่า ‘ถ้วยนี้ที่เทออกเพื่อท่านทั้งหลาย เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา’” ลูคา 22:19, 20 {SJ 98.2}

พระคัมภีร์กล่าวว่า “เพราะว่าเมื่อใดที่พวกท่านกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา” 1 โครินธ์ 11:26 {SJ 98.3}

ขนมปังและน้ำองุ่นเป็นตัวแทนพระวรกายและพระโลหิตของพระคริสต์ ขนมปังต้องถูกหักและน้ำองุ่นต้องถูกเทออกมาฉันใด พระวรกายของพระคริสต์ก็ต้องแตกหักและพระโลหิตของพระองค์ต้องถูกหลั่งบนไม้กางเขนเพื่อช่วยพวกเราให้รอดฉันนั้น {SJ 98.4}

การที่เราได้รับประทานขนมปังและดื่มน้ำองุ่นเป็นการแสดงออกให้เห็นว่าเราเชื่อในเรื่องนี้ เราแสดงออกให้เห็นว่าเรากลับใจจากบาปของเรา และเรารับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา {SJ 98.5}

ขณะที่สาวกนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารร่วมกับพระเยซู พวกเขาสังเกตเห็นว่าพระองค์ยังคงเป็นทุกข้ออย่างมากยิ่งเหมือนมีเมฆหนึ่งมาปกคลุมพวกเขาไว้ และพวกเขาก็รับประทานอาหารไปอย่างเงียบๆ {SJ 98.6}

ในที่สุดพระเยซูก็ทรงเริ่มตรัสและตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในท่านจะทรยศเรา” {SJ 98.7}

เหล่าสาวกเศร้าเสียใจและประหลาดใจกับพระดำรัสเหล่านี้ แต่ละคนเริ่มตรวจสอบใจของตนเอง

เพื่อดูว่ามีเงาของความคิดชั่วร้ายต่อพระอาจารย์ของพวกเขาหรือไม่ {SJ 98.8}

แต่ละคนต่างถามขึ้นมาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า คือข้าพระองค์หรือ?” {SJ 98.9}

ยูดาสคนเดียวยังคงนิ่งเงียบอยู่ เรื่องนี้ทำให้สายตาของทุกคนหันมาจ้องมองที่เขา เมื่อรู้สึกตัวว่าเขาถูกเฝ้ามอง เขาก็ถามขึ้นมาว่า “พระอาจารย์ คือข้าพระองค์หรือ?” {SJ 98.10}

และพระเยซูตรัสตอบอย่างเคร่งขรึมว่า “ท่านว่าถูกแล้ว” มัทธิว 26:21, 22, 25 {SJ 99.1}

พระเยซูทรงล้างเท้าของยูดาสแล้ว แต่การปฏิบัติเช่นนี้ไม่ได้ทำให้เขารักพระผู้ช่วยให้รอดมากขึ้น เขาโกรธที่พระคริสต์ทรงทำงานของคนรับใช้ บัดนี้เขารู้แล้วว่าพระคริสต์จะไม่ได้ทรงยอมรับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ และเขาก็ยิ่งมุ่งมั่นที่จะทรยศพระองค์ {SJ 99.2}

แม้เขาจะเห็นว่าจุดประสงค์ของเขาเป็นที่ประจักษ์แล้ว แต่สิ่งนี้ก็ไม่ได้ทำให้เขาหวาดกลัว เขารีบออกจากห้องไปด้วยความโกรธและ

ออกไปเพื่อดำเนินแผนชั่วร้ายของเขา การออกไปของยูดาสนำความโล่งใจมาให้ทุกคนที่อยู่ในห้อง พระพักตร์ของพระเจ้าช่วยให้รอดสว่างเจิดจ้าขึ้นและด้วยเหตุนี้เงาของความทุกข์โศกก็ถูกยกออกจากสาวกทั้งหลาย {SJ 99.3}

ในเวลานี้พระคริสต์ตรัสกับสาวกของพระองค์อยู่ระยะหนึ่ง พระองค์ตรัสบอกว่ากำลังจะเสด็จไปบ้านของพระบิดาเพื่อจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกเขา และพระองค์จะเสด็จกลับมาอีกครั้งเพื่อพาพวกเขาไปอยู่ร่วมกับพระองค์เอง {SJ 99.4}

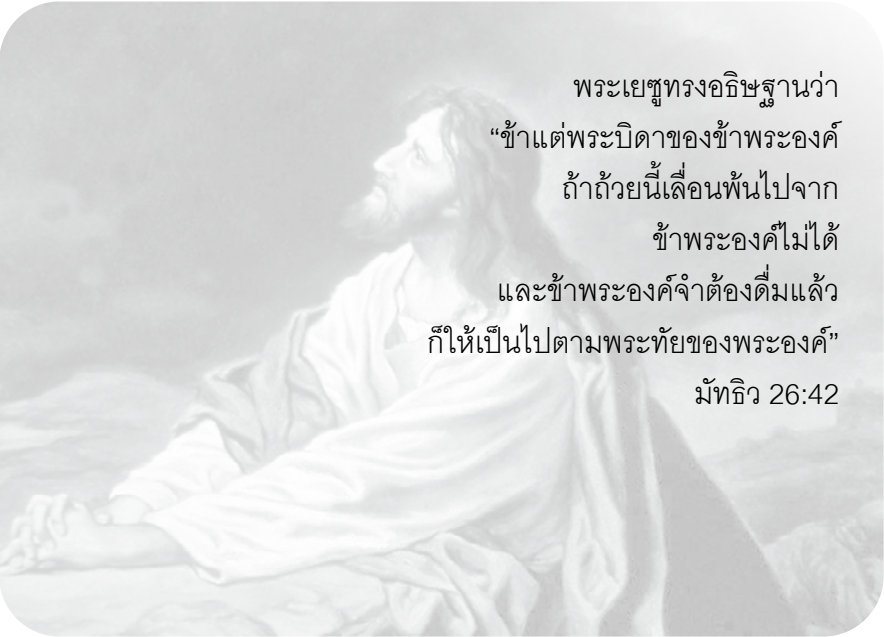
พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเป็นครูและเป็นผู้ปลอบโยนของพวกเขา ในขณะที่พระองค์จากไป พระองค์ตรัสบอกให้พวกเขาอธิษฐานในพระนามของพระองค์และคำอธิษฐานของพวกเขาจะได้รับคำตอบอย่างแน่นอน {SJ 99.5}

จากนั้นพระองค์ทรงอธิษฐานเผื่อพวกเขา ทูลขอให้พวกเขาได้รับการปกป้องจากความชั่วร้าย และอธิษฐานเผื่อให้พวกเขารักกันเหมือนที่พระองค์ทรงรักพวกเขา {SJ 99.6}

พระเยซูทรงอธิษฐานเผื่อเราเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงอธิษฐานเผื่อสาวกกลุ่มแรกด้วยเช่นกัน พระองค์ตรัสว่า {SJ 99.7}

“ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเขาเดียว แต่เพื่อทุกคนที่วางใจในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์ผู้เป็นพระบิดาสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์และในข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา . . . และพระองค์ทรงรักพวกเขาเหมือนอย่างที่ว่าพระองค์ทรงรักข้าพระองค์”
ยอห์น 17:20-23 {SJ 99.8}

พระเยซูทรงอธิษฐานว่า
“ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์
ถ้าถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจาก
ข้าพระองค์ไม่ได้
และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว
ก็ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”
มัทธิว 26:42

บทที่ 16

ในสวนเกตเซมนี

ชีวิตของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดบนโลกเป็นชีวิตแห่งการอธิษฐาน พระองค์ทรงใช้เวลาหลายชั่วโมงอยู่กับพระเจ้าตามลำพัง มีอยู่บ่อยครั้งที่พระองค์ทรงทูลคำอ้อนวอนถึงพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์อย่างร้อนรนจริงจัง ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงได้รับกำลังและสติปัญญาเพื่อค้ำจุนพระองค์ในการประกอบพระราชกิจของพระองค์และป้องกันพระองค์ไว้จากการตกไปอยู่ภายใต้การทดลองต่างๆ ของซาตาน {SJ 101.1}

หลังจากการรับประทานอาหารมื้อเย็นปีสกากับสาวกของพระองค์แล้ว พระเยซูเสด็จพร้อมกับพวกเขาไปยังสวนเกตเซมนีซึ่งเป็นสถานที่ที่พระองค์มักจะไปเพื่ออธิษฐาน ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไป พระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาและสอนพวกเขาไปด้วย แต่ขณะที่พวกเขาเข้าใกล้สวน พระองค์กลับทรงเงียบไปอย่างผิดปกติ {SJ 101.2}

ตลอดชีวิตของพระองค์ พระเยซูทรงดำรงชีวิตโดยมีพระบิดาของ

พระองค์สถิตอยู่ด้วยเสมอ พระวิญญูญาณของพระเจ้าเป็นผู้ทรงนำ และเป็นผู้สนับสนุนของพระองค์อย่างต่อเนื่อง พระองค์ทรงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าสำหรับพระราชกิจของพระองค์บนโลกอยู่เสมอ และตรัสว่า “เราจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้” ยอห์น 5:30 {SJ 101.3}

พวกเราทำตามใจของเราเองไม่ได้เลย บนโลกใบนี้ เราต้องเอากำลังทั้งหมดของเราเชื่อวางใจในพระคริสต์เท่านั้นที่จะเอาชนะและทำตามพระประสงค์ของพระองค์ เราจะต้องไว้วางใจในพระองค์อย่างเรียบง่ายเหมือนเด็กเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงวางใจในพระบิดาของพระองค์ พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” ยอห์น 15:5 {SJ 101.4}

คำคืนแห่งความทุกข์ทรมานอันน่าสยดสยองของพระเจ้าช่วยให้รอดเริ่มต้นขึ้นเมื่อพวกเขาเข้าใกล้สวน ดูเหมือนว่าการทรงสถิตอยู่ร่วมด้วยของพระเจ้าซึ่งคำจูนพระองค์มาตลอดนั้นไม่ได้อยู่กับพระองค์อีกต่อไปแล้ว พระองค์ทรงเริ่มรู้สึกได้ว่าทรงถูกปิดกั้นออกไปจากพระบิดา

ของพระองค์ {SJ 102.1}

พระคริสต์ทรงต้องแบกรับบาปทั้งหลายของโลก ในขณะที่บาปเหล่านั้นถูกนำมาวางไว้บนพระองค์ ดูราวกับว่ามันหนักเกินกว่าที่พระองค์จะทรงทนไหว ความผิดของบาปนั้นน่ากลัว พระองค์ทรงถูกทดลองให้หวาดกลัวว่าพระเจ้าจะไม่ทรงรักพระองค์อีกต่อไป {SJ. 102.2}

ในขณะที่พระองค์ทรงรู้สึกได้ถึงความไม่พอพระทัยอย่างน่ากลัวที่พระบิดาทรงมีต่อความชั่วนั้น พระโอษฐ์ของพระเจ้าถูกบังคับให้ตรัสพระดำรัสนี้ออกมาว่า “ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงอยู่ที่นี้และเฝ้าระวังกับเรา” {SJ 102.3}

พระเยซูทรงปล่อยสาวกทุกคน ยกเว้นเปโตร ยากอบและยอห์น ตรงบริเวณใกล้ประตูสวน พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนพร้อมกับสาวก ทั้งสามคนนี้ พวกเขาเป็นผู้ติดตามที่เอาจริงเอาจังมากที่สุดของพระองค์และเป็นสหายที่ใกล้ชิดที่สุดของพระองค์ แต่ถึงแม้จะเป็นพวกเขา พระองค์ก็ไม่อาจทนให้พวกเขาเป็นพยานเห็นถึงความทุกข์ทรมานที่พระองค์จะต้องทน

แบกรับ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า {SJ 102.4}

“จงอยู่ที่นี้และเฝ้าระวังกับเรา”

มัทธิว 26:38 {SJ. 102.5}

พระองค์ดำเนินไปไม่ไกลจากพวกเขา และล้มราบไปกับพื้น พระองค์ทรงรู้สึกได้ว่าพระองค์ทรงถูกแยกออกไปจากพระบิดาเพราะบาปเหวลี้กระหว่างพระองค์กับพระบิดานั้นกว้าง มีด และลึกมาก จนพระองค์สิ้นสະทำนอยู่เบื้องหน้าเหวนี้ {SJ. 102.6}

พระคริสต์ไม่ได้ทรงทุกข์ทรมานเพื่อบาปของพระองค์เอง แต่เพื่อบาปทั้งหลายของโลก พระองค์ทรงสัมผัสได้ถึงความไม่พอพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อบาปเหมือนกับที่คนบาปจะต้องรู้สึกในวันพิพากษาครั้งใหญ่ {SJ 102.7}

ด้วยความระทมทุกข์ พระคริสต์ทรงยึดเกาะติดกับพื้นดินอันหนาวเหน็บ เสียงร้องอันขมขื่นดังขึ้นมาจากพระโอษฐ์อันขาวซีดของพระองค์ว่า *“โอพระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ช่วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไปตามใจ*

ปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปได้ตามพระทัยของพระองค์” มัทธิว 26:39 {SJ 102.8}

เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงที่พระคริสต์ทรงแบกรับความทุกข์ทรมานอันเลวร้ายนี้เพียงลำพัง จากนั้นพระองค์จึงเสด็จมาหาสาวกโดยหวังจะได้รับคำปลอบประโลมใจ แต่ไม่มีความเห็นอกเห็นใจของพระองค์ เพราะพวกเขานอนหลับอยู่ พระสุรเสียงของพระองค์ทำให้พวกเขาตื่น แต่พวกเขาแทบจะจำพระพักตร์พระองค์ไม่ได้ พระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนโฉมไปเนื่องจากความปวดร้าว พระองค์ตรัสกับเปโตรว่า {SJ 103.1}

“ซีโมนเอ๋ย ท่านยังนอนหลับหรือ? จะเฝ้าอยู่สักชั่วโมงเดียวไม่ได้หรือ?” มาระโก 14:37 {SJ 103.2}

ก่อนที่พระองค์จะหันพระบาทของพระองค์เข้าไปในสวน พระคริสต์ตรัสกับพวกสาวกว่า *“ในคืนวันนี้พวกท่านทุกคนจะทิ้งเรา”* พวกเขาให้ความมั่นใจอย่างหนักแน่นกับพระองค์ว่าพวกเขาจะไปเข้าคุกและตายร่วมกับพระองค์ และเปโตรผู้นำสงสารและหลงตนเองยังคงกล่าวเสริมว่า *“แม้ว่าทุกคนจะทิ้งพระองค์*

แต่ข้าพระองค์จะไม่ทิ้งพระองค์”
 มาระโก 14:27, 29. {SJ 103.3}

แต่พวกเขาวิตกกังวลใจในตัว
 ของตนเอง พวกเขาไม่ได้มองไปยัง
 พระผู้ช่วยผู้ทรงพลังดังที่พระคริสต์
 ได้ทรงแนะนำให้พวกเขาทำ ด้วย
 เหตุนี้ ในเวลาที่พระผู้ช่วยให้รอด
 ทรงต้องการความเห็นใจและคำ
 อธิษฐานของพวกเขามากที่สุด จึง
 ทรงพบว่าพวกเขาอ่อนหลับไป แม้
 กระทั่งเปโตรก็กำลังนอนหลับอยู่
 ด้วย {SJ 103.4}

และยอห์น สาวกที่พระองค์
 ทรงรักผู้เอนกายแนบชิดพระอูระ
 ของพระเยซูก็หลับสนิทด้วย จริงๆ
 แล้วความรักของยอห์นที่มีให้กับ
 พระอาจารย์นั้นจะทำให้เขายังตื่นอยู่
 คำอธิษฐานจากใจจริงของเขาน่าจะ
 ผสานเข้ากับคำอธิษฐานของพระ
 ผู้ช่วยให้รอดที่รักของเขาในช่วงเวลา
 ความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่นี้ของ
 พระองค์ พระผู้ไถ่ทรงใช้เวลาทั้งคืน
 ในการอธิษฐานเพื่อเหล่าสาวกของ
 พระองค์ เพื่อความเชื่อของพวกเขา
 จะไม่ประสพกับความล้มเหลวใน
 ชั่วโมงแห่งการทดลอง แต่กระนั้น
 พวกเขาก็ยังไม้อาจตื่นอยู่กับพระองค์

ได้แม้แต่เพียงชั่วโมงเดียว {SJ
 103.5}

หากในเวลานี้พระคริสต์จะทรง
 ถามยากอบและยอห์นว่า “ถ้ายอห์น
 ตื่นนั้นพวกท่านตื่นได้หรือ? และ
 บัพติศมาที่เรารับ พวกท่านจะรับ
 ได้หรือ?” พวกเขาคงไม่ได้รับตอบ
 อย่างเร็วพลันเหมือนที่เคยตอบมา
 แล้วในอดีตที่ว่า “พวกข้าพระองค์
 ทำได้” มาระโก 10:38, 39 {SJ
 103.6}

พระหทัยของพระผู้ช่วยให้
 รอดเต็มไปด้วยความสงสารและ
 ความเห็นอกเห็นใจในความอ่อนแอ
 ของเหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์
 ทรงหวาดกลัวว่าพวกเขาจะทนรับ
 การทดสอบที่ความทุกข์ทรมานและ
 ความตายของพระองค์จะนำมาให้
 พวกเขาไม่ได้ {SJ 104.1}

กระนั้นพระองค์ไม่ทรงตำหนิ
 พวกเขาอย่างจริงจังถึงความอ่อนแอ
 ของพวกเขา พระองค์นึกถึงการ
 ทดลองที่อยู่ต่อหน้าพวกเขาและ
 ตรัสว่า {SJ 104.2}

“ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและ
 อธิษฐานเพื่อจะไม่ถูกทดลอง”
 {SJ 104.3}

พระองค์ทรงแก้ตัวให้กับความล้มเหลวในหน้าที่ของพวกเขาที่มีต่อพระองค์ว่า “จิตวิญญาณพร้อมแล้ว ก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลัง” มัทธิว 26:41 ช่างเป็นตัวอย่างของความสงสารอันอ่อนโยนและเปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดใคร เช่นนี้! {SJ 104.4}

อีกครั้งหนึ่ง พระบุตรของพระเจ้าถูกรอรับด้วยความทุกขุทรมานที่เหน็ดเหนื่อย ด้วยสภาพที่แทบจะเป็นลมและหมดเรี่ยวแรง พระองค์ทรงดำเนินอย่างโซซัดโซเซกลับไป และทรงอธิษฐานเหมือนที่เคยอธิษฐานก่อนหน้านี้อีก {SJ 104.5}

“ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้อยนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” มัทธิว 26:42 {SJ 104.6}

ความทุกขุทรมานของการอธิษฐานทำให้หยดพระโลหิตถูกดันออกจากรูขุมขนของพระองค์ อีกครั้งหนึ่ง พระองค์ทรงไปขอความเห็นใจจากสาวก และอีกครั้งพระองค์ทรงพบว่าพวกเขาอ่อนหลับอยู่ การเสด็จมาปรากฏตัวของพระองค์ปลุก

พวกเขาให้ตื่นขึ้น พวกเขาเฝ้ามองพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความหวาดกลัว เพราะเป็อนด้วยพระโลหิต พวกเขาไม่เข้าใจความปวดร้าวในจิตใจที่สำแดงออกให้เห็นบนสีพระพักตร์ของพระองค์ {SJ 104.7}

ครั้งที่สาม พระองค์เสด็จดำเนินกลับไปยังสถานที่อธิษฐานความสยองขวัญของความมืดมนครอบงำพระองค์ไว้ พระองค์ทรงสูญเสียการสติอยู่ด้วยของพระบิดาของพระองค์ เมื่อพระบิดาไม่ได้สติอยู่ด้วยแล้ว พระองค์ทรงหวั่นพระทัยว่าในสภาพธรรมชาติมนุษย์ของพระองค์เช่นนี้ พระองค์จะทนต่อการทดลองไม่ได้ {SJ 104.8}

ครั้งที่สามนี้ พระองค์ทรงอธิษฐานด้วยคำอธิษฐานเดียวกันกับครั้งก่อน ทูตสวรรค์ปรารภาน่าจะช่วยบรรเทาความทุกขุ แต่ก็ไม่ได้รับอนุญาต พระบุตรของพระเจ้าต้องดื่มถ้อยนี้ มิเช่นนั้นแล้วโลกจะต้องพินาศไปตลอดกาล พระองค์ทรงมองเห็นว่ามนุษย์ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ พระองค์ทรงมองเห็นพลังอำนาจของบาป ความทุกขุลำบากต่างๆ ของโลกที่ถูกพิพากษา

ชะตากรรมไว้แล้วปรากฏผ่านต่อ
เบื้องพระพักตร์ให้ทรงตรวจสอบ
{SJ 104.9}

พระองค์ทรงตัดสินพระทัยขั้น
สุดท้าย พระองค์จะทรงช่วยมนุษย์
ให้รอดไม่ว่าตัวพระองค์เองจะต้อง
เสียค่าใช้จ่ายเท่าไรก็ตาม พระองค์
ทรงจากพระบัลลังก์แห่งสรวงสวรรค์
มาแล้ว เป็นสถานที่ที่มีความบริสุทธิ์
ความสุขและพระสิริ เพื่อช่วยแกะ
เพียงตัวเดียวที่หลงหายไป คือโลก
ใบนี้ใบเดียวที่ล่องละเมิดพระบัญญัติ
ของพระองค์ และพระองค์จะไม่ทรง
หันออกไปจากเป้าหมายของพระองค์
คำอธิษฐานของพระองค์มีแต่พระ
คำรัสแห่งการยอมจำนน {SJ 105.1}

*“ถ้าถ้ายี่สิบสี่พันปีจากข้า
พระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำ
ต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามพระทัย
ของพระองค์”* {SJ 105.2}

ในเวลานี้พระผู้ช่วยให้รอดทรง
ล้มไปกับพื้นราวกับสิ้นพระชนม์
ไม่มีสาวกคนใดอยู่ที่นั่นเพื่อนำมือ
ของตนไปรองใต้พระเศียรของพระ
อาจารย์ของพวกเขาด้วยความอ่อน
โยนและเช็ดพระนลาฏ (หน้าผาก)
นั้นที่เปราะเปื้อนมากยิ่งขึ้นกว่าการ

เปื้อนของใครคนใดในเหล่าบุตร
ทั้งหลายของมนุษย์ พระคริสต์ทรง
อยู่โดดเดี่ยว จากบรรดาคนทั้งหลาย
นั้นไม่มีใครสักคนมาอยู่ร่วมกับ
พระองค์เลย {SJ 105.3}

แต่พระเจ้าทรงร่วมทุกข์กับ
พระบุตรของพระองค์ บรรดาทูต
สวรรค์ต่างเฝ้ามองความทุกข์ทรมาน
ของพระผู้ช่วยให้รอด บนสวรรค์มี
แต่ความเงียบ ไม่มีการสัมผัสพิน
หากมนุษย์จะมองเห็นความประ
หลาดใจของบรรดาทูตสวรรค์ใน
ขณะที่พวกเขาเฝ้ามองด้วยความ
เศร้าโศกอย่างเงียบ ๆ ที่ได้เห็นพระ
บิดาทรงแยกแสงแห่งความสว่าง
ความรักและรัศมีภาพออกไปจาก
พระบุตรอันเป็นที่รักของพระองค์แล้ว
มนุษย์ก็จะเข้าใจได้ดีขึ้นว่าบาปเป็น
สิ่งที่น่ารังเกียจมากเพียงไรในสาย
พระเนตรของพระองค์ {SJ 105.4}

บัดนี้ทูตสวรรค์ผู้ยิ่งใหญ่องค์
หนึ่งมาอยู่เคียงข้างพระคริสต์ เขา
ยกพระเศียรของพระเจ้าผู้ทรงทน
ทุกข์มาไว้อยู่ในอ้อมอกของเขา และ
ทูลบอกให้พระองค์หันมองขึ้นไปยัง
พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เขาทูลบอก
พระองค์ว่าทรงได้รับชัยชนะเหนือ

ซาตานแล้ว ผลลัพธ์ที่ได้คือ คนนับ
ล้านจะกลายเป็นผู้ชนะในอาณาจักร
แห่งพระสิริของพระองค์ {SJ 105.5}

สันติสุขแห่งสวรรค์ปรากฏอยู่
บนพระพักตร์ที่เปื้อนพระโลหิตของ
พระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงแบก
รับสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถทนได้
เพราะพระองค์ทรงลืมรสความตาย
ของมนุษย์ทุกคนมาแล้ว {SJ 105.6}

พระคริสต์ทรงลุกขึ้นเพื่อไป
ตามหาพวกสาวกของพระองค์อีก
ครั้ง และอีกครั้งหนึ่งที่พระองค์ทรง
พบว่าพวกเขาอนหลับอยู่ หาก
พวกเขายังคงตื่นอยู่ คอยเฝ้าระวัง
และอธิษฐานร่วมกับพระผู้ช่วยให้
รอดแล้ว พวกเขา ก็จะได้รับ ความ
ช่วยเหลือสำหรับการทดลองที่อยู่

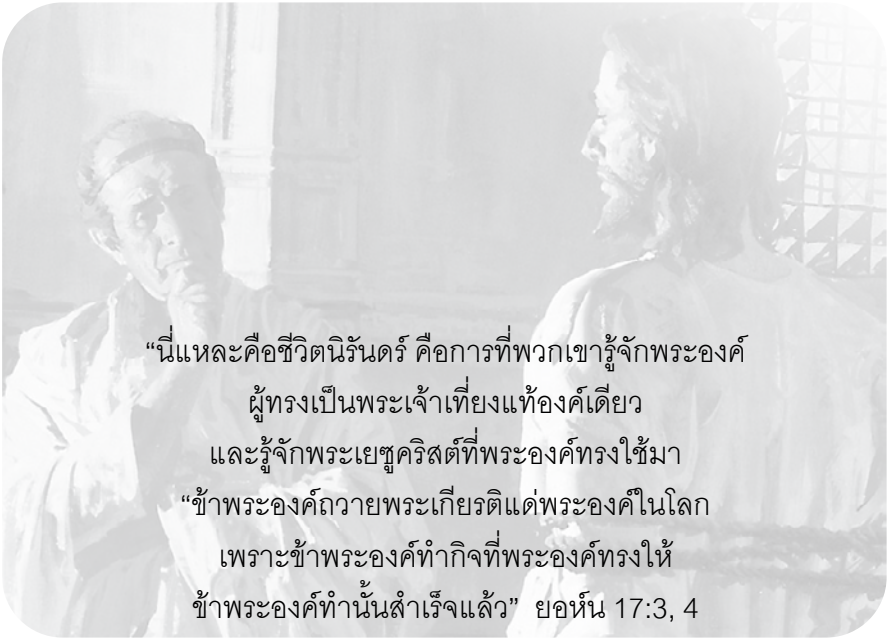
เบื้องหน้าพวกเขา เมื่อพวกเขา
พลาดสิ่งนี้ไป พวกเขาจึงไม่มีกำลัง
สำหรับช่วงเวลาที่พวกเขาต้องการ
{SJ 106.1}

ขณะที่ทรงมองดูพวกเขาด้วย
ความโศกเศร้าพระคริสต์ตรัสว่า
“พวกท่านยังจะนอนต่อไปให้หาย
เหนื่อยอีกหรือ? นี่แน่ะ เวลาผ่านไป
แล้ว บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้
ในมือของพวกคนบาป” {SJ 106.2}

ขณะที่พระองค์ตรัสถ้อยคำ
เหล่านี้ พระองค์ทรงได้ยินเสียงฝีเท้า
ของกลุ่มคนที่ตามหาพระองค์และ
ตรัสว่า {SJ 106.3}

“ลุกขึ้นไปกันเถิด คนที่ทรยศ
เรามาแล้ว” มัทธิว 26:45, 46
{SJ 106.4}

“นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขา รู้จักพระองค์
ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว
และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา
“ข้าพระองค์ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในโลก
เพราะข้าพระองค์ทำกิจที่พระองค์ทรงให้
ข้าพระองค์ทำนั้นสำเร็จแล้ว” ยอห์น 17:3, 4

บทที่ 17

การทรยศและการจับกุม

เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดทรงก้าวออกมาพบผู้ทรยศของพระองค์นั้น ไม่มีร่องรอยความทุกข์ทรมานของพระองค์ที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อสักครู่นี้ปรากฏให้เห็น พระองค์ประทับอยู่เบื้องหน้าสาวกของพระองค์และตรัสถามฝูงชนว่า {SJ 107.1}

“พวกท่านมาหาใคร?” {SJ 107.2}

พวกเขาทูลตอบว่า “มาหาเยซูชานาชาเรธ” {SJ 107.3}

พระเยซูตรัสตอบว่า “เราเป็น

ผู้นั้น” ยอห์น 18:4, 5 {SJ 107.4}

ขณะที่พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้ ทูตสวรรค์องค์ที่ปรนนิบัติพระองค์เมื่อสักครู่นี้ได้เคลื่อนมายืนอยู่ระหว่างพระองค์กับฝูงชน แสงจากพระเจ้าส่องสว่างลงมาบนพระพักตร์ของพระผู้ช่วยให้รอด และรูปทรงสันฐานคล้ายนกพิราบปกคลุมอยู่เหนือพระองค์ {SJ 107.5}

ต่อเบื้องพระสิริของพระเจ้าฝูงชนที่กระหายเลือดยืนอยู่ไม่ได้ แม้เพียงเสี้ยววินาที พวกเขาไซ้เซ

ถอยหลังไป พวกปุโรหิต พวกผู้ปกครองและพวกทหารล้อมกับพื้นราวกับคนตาย {SJ 107.6}

ทูตสวรรค์ถอนตัวออกไปและแสงก็จางหายไป ในเวลานี้พระเยซูน่าจะหลบหนีไป แต่พระองค์ยังคงประทับอยู่ที่นั่น ทรงนั่งสงบและครองตนเองได้ บรรดาสาวกของพระองค์ต่างพากันตกลงสิ่งจนพูดอะไรไม่ออก {SJ 107.7}

เหล่าทหารโรมันลุกขึ้นยืนทันที พวกเขาพร้อมกับพวกปุโรหิตและยูดาสมายืนล้อมรอบพระคริสต์ พวกเขารู้สึกละลายใจในความอ่อนแอของตนเองและกลัวว่าพระองค์จะหลบหนี พระผู้ไถ่ทรงถามอีกครั้งว่า “พวกท่านมาหาใคร?” {SJ 109.1}

พวกเขาตอบอีกครั้งว่า “มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ” จากนั้นพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “เราบอกท่านแล้วว่าเราเป็นผู้นั้น ถ้าท่านตามหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด” ยอห์น 18:7, 8 {SJ 109.2}

ในช่วงเวลาแห่งการทดลองนี้ พระคริสต์ทรงเป็นห่วงเหล่าสาวกอันเป็นที่รักของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้พวกเขาได้รับความ

ทุกข์ แม้ว่าพระองค์จะต้องติดคุกและต้องถึงแก่ความตายก็ตาม {SJ 109.3}

ยูดาสผู้ทรยศไม่มีลืมหบายที่ เขาต้องแสดง เขาเดินเข้าไปหาพระเยซู และจูบพระองค์ {SJ 109.4}

พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เพื่อนเอ๋ย จงทำตามที่ท่านตั้งใจเถิด” มัทธิว 26:50 เสียงของพระองค์สั่นสะท้านขณะที่ตรัสต่อไปว่า “ท่านจะมอบบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ?” ลูคา 22:48 {SJ 109.5}

พระดำรัสอันอ่อนโยนเหล่านี้ น่าจะสัมผัสหัวใจของยูดาส แต่ความอ่อนโยนและความมีเกียรติดูเหมือนจะจากเขาไปหมดแล้ว ยูดาสยอมจำนนตัวเองไปอยู่ภายใต้การควบคุมของชาดาน เขายืนอยู่อย่างห้าวหาญต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและไม่อายที่จะมอบพระองค์ให้กับฝูงชนที่โหดร้าย {SJ 109.6}

พระคริสต์ไม่ปฏิเสธจูบของคนทรยศ ในเรื่องนี้พระองค์ประทานแบบอย่างของความอดทนนาน ความรักและความสงสาร หากเราเป็นสาวกของพระองค์ เราต้องปฏิบัติต่อศัตรูของเราเหมือนที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อยูดาส {SJ 109.7}

ฝูงชนกระหายเลือดรู้สึกหิวหายขึ้นเมื่อพวกเขาเห็นยูดาสมัมผัสร่างของบุคคลที่เมื่อไม่นานนี้ได้รับเกียรติต่อหน้าพวกเขา บัดนี้พวกเขาวางมือจับกุมพระผู้ช่วยในรอบและผูกมัดพระหัตถ์ที่ทำแต่การดีมาตลอด {SJ 109.8}

พวกเขาไม่คิดว่าพระคริสต์จะยอมให้ตัวพระองค์เองถูกจับตัวไป พวกเขารู้ว่าพลังอำนาจที่พุ่งใส่ฝูงชนให้ล้มลงราวคนตายสามารถทำให้พวกเขาเหล่านั้นกลายเป็นคนที่ช่วยตนเองไม่ได้จนกระทั่งพระคริสต์และสหายของพระองค์หนีรอดไปได้ {SJ 109.9}

พวกเขา รู้สึกผิดหวังและขุ่นเคืองเมื่อเห็นคนพวกนั้นเอาเชือกมาผูกมัดพระหัตถ์ของพระองค์ผู้ที่พวกเขารัก เปโตรชักดาบออกด้วยความโกรธและไม่ยั้งคิดและพยายามจะปกป้องพระอาจารย์ของเขา แต่เขาทำได้แค่เพียงตัดหูข้างหนึ่งของผู้ใช้ของมหาปุโรหิตเท่านั้น {SJ 110.1}

เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรสิ่งที่เกิดขึ้น พระองค์ทรงปล่อยพระหัตถ์ของพระองค์ที่ถึงแม้จะถูกทหารชาวโรมันมัดไว้อย่างแน่น

และตรัสว่า “พอเสียที่เถอะ” (ลูกา 22:51) พระองค์ทรงแตะหูที่บาดเจ็บและมันก็หายเป็นปกติทันที {SJ 110.2}

จากนั้นพระองค์ตรัสกับเปโตรว่า “เอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย เพราะว่าพวกที่ใช้ดาบจะต้องพินาศ เพราะดาบ ท่านคิดว่าเราจะทูลขอพระบิดาของเราไม่ได้หรือ? และพระองค์ก็จะประทานทูตสวรรค์ให้เรา มากกว่าสิบสองกองพลในทันที แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นข้อพระคัมภีร์ที่ว่าจำเป็นจะต้องเป็นอย่างนี้จะสำเร็จได้อย่างไร?” มัทธิว 26:52-54 “เราจะไม่ตีด้วยที่พระบิดาประทานแก่เราหรือ?” ยอห์น 18:11 {SJ 110.3}

จากนั้นพระคริสต์ทรงหันไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิตและแม่ทัพของพระวิหารซึ่งอยู่ร่วมกับฝูงชนและตรัสว่า “พวกท่านเห็นเราเป็นโจรหรือ ถึงได้ถือดาบถือตะบองออกมาจับเรา เราอยู่กับพวกท่านทุกวันและสั่งสอนในบริเวณพระวิหาร แต่พวกท่านก็ไม่ได้จับเรา แต่ทุกอย่างจะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์” มาระโก 14:48, 49 {SJ 110.4}

พวกสาวกรู้สึกโกรธเมื่อพวกเขาเห็นว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงพยายามลงแรงที่จะช่วยตัวพระองค์เองให้เป็นอิสระจากศัตรูของพระองค์ พวกเขาตำหนิพระองค์ที่ไม่ทำเช่นนั้น พวกเขาไม่เข้าใจการยอมจำนนของพระองค์ที่ทรงมีต่อฝูงชน พวกเขาจึงละทิ้งพระองค์และหนีไปด้วยความหวาดกลัว {SJ 110.5}

พระคริสต์ทรงบอกล่วงหน้าถึงการละทิ้งนี้ “นี่แน่ะ” พระองค์ตรัสว่า “วันนั้นจะมา และเวลานั้นก็มาถึงแล้ว ที่พวกท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่อยู่ของท่านแต่ละคนและจะทิ้งเราไว้คนเดียว แต่เราไม่ได้อยู่คนเดียว เพราะพระบิดาสถิตอยู่กับเรา” ยอห์น 16:32 {SJ 110.6}

“การกลับใจอย่างแท้จริงทำให้เกิดการปฏิรูป....
ความชอบธรรมของพระคริสต์....
เป็นหลักการชีวิตที่เปลี่ยนแปลงลักษณะอุปนิสัย
และควบคุมพฤติกรรม” {DA 555.6}

บทที่ 18

ต่อหน้าอันนาส คายาฟาสและสภาชั้นเฮดริน

พระเยซูถูกฝูงชนอันธพาล
ควบคุมไปจากสวนเกทเสมี พระ
องค์ทรงเดินทางไปด้วยความเจ็บ
ปวดเพราะพระหัตถ์ของพระองค์
ทรงถูกมัดไว้อย่างแน่นหนา และ
พระองค์ถูกเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิด
{SJ 113.1}

พวกเขาพาพระองค์ไปที่บ้าน
ของอันนาสก่อน อันนาสเป็นอดีต
มหาปุโรหิต แต่ปัจจุบันคายาฟาส
ผู้เป็นบุตรเขยของเขาดำรงตำแหน่งนี้
แทน อันนาสผู้โหดร้ายคนนี้ขอเป็น

คนแรกที่ได้เห็นพระเยซูชาวนาซาเร็ธ
ถูกจับกุมเป็นเชลย เขาหวังจะได้สัก
หลักฐานจากพระองค์เพื่อจะทำให้
ข้อกล่าวหาพระองค์มีน้ำหนักมากขึ้น
{SJ 113.2}

ด้วยเป้าหมายนี้เขาจึงไต่สวน
พระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับสาวกและ
คำสอนของพระองค์ พระคริสต์ตรัส
ตอบว่า {SJ 113.3}

“เรากล่าวให้โลกฟังโดยเปิดเผย
เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและ
ในบริเวณพระวิหารที่พวกยิวเคย

ชุมนุมกัน เราไม่ได้สอนสิ่งใดอย่าง
ลับๆ เลย” {SJ 113.4}

จากนั้นจึงทรงหันไปหาผู้ซักถาม
ตรัสว่า “ท่านถามเราทำไม? จงถาม
คนที่ฟังเราว่า เราพูดอะไรกับพวกเขา”
ยอห์น 18:20, 21 {SJ 113.5}

พวกเขาปฏิเสธเองได้ส่งสายลับ
เฝ้าดูพระคริสต์และรายงานทุกพระ
ดำรัสของพระองค์ สายลับเหล่านี้
ทำให้พวกเขาทราบดีถึงทุกคำตรัส
และพระราชกิจของพระองค์ในทุกๆ
แห่งที่พระองค์ทรงเข้าร่วมกับกลุ่ม
ของประชาชน สายลับคอยหาทาง
จับผิดพระดำรัสของพระองค์เพื่อหา
เรื่องกำหนดโทษใส่พระองค์ ดังนั้น
พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “จงถามคน
ที่ฟังเรา” ไปหาสายลับของพวกเขา
พวกเขาฟังคำพูดของเราแล้ว พวกเขา
บอกพวกคุณได้ว่าคำสอนของเรา
เป็นอย่างไร {SJ 113.6}

ถ้อยคำของพระคริสต์ได้ตรวจ
สอบและทิ่มแทงหัวใจเป็นอย่างมาก
จนทำให้ปฏิเสธคนนั้นรู้สึกว่าการโทษ
ของเขากำลังอ่านจิตใจของเขาอยู่
{SJ 114.1}

แต่ผู้รับใช้คนหนึ่งของอันนาส
คิดว่าเจ้านายของเขาไม่ได้รับการ

ปฏิบัติด้วยความเคารพอย่างเหมาะสม
จึงตบพระพักตร์พระเยซูและพูดว่า
“เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ?”
{SJ 114.2}

พระเยซูตรัสกับคนนี้อย่าง
อ่อนโยนว่า “ถ้าเราพูดผิดก็จงเป็น
พยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก
ท่านตบเราทำไม?” ยอห์น 18:22,
23 {SJ. 114.3}

พระคริสต์น่าจะบัญชากองทัพ
ขนาดใหญ่จากเหล่าทูตสวรรค์ของ
สรวงสวรรค์ให้มาช่วยพระองค์ก็ได้
แต่เป็นภารกิจส่วนหนึ่งของความเป็น
มนุษย์ของพระองค์ที่จะต้องยื่นหยัด
อดทนต่อการเย้ยหยันและการ
ดูหมิ่นที่มนุษย์จะถาโถมใส่พระองค์
{SJ 114.4}

จากบ้านของอันนาส พระผู้ช่วยให้
รอดถูกนำตัวไปยังวังของคายาฟาส
พระองค์จะต้องถูกสอบสวนต่อหน้า
สภาชั้นเฮเดรินและสมาชิกสภาที่ถูก
เรียกให้มารวมตัวกัน โดยอันนาส
และคายาฟาสจะได้สอบถามพระองค์
อีกครั้ง แต่พวกเขาก็ไม่ได้ข้อมูลที่เป็น
ประโยชน์ {SJ 114.5}

เมื่อสมาชิกสภาชั้นเฮเดรินมา
รวมตัวกันเรียบร้อยแล้ว คายาฟาส

ก็เข้านั่งประจำที่ในตำแหน่งประธานสภา แต่ละข้างเป็นผู้พิพากษา มีทหารโรมันอยู่ด้านหน้าคอยเฝ้าพระผู้ช่วยให้รอด ส่วนด้านหลังกลุ่มนี้คือฝูงชนที่กล่าวโทษผู้ต้องหา {SJ 114.6}

จากนั้นคายาฟาสสั่งให้พระเยซูแสดงการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งต่อหน้าพวกเขา แต่พระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงแสดงออกให้เห็นว่าพระองค์ทรงได้ยินคำพูดแม้สักคำเดียว หากพระองค์จะทรงตอบสนองพวกเขาด้วยสายพระเนตรตรวจสอบจิตใจเหมือนที่พระองค์เคยจ้องพวกที่ซื้อขายกันในพระวิหารแล้ว ฝูงชนกระหายเลือดทั้งกลุ่มก็น่าจะถูกบังคับให้เผ่นหนีออกไปจากเบื้องพระพักตร์พระองค์ {SJ 114.7}

ในเวลานี้ชาวยิวอยู่ภายใต้การปกครองของชาวโรมันและไม่ได้รับอนุญาตให้คนใดคนหนึ่งลงโทษประหาร สภาซันเฮดรินมีหน้าที่เพียงตรวจสอบนักโทษและส่งต่อการพิจารณาไปให้ทางการโรมันรับรอง {SJ 115.1}

เพื่อบรรลุจุดประสงค์อันชั่วช้าของพวกเขา พวกเขาจะต้องหาเรื่อง

บางอย่างมาทำให้พระผู้ช่วยให้รอดผิดกฎหมายเพื่อผู้ปกครองชาวโรมันจะถือว่าทรงเป็นอาชญากร พวกเขาได้หลักฐานมากมายที่เป็นหลักฐานยืนยันว่าพระคริสต์ได้ทรงต่อต้านประเพณีของชาวยิวและศาสนพิธีหลายอย่างของพวกเขา เป็นเรื่องง่ายที่จะพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงประณามพวกปุโรหิตและพวกธรรมจารย์ และพระองค์ทรงเรียกพวกเขาว่าคนหน้าซื่อใจคดและฆาตกร แต่พวกโรมันจะไม่รับฟังหลักฐานจำพวกนี้ เพราะพวกเขาเองก็เบื่อหน่ายกับการเสแสร้งของพวกฟาริสี {SJ 115.2}

พวกเขานำข้อกล่าวหามากมายกระหน่ำใส่พระองค์ แต่เป็นข้อกล่าวหาที่ฟังไม่ขึ้นเพราะพยานต่างขัดแย้งกันเองหรือเป็นพยานที่ชาวโรมันไม่ยอมรับ พวกเขาพยายามทำให้พระองค์ตรัสตอบข้อกล่าวหาของพวกเขา แต่พระองค์ทรงทำตัวราวกับว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขา ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บรรยายถึงความนิ่งเงียบของพระคริสต์ในช่วงเวลานี้ไว้ว่า {SJ 115.3}

“ท่านถูกบีบบังคับและถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือน

ลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบต่อหน้าผู้ตัดขนของมันเช่นใดท่านก็ไม่ปรียากของท่านเลยเช่นนั้น” อีสยาห์ 53:7 {SJ 115.4}

พวกปุโรหิตเริ่มกลัวว่าพวกเขาอาจจะไม่ได้หลักฐานที่จะนำนักโทษไปฟ้องต่อปีลาต พวกเขารู้สึกว่าจะต้องพยายามเป็นครั้งสุดท้าย มหาปุโรหิตยกมือขวาขึ้นสู่สวรรค์และกล่าวกับพระเยซูในรูปแบบของคำปฏิญาณอันศักดิ์สิทธิ์ว่า {SJ 115.5}

“เราให้เจ้าสาบานโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่าเจ้าเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่” มัทธิว 26:63. {SJ 116.1}

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดไม่เคยปฏิเสธภารกิจของพระองค์หรือความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดา พระองค์ยังคงนิ่งเฉยอยู่ได้เมื่อทรงถูกดูหมิ่นเป็นการส่วนตัวแต่พระองค์จะตรัสอย่างชัดเจนและเด็ดเดี่ยวเมื่อพระราชกิจของพระองค์หรือความเป็นพระบุตรของพระองค์ถูกสงสัย {SJ 116.2}

หูทุกหูเงียฟัง และสายตาทุกดวงก็จับจ้องไปที่พระองค์ขณะที่

พระองค์ตรัสตอบว่า “ท่านได้พูดแล้ว” {SJ 116.3}

ตามธรรมเนียมของสมัยนั้น คำตอบเช่นนี้เป็นคำตอบแบบเดียวกันกับคำว่า “ครับ” หรือ “เราเป็นอย่างที่ท่านว่านั่นแหละ” นี่เป็นคำตอบที่ยืนยันอย่างชัดเจนหนักแน่นที่สุด ดูราวกับแสงจากสวรรค์จะทำให้พระพักตร์ซีดเขียวของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดสว่างขึ้นในขณะที่พระองค์ทรงกล่าวเสริมว่า {SJ 116.4}

“แต่เราจะบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ตั้งแต่นี้ไป พวกท่านจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับข้างขวาของผู้ทรงฤทธิ์เดช และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” มัทธิว 26:64 {SJ 116.5}

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงใช้ประโยชน์นี้ นำเสนอภาพเหตุการณ์กลับตาลปัตรที่จะเกิดขึ้นในภายหลังก่อนที่พระองค์จะทรงขึ้นไปยังภายภาคหน้า เมื่อพระองค์จะทรงดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาสูงสุดของสวรรค์และโลก ในเวลานั้นพระองค์จะทรงขึ้นประทับบนบัลลังก์ของพระบิดา และคำตัดสินของพระองค์จะไม่มีการอุทธรณ์ {SJ 116.6}

พระองค์ทรงนำผู้ฟังของพระองค์ให้มองเห็นภาพภาพหนึ่งของวันนั้น วันที่พระองค์จะเสด็จมาในเมฆแห่งสวรรค์พร้อมด้วยอำนาจและรัศมีภาพอันยิ่งใหญ่แทนที่จะทรงถูกล้อมรอบและประทุษร้ายจากฝูงชนที่โกลาหลวุ่นวาย จากนั้นพระองค์จะทรงถูกปกป้องคุ้มกันด้วยบรรดากองทัพของเหล่าทูตสวรรค์ แล้วพระองค์จะทรงตัดสินลงโทษศัตรูของพระองค์ ซึ่งในท่ามกลางคนเหล่านั้นจะมีฝูงชนกลุ่มเดียวกันกับที่กำลังกล่าวหาพระองค์อยู่ในขณะนี้ {SJ 116.7}

ขณะที่พระเยซูตรัสถ้อยคำประกาศว่าพระองค์เองทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและเป็นผู้พิพากษาของโลก มหาปุโรหิตก็ฉีกเสื้อคลุมของเขาเองเพื่อแสดงถึงความสยดสยอง เขาชูมือขึ้นสู่สวรรค์และพูดว่า {SJ 117.1}

“เขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า เราต้องการพยานอะไรอีก ท่านก็ได้ยิน เขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว พวกท่านคิดอย่างไร?” {SJ 117.2}

ผู้พิพากษาทั้งหลายตอบว่า *“เขาสมควรตาย”* มีทธิ 26:65, 66

{SJ 117.3}

การพิพากษานักโทษในเวลา กลางคืนนั้นขัดกับกฎหมายของ ชาวิว ถึงแม้ว่าการตัดสินกำหนด โทษพระคริสต์จะเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ตาม แต่ยังคงต้องมีการพิจารณาคดี อย่างเป็นทางการในเวลากลางวัน ด้วย {SJ 117.4}

พระเยซูทรงถูกนำตัวไปไว้ใน ป้อมรักษาการณ์ และขณะประทับ อยู่ที่นั่น ทรงทนทุกข์จากการเหยียดหยัน และการทารุณจากพวกทหารและ ฝูงชนอันธพาล {SJ 117.5}

เมื่อฟ้าสว่าง พระองค์ทรงถูกนำ ตัวไปยืนอยู่ต่อหน้าบรรดาผู้พิพากษา ของพระองค์อีกครั้งและการพิพากษา ตัดสินลงโทษขั้นสุดทำยาก็ถูกประกาศ ออกมา {SJ 117.6}

และแล้วความโกรธเกรี้ยวของ ชาตาก็เข้าครอบงำผู้นำและ ประชาชน เสียงร้องดังสนั่นราวกับ เสียงคำรามของสัตว์ป่า พวกเขาวิ่ง กรูเข้าใส่พระเยซูและร้องว่า *“เขา สมควรตาย!”* และหากไม่ใช่เพราะ พวกทหารที่อยู่ด้วยแล้ว พระองค์ก็ น่าจะถูกฉีกขาดเป็นชิ้นๆ แต่ผู้มี อำนาจของโรมันเข้าแทรกแซง และ

พวกเขาใช้กำลังอาวุธยับยั้งความ
รุนแรงของฝูงชน {SJ 117.7}

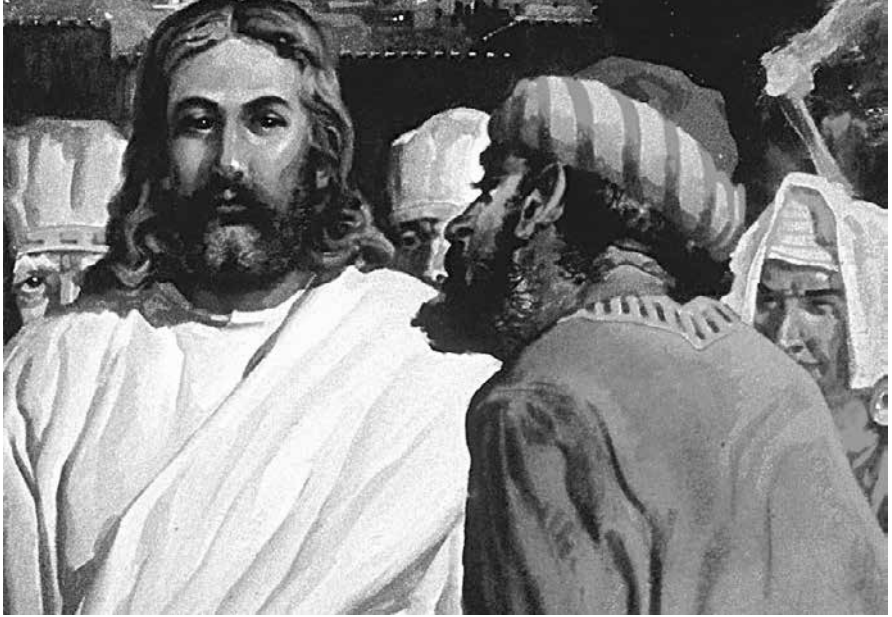
พวกบุโรहित พวกผู้ปกครอง
และพวกฝูงชนอันธพาลเข้าร่วม
ทารุณกรรมอย่างเหยียดหยามต่อ
พระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาเอาเสื้อ
คลุมเก่าๆ โยนใส่พระเศียรของ
พระองค์ และพวกที่ข่มเหงพระองค์
ตบพระพักตร์พระองค์และพูดว่า
{SJ 117.8}

“เจ้าพระคริสต์ จงทำนายให้
เรารู้ชื่อว่าใครดีเจ้า?” มัทธิว 26:68
{SJ 117.9}

เมื่อพวกเขาเอาเสื้อคลุมออก
ไป คนหนึ่งในฝูงชนถ่มน้ำลายใส่
พระพักตร์ของพระผู้ช่วยให้รอด
{SJ 117.10}

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าจดบันทึก
อย่างละเอียดถึงทุกการมอง ทุกคำพูด
และทุกการกระทำที่เหยียดหยาม
ซึ่งกระทำต่อพระเจ้าผู้บัญชาการที่รัก
ของพวกเขา วันหนึ่งคนเลวทราม
ต่ำช้าเหล่านี้ที่หมิ่นประมาทและถ่ม
น้ำลายใส่พระพักตร์ซิดเซียวอัน
สงบนิ่งของพระคริสต์จะได้จ้อง
พระพักตร์นี้ในสภาพที่เจ็ดจำด้วย
รัศมีภาพที่สว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์
{SJ 117.11}

บทที่ 19

ยูดาส

ผู้ปกครองชาวยิวมีความกระวนกระวายใจต้องการจะจับพระเยซูให้มาอยู่ภายใต้อำนาจของพวกเขา แต่พวกเขากลัวว่าจะเกิดความวุ่นวายขึ้นท่ามกลางประชาชน จึงไม่กล้าจับพระองค์อย่างเปิดเผย ดังนั้นในทางลับพวกเขาจึงพยายามหาคนหนึ่งให้มาทรยศพระองค์ และได้ยูดาสซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในบรรดาสาวกสิบสองคนมาเป็นผู้ทำงานอันต่ำช้านี้ {SJ 119.1}

โดยธรรมชาติแล้ว ยูดาสเป็น

คนรักเงินทองมาก แต่เขาก็ไม่ได้เป็นคนชั่วร้ายและเลวพอที่จะกระทำการอันเลวทรามต่ำช้าเช่นนี้ เขาได้พุ่มพักวิญญาณชั่วร้ายของความโลภจนมันกลายเป็นแรงจูงใจที่ครอบงำชีวิตของเขา และบัดนี้เขาลงมือขายองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาด้วยเงินเพียงสามสิบแผ่น (มีค่าประมาณ 17.00 ดอลลาร์สหรัฐ) ซึ่งเป็นราคาซื้อขายทาส (อพยพ 21: 28-32) ในเวลานี้เขาทรยศพระผู้ช่วยให้รอดด้วยการจับในสวนเกทเสมีนี่ {SJ 119.2}

แต่ในขณะที่พระองค์ทรงออก จากสวนไปสู่การพิพากษาต่อหน้า เหล่าผู้ปกครองชาวยิวนั้น ยูดาสได้ เดินตามทุกอย่างก้าวของพระบุตรของ พระเจ้า เขาไม่มีความคิดเลยว่าพระ ผู้ช่วยให้รอดจะทรงยอมให้ชาวยิวฆ่า พระองค์อย่างที่เราเชื่อว่าจะทำ {SJ 119.3}

ในทุกเสี้ยววินาที เขาหวังที่จะ เห็นพระองค์ทรงถูกปลดปล่อยและ ได้รับการปกป้องจากอำนาจของ พระเจ้าดังที่เขาเคยเห็นมาในอดีต แต่ในขณะที่เวลาผ่านไปชั่วโม่งแล้ว ชั่วโม่งเล่าและพระเยซูทรงยอมจำนน อย่างเงียบๆ ต่อการล่วงละเมิดทั้งหมด ที่กองสมบนพระองค์ ความตกใจกลัว อย่างมหันต์ครอบงำคนทรยศ เขา รู้สึกว่าแท้จริงแล้วเขาได้ทรยศพระ อาจารย์ให้ไปสู่ความมรณาของ พระองค์ {SJ 119.4}

เมื่อการพิจารณาคดีใกล้ปิด ฉากลง ยูดาสทนรับการทรมานของ ความรู้สึกผิดจากจิตใต้สำนึกของเขา อีกต่อไปไม่ไหว ทันใดนั้นก็มิเสีียง แหบตะโกนขึ้นทั่วห้องโถงซึ่งนำความ หวาดผวาไปยังหัวใจทุกดวงที่อยู่ใน ห้องนั้น: {SJ 121.1}

“พระองค์ทรงเป็นคนบริสุทธิ์ ปลอ่ยพระองค์ไป โอ คายาฟาส! พระองค์ไม่ได้ทำอะไรที่สมควรตาย!” {SJ 121.2}

บัดนี้ผู้คนเริ่มมองเห็นร่างสูง ใหญ่ของยูดาสที่พยายามเบียดแทรก ฝ่าฝูงชนที่ตกตะลึง สีหน้าของเขา ซีดและใบหน้าห่อเหี่ยวชুবผอมและ หยาดเหงื่อขนาดใหญ่ปรากฏอยู่บน หน้าผากของเขา เขาวิ่งไปที่บัลลังก์ พิพากษา เอาแผ่นเงินที่เป็นราคา ของการทรยศขายองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาโยนลงต่อหน้ามหาปุโรหิต {SJ 121.3}

ด้วยความร้อนใจ เขายึดเสื้อคลุม ของคายาฟาสไว้ เขาร้องขอให้ปลอ่ย พระเยซู ประกาศว่าพระองค์ไม่ได้ ทำสิ่งใดที่สมควรตาย คายาฟาส สะบัดเขาออกไปด้วยความโกรธและ ตอบกลับด้วยความเหยียดหยามว่า: {SJ 121.4}

“มันเกี่ยวอะไรกับเรา? มัน เป็นเรื่องของตัวเอง” มัทธิว 27:4 SJ 121.5)

จากนั้นยูดาสทิ้งตัวลงแทบ พระบาทของพระเยซูยอมรับว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

และวิงวอนขอให้พระองค์ช่วยตัวเอง
ให้รอดพ้นจากศัตรูของพระองค์
{SJ 121.6}

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงทราบดี
ว่ายูดาสไม่ได้กลับใจจากการกระทำ
ของเขา สาวกจอมปลอมมักกลัวการ
ลงโทษที่จะตกลงมายังเขาเพราะ
การกระทำอันน่ากลัวของเขา แต่
เขาไม่ได้รู้สึกเสียใจอย่างแท้จริงใน
การที่เขาได้ทรยศพระบุตรของพระเจ้า
ผู้ทรงไว้ดำหนิ {SJ 121.7}

แต่กระนั้นพระเยซูไม่ได้ตรัส
คำกล่าวโทษเขา พระองค์ทรงมอง
ยูดาสด้วยความสงสารและตรัสว่า
{SJ 121.8}

*“เพื่อจุดประสงค์นี้เอง เราจึง
มาถึงช่วงเวลานี้”* {SJ 121.9}

เสียงพึมพำด้วยความประ
หลาดใจแล่นผ่านกลุ่มชุมนุมชนนั้น
พวกเขาอดทนอดกลั้น
ของพระคริสต์ที่ทรงแสดงออกต่อ
ผู้ทรยศของพระองค์ด้วยความฉงน
สนเท่ห์ {SJ 122.1}

ยูดาสเห็นว่าคำอ้อนวอนของ
เขาไร้ผล เขาจึงวิ่งพรวดพราดออก
ไปจากห้องโถงพร้อมทั้งร้องออกมา
ว่า {SJ 122.2}

“สายเกินไปเสียแล้ว! สาย
เกินไปเสียแล้ว!” {SJ. 122.3}

เขารู้สึกว่า เขาไม่อาจมีชีวิต
อยู่ต่อไปเพื่อที่จะเห็นพระเยซูถูก
ตรึงบนกางเขนได้ จึงออกไปด้วยความ
สิ้นหวังและแขวนคอตัวเอง
{SJ. 122.4}

ในเวลาต่อมาของวันเดียวกัน
บนถนนที่มาจากห้องโถงของปีลาต
มุ่งหน้าไปยังศาลาเวรี ผุ่ชนชั่วช้าได้
นำพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดไปยังสถานที่ตรึง
กางเขน ในทันใดนั้น มีเสียงหนึ่งดังขึ้น
ชัดจิงหวะเสียงตะโกนและเสียงโห่
ร้องเยาะเย้ย ในขณะที่พวกเขาเดิน
ผ่านตำแหน่งอันเงียบสงบนั้น พวกเขา
มองเห็นศพของยูดาสอยู่ตรง
โคนต้นไม้ที่เหี่ยวเฉาแล้ว {SJ 122.5}

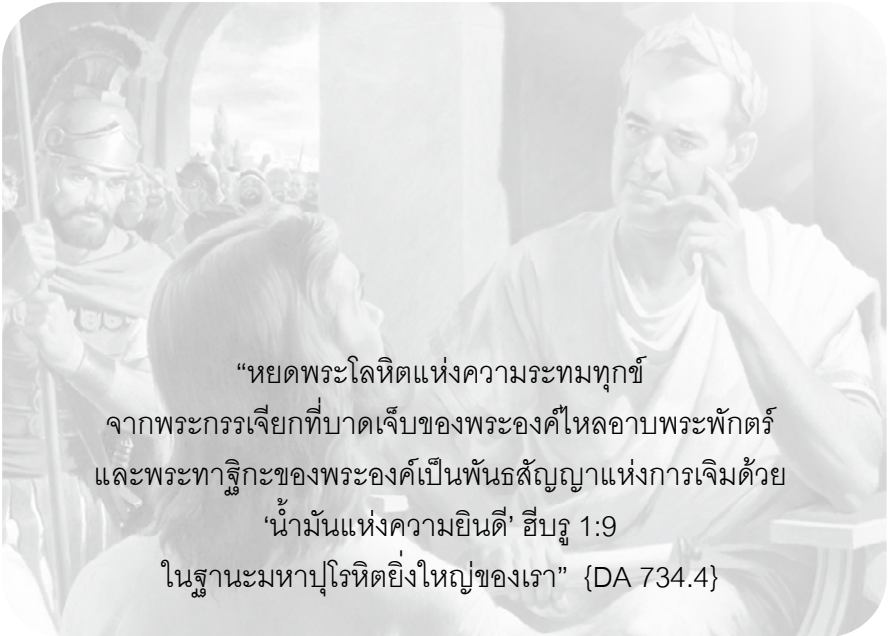
เป็นภาพที่น่ารังเกียจที่สุด
น้ำหนักตัวของเขาทำให้เชือกที่เขา
ใช้แขวนคอตัวเองกับต้นไม้ขาด ทำ
ให้ร่างของเขาแตกแหลกสลายเมื่อ
ร่วงหล่นลงมา และบัดนี้สุนัขหลาย
ตัวกำลังกินร่างนั้นอยู่ {SJ 122.6}

ซากศพที่เหลือของเขาถูกรีบ
นำไปฝังให้พ้นสายตา เสียงถากถาง
เยาะเย้ยจากฝูงชนลดน้อยลง และ
ใบหน้าซีดเผือดของหลายคนเผย

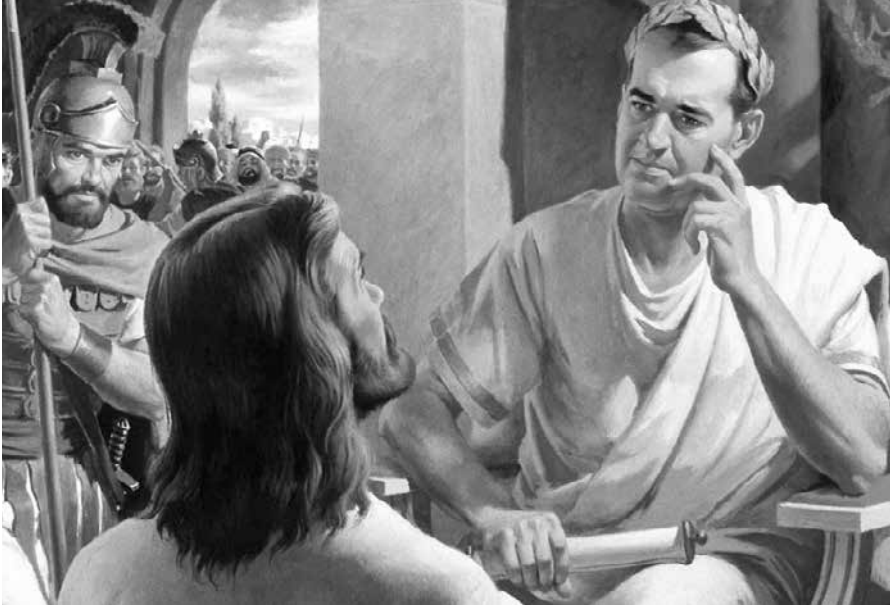
ให้เห็นถึงความคิดภายในที่เต็มไปด้วย
 ด้วยความหวาดกลัว ดูเหมือนว่า
 การแก้แค้นได้มาเยือนบรรดาผู้ที่มี

ความผิดต่อพระโลหิตของพระเยซู
 แล้ว {SJ 122.7}

“หยุดพระโลหิตแห่งความระทมทุกข์
 จากพระกรรเจียกที่บาดเจ็บของพระองค์ไหลอาบพระพักตร์
 และพระทาสีของพระองค์เป็นพันธสัญญาแห่งการเจิมด้วย
 ‘น้ำมันแห่งความยินดี’ สิบรู 1:9
 ในฐานะมหาปุโรหิตยิ่งใหญ่ของเรา” {DA 734.4}

บทที่ 20

ต่อหน้าปีลาต

หลังจากสภาชั้นเฮตรินได้ตัดสินประหารพระคริสต์แล้ว พระองค์ก็ถูกนำตัวไปหาปีลาตผู้ว่าราชการชาวโรมันเพื่อยืนยันการพิพากษาตัดสินและนำไปสู่การประหารชีวิต {SJ 123.1}

พวกเขาโรहितและผู้ปกครองชาวยิวไม่ยอมนำตัวเองเข้าไปในห้องโถงสำหรับการพิพากษาของปีลาต เนื่องจากการกระทำดังกล่าวจะทำให้พวกเขาเป็นมลทินตามกฎหมายพิธีกรรมของประชาชนชาติ และจะ

นำไปสู่การถูกห้ามเข้าร่วมงานเทศกาลปัสกา {SJ 123.2}

ในความมืดบอดของตนเอง พวกเขา มองไม่เห็นที่พระคริสต์ทรงเป็นพระเมษโปดกที่แท้จริงของพิธีปัสกา และเนื่องจากการที่พวกเขาปฏิเสธพระองค์ ดังนั้นสำหรับพวกเขาแล้ว งานเทศกาลอันยิ่งใหญ่จึงสูญเสียมความหมายไป {SJ 123.3}

ขณะที่ปีลาตมองดูพระเยซูทำงานมองเห็นชายคนหนึ่งผู้ทรงมีพระพักตร์อันประเสริฐและภูมิฐาน

ไม่ทรงมีร่องรอยของอาชญากรให้เห็นในพระพักตร์ของพระองค์ ปีลาตหันหน้าไปทางเหล่าปุโรหิตและถามว่า {SJ 123.4}

“พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้?” ยอห์น 18:29 {SJ 123.5}

ผู้กล่าวหาของพระองค์ไม่ต้องการบรรยายละเอียด ดังนั้นจึงไม่ได้เตรียมพร้อมที่จะตอบคำถามนี้ พวกเขาเห็นว่าพวกเขา นำหลักฐานที่เป็นความจริงมาให้ผู้สำเร็จราชการโรมันใช้กล่าวโทษพระองค์ไม่ได้ ดังนั้นพวกปุโรหิตจึงเรียกพยานเท็จมาช่วยพวกเขา “และตั้งข้อกล่าวหาว่า {SJ 123.6}

“เราพบว่าคนนี้กำลังทำให้ชนชาติของเราไขว้เขวและไม่ให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และบอกว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง” ลูคา 23:2 {SJ 125.1}

นี่เป็นเรื่องเท็จ เพราะพระคริสต์ทรงเห็นชอบกับการชำระส่วยให้ซีซาร์ เมื่อผู้เชี่ยวชาญบัญญัติหลายคนเคยพยายามที่จะทำให้พระองค์ติดกับดักในเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า {SJ 125.2}

“เพราะฉะนั้น ของของซีซาร์จงถวายแต่ซีซาร์ และของของ

พระเจ้าจงถวายแต่พระเจ้า” มัทธิว 22:21 {SJ 125.3}

ปีลาตไม่ได้ถูกหลอกโดยคำให้การของพยานเท็จ ท่านหันไปหาพระผู้ช่วยให้รอดและถามว่า {SJ 125.4}

“เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” {SJ 125.5}

พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านพูดถูกแล้ว” มัทธิว 27:11 {SJ 125.6}

เมื่อพวกเขาได้ยินคำตอบนี้ คายาฟาสและบรรดาผู้ที่อยู่กับเขา จึงเรียกปีลาตให้เป็นพยานว่าพระเยซูทรงยอมรับการกระทำอาชญากรรมที่พวกเขาได้กล่าวหาพระองค์แล้ว พวกเขาเรียกร้องด้วยเสียงดังอีกทีให้ตัดสินประหารชีวิตพระองค์ {SJ 125.7}

ขณะที่พระคริสต์ไม่ทรงตอบผู้กล่าวหาของพระองค์ ปีลาตจึงพูดกับพระองค์ว่า: “เจ้าไม่ตอบอะไรเลยหรือ? ดูซิ พวกเขากล่าวหาเจ้าหลายประการที่เดี๋ยว” {SJ 125.8}

“แต่พระเยซูไม่ได้ตรัสตอบอะไรอีก” มาระโก 15: 4, 5 {SJ 125.9}

ปีลาตรู้สึกงงงวย ท่านไม่พบหลักฐานการก่ออาชญากรรมในตัว

พระเยซูและท่านไม่มั่นใจในคนที่กล่าวหาพระองค์ รูปลักษณะอันงามสง่าและท่าทีเงียบสงบของพระผู้ช่วยให้รอดนั้นตรงกันข้ามกับอาการคลั่งและความโกรธของผู้กล่าวหา ปีลาตรู้สึกประทับใจในเรื่องนี้และรู้สึกพึงพอใจในความบริสุทธิ์ของพระองค์ {SJ 125.10}

โดยหวังว่าจะได้รับความจริงจากพระองค์ ท่านจึงพาพระเยซูเข้ามาพบเป็นการส่วนตัว และซักถามพระองค์ว่า: “เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” {SJ 125.11}

พระคริสต์ไม่ได้ประทานคำตอบโดยตรงให้แก่คำถามนี้ แต่ทรงถามว่า “ท่านถามอย่างนั้นตามความเข้าใจของท่านเอง หรือว่าคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา?” {SJ 125.12}

พระวิญญูณของพระเจ้าทรงต่อสู้กับปีลาตอยู่ คำถามของพระเยซูมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำให้ท่านตรวจสอบหัวใจของตนเองอย่างละเอียดมากขึ้น ปีลาตเข้าใจความหมายของคำถามหัวใจของท่านถูกแผ่ออกอยู่ต่อหน้าพระองค์และท่านมองเห็นว่าจิตวิญญูณของท่านถูกปลุกเร้าให้มีความเชื่อมั่น แต่ความหยิ่งยโสได้

เกิดขึ้นในใจของท่านและท่านตอบว่า {SJ 126.1}

“เราเป็นยิวหรือ? ชนชาติของเจ้าเองและพวกหัวหน้าบุโรหิตมอบเจ้าไว้กับเรา เจ้าทำผิดอะไร?” {SJ 126.2}

โอกาสทองของปีลาตผ่านพ้นไปแล้ว แต่พระเยซูทรงประสงค์ให้ปีลาตเข้าใจว่าพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเป็นกษัตริย์บนโลก ดังนั้นพระองค์จึงตรัสว่า {SJ 126.3}

“ราชอำนาจของเราไม่ได้เป็นของโลกนี้ ถ้าราชอำนาจของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็คงจะต่อสู้ไม่ให้เราถูกมอบไว้ในมือของพวกยิว แต่ราชอำนาจของเราไม่ได้มาจากโลกนี้” {SJ 126.4}

ปีลาตจึงถามว่า “ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็เป็นกษัตริย์นะซี” {SJ 126.5}

พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเป็นพยานให้กับสัจจะ ทุกคนที่อยู่ฝ่ายสัจจะย่อมฟังเสียงของเรา” {SJ 126.6}

ปีลาตปรารถนาที่จะรู้ความจริงจิตใจของท่านสืบสน ท่านฉวยเอา

พระคำของพระเจ้าช่วยให้รอดไว้ด้วยความ
ความกระตือรือร้นและหัวใจของท่าน
ถูกปลุกเร้าขึ้นมาแล้วด้วยความ
ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรู้ว่าสักจะคือ
อะไรและท่านจะรับไว้ได้อย่างไร ท่าน
ถามพระเจ้าว่า “สักจะคืออะไร?”
{SJ 126.7}

แต่ท่านไม่ได้รอคำตอบ ความ
สับสนอลหม่านนอกห้องโถงศาล
ยุติธรรมตั้งขึ้นจนถึงชั้นโกลาหล พวก
บุโรहितต่างส่งเสียงโห่ร้องอลหม่าน
เรียกร้องขอการตัดสินใจทันที และ
ปีลาตถูกเตือนให้ใส่ใจกับเหตุการณ์
ในเวลานี้ เมื่อออกไปหาชาวยิวแล้ว
ท่านประกาศอย่างหนักแน่นว่า “เรา
ไม่เห็นว่าคุณนั้นมีความผิด” ยอห์น
18:33-38 {สจ 126.8}

คำพูดเหล่านี้ที่ออกมาจากปาก
ของผู้พิพากษาที่เป็นคนนอกศาสนา
ถือเป็นการตำหนิอย่างเสียดสีต่อพวก
ผู้ปกครองชนชาติอิสราเอลถึงความ
ไม่ซื่อสัตย์และความจอมปลอมของ
พวกเขาที่กำลังกล่าวหาพระเจ้าผู้ช่วย
ให้รอด {SJ 127.1}

เมื่อบรรดาบุโรहितและผู้อาวูโส
ได้ยินคำพูดเหล่านี้ก็ออกมาจากปาก
ของปีลาต พวกเขาไม่อาจควบคุม

ความผิดหวังและความเดือดดาลของ
พวกเขาได้ พวกเขาวางแผนและ
รอคอยโอกาสนี้มานาน เมื่อพวกเขา
มองเห็นโอกาสที่พระเยซูจะถูกปล่อย
เช่นนี้ พวกเขาก็ดูราวกับว่าพร้อมที่
จะฉีกพระองค์ออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
{SJ 127.2}

พวกเขาสูญเสียเหตุผลและ
การควบคุมตนเองทั้งหมดและระบาย
คำสาปแช่งออกมาและทำตัวเหมือน
ปีศาจมากกว่าเหมือนมนุษย์ พวกเขา
ติเตียนปีลาตอย่างรุนแรง และเชื่อว่า
จะประณามท่านต่อหน้ารัฐบาลโรมัน
พวกเขากล่าวหาปีลาตที่ปฏิเสธจะ
กำหนดโทษพระเยซูซึ่งพวกเขายืนยัน
ว่าทรงตั้งตัวพระองค์เองขึ้นต่อผู้ซึ่ง
จากนั้นพวกเขาก็ส่งเสียงร้องว่า {SJ
127.3}

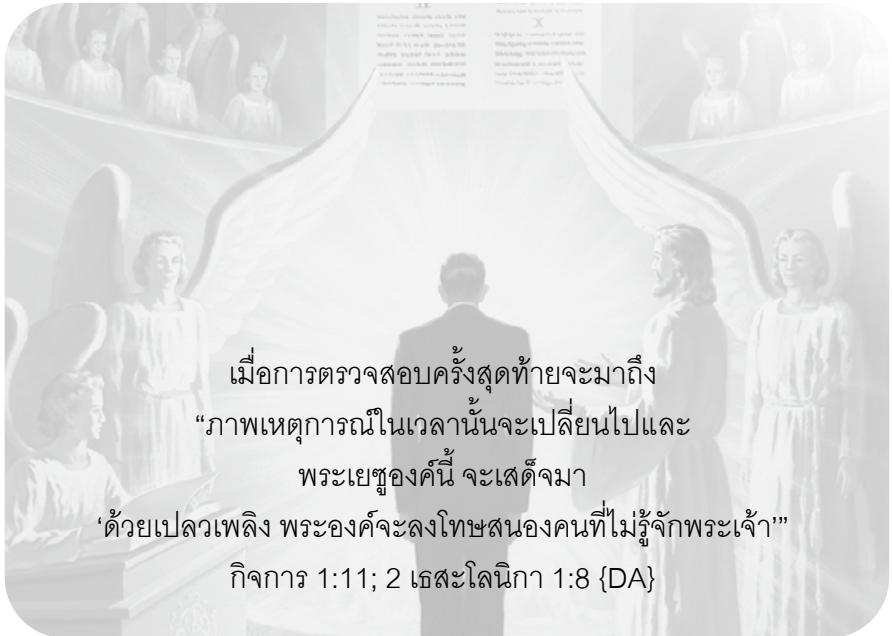
“คนนี้ยุ่งประชาชนให้วุ่นวาย
และสั่งสอนไปทั่วยูเดีย ตั้งแต่กาลิลี
จนถึงที่นี่” ลูคา 23: 5 {SJ 127.4}

ในเวลาในปีลาตไม่คิดที่จะ
กำหนดโทษพระเยซู ท่านแน่ใจใน
ความบริสุทธิ์ของพระองค์ แต่เมื่อท่าน
ได้ยืนยันว่าพระคริสต์มาจากแคว้นกาลิลี
ท่านจึงตัดสินใจส่งพระองค์ให้ไปหา
เฮโรดผู้ปกครองจังหวัดนั้นซึ่งขณะนั้น

อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม โดยแนวทางนี้
ปีลาตคิดที่จะโอนความรับผิดชอบของ
การพิจารณาคดีจากตัวท่านเองไปยัง
เฮโรด {SJ 127.5}

พระเยซูทรงอ่อนเปลี้ยจาก
ความหิวและเหนื่อยอ่อนจากการ
อดนอน พระองค์ยังทรงทุกข์ทรมาน

จากการถูกปฏิบัติอย่างโหดร้ายอีก
ด้วย แต่ปีลาตมอบพระองค์คืนให้กับ
ทหารอีกครั้งและพระองค์ทรงถูก
ลากออกไปท่ามกลางเสียงเยาะเย้ย
และดูถูกของกลุ่มคนที่ไร้ความปรานี
{SJ 127.6}

เมื่อการตรวจสอบครั้งสุดท้ายจะมาถึง
“ภาพเหตุการณ์ในเวลานั้นจะเปลี่ยนไปและ
พระเยซุของคัมภีร์ จะเสด็จมา
‘ด้วยเปลวเพลิง พระองค์จะลงโทษสนองคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า’”
กิจการ 1:11; 2 โครินธ์ 1:8 {DA}

“พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘เราบอกความจริงกับท่านว่า
ในคืนวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง’”
มัทธิว 26:34

บทที่ 21

ต่อหน้าเฮโรด

เฮโรดไม่เคยพบพระเยซูมาก่อน แต่ท่านปรารถนาที่จะพบพระองค์มานานแล้วและเพื่อจะได้เห็นอำนาจอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์ ในขณะที่พระผู้ช่วยให้รอดถูกนำมาอยู่ต่อหน้าท่าน พวกอันธพาลก็กรูเข้ามาและผลักดันโดยรอบ บางคนร้องอย่างนี้และบางคนร้องอย่างนั้น เฮโรดสั่งให้เจียบเพราะท่านเองต้องการซักถามนักโทษ {SJ 129.1}

ท่านมองดูด้วยความอยากรู้อยากเห็นและสงสัยว่าพระพิภพอื่น

ซิดเซียวของพระคริสต์ ท่านมองเห็นร่องรอยแห่งพระปัญญาอันลึกล้ำและความบริสุทธิ์ ท่านมีความมั่นใจเหมือนเช่นปีลาตว่า เป็นเพียงเพราะความอาฆาตพยาบาทและความอิจฉานั้นเองที่ทำให้ชาวยิวกล่าวหาพระผู้ช่วยให้รอด {SJ 129.2}

เฮโรดเร่งเร้าพระคริสต์ให้ทำการอัศจรรย์สักอย่างหนึ่งต่อหน้าท่าน ท่านสัญญาที่จะปล่อยพระองค์หากพระองค์ทรงทำเช่นนั้น ท่านบงการให้ทหารนำคนทุพพลภาพและคน

พิการเข้ามา และสิ่งพระเยซูให้รักษาคนเหล่านั้น แต่พระผู้ช่วยให้รอดประทับอยู่เบื้องหน้าท่านราวกับว่าไม่ทรงเห็นหรือไม่ทรงได้ยินสิ่งใดเลย {SJ 129.3}

พระบุตรของพระเจ้าทรงรับสภาพธรรมชาติของมนุษย์ พระองค์จะต้องทรงปฏิบัติเหมือนอย่างที่ยุทธศาสนิกชนจะต้องทำเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้นพระองค์จะไม่ทำการอัศจรรย์ใดเพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากเห็น หรือเพื่อช่วยตัวเองให้พ้นจากความเจ็บปวดและความอับอายที่มนุษย์จะต้องทนเมื่อตกอยู่ในสถานะคล้ายคลึงกัน {SJ 129.4}

ผู้ที่กล่าวหาองค์พระคริสต์ว่าตกแล้วเมื่อเฮโรดเรียกร้องให้พระคริสต์ทำการอัศจรรย์ ในบรรดาสิ่งทั้งหมดที่พวกเขากลัวมากที่สุดคือการสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า การสำแดงเช่นนี้จะเป็นการทำลายแผนการของพวกเขา และบางทีพวกเขาอาจต้องชดใช้ด้วยชีวิต ดังนั้นพวกเขาจึงตะเบ็งเสียงร้องขึ้นมาว่าพระเยซูทรงทำการอัศจรรย์โดยอาศัยอำนาจของเบเอลเซบูลเจ้าชายแห่งปีศาจ {SJ 130.1}

หลายปีก่อนหน้านี้ เฮโรดเคยฟังคำสอนของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ท่านได้รับการดลใจอย่างสุดซึ้ง แต่ท่านไม่ได้ละทิ้งชีวิตแห่งการไม่ประมาทตนและบาปของท่าน ดังนั้นหัวใจของท่านจึงแข็งกระด้างมากยิ่งขึ้นและที่สูงสุดในขณะที่มีนมาที่ท่านได้บัญญัติให้สังหารยอห์นเพื่อสนองความพึงพอใจของเฮโรเดียสผู้ชั่วร้าย {SJ 130.2}

บัดนี้ใจท่านกลับแข็งกระด้างมากยิ่งขึ้น ท่านทนไม่ได้กับความนิ่งเงียบของพระเยซู ใบหน้าของท่านดำมืดไปด้วยตัณหาชั่ว และด้วยความโกรธท่านจึงข่มขู่พระผู้ช่วยให้รอดผู้ยังทรงยืนนิ่งและเงียบเฉย {SJ 130.3}

พระคริสต์เสด็จมายังโลกเพื่อรักษาหัวใจที่แตกสลาย หากพระองค์จะตรัสถ้อยคำใดเพื่อรักษาบาดแผลของจิตวิญญาณที่ป่วยด้วยบาปได้ พระองค์ก็จะไม่ทรงอยู่นิ่งเฉย แต่พระองค์ไม่มีพระดำรัสใดสำหรับผู้ที่เหยียบย่ำความจริงลงใต้เท้าที่ไม่บริสุทธิ์ของพวกเขา {SJ 130.4}

พระผู้ช่วยให้รอดน่าจะตรัสสักคำเพื่อที่มแทงหูของกษัตริย์ผู้แข็ง

กระด้างให้ทะลุ พระองค์น่าจะพาดให้ท่านกลัวและสิ้นสะท้านด้วยการเปิดโปงความชั่วมากมายในชีวิตของท่านและความน่ากลัวของชะตากรรมของท่านที่กำลังจะมาถึง แต่ความเจียมของพระคริสต์เป็นคำตำหนิรุนแรงที่สุดซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่ท่าน { SJ 130.5}

พระกรรมที่เคยเปิดไว้ตลอดเพื่อรับฟังเสียงร้องแห่งความทุกข์ร้อนของมนุษย์นั้นไม่มีที่สำหรับคำสั่งของเฮโรด พระหทัยดวงนั้นที่เคยสัมผัสได้ถึงคำอ้อนวอนของแม่แต่คนบาปที่เลวที่สุดกลับถูกปิดให้กับกษัตริย์ผู้หยิ่งผยองที่รู้สึกไม่ต้องการพระผู้ช่วยให้รอด {SJ 130.6}

ด้วยความโกรธ เฮโรดเห็นเข้าหาฝูงชน และประณามพระเยซูว่าเป็นคนหลอกหลวง แต่คนทั้งหลายที่กล่าวหาพระผู้ช่วยให้รอดรู้ว่าพระองค์ไม่ได้เป็นคนหลอกหลวง พวกเขาเคยเห็นการประกอบกิจยิ่งใหญ่ของพระองค์อย่างมากเกิน

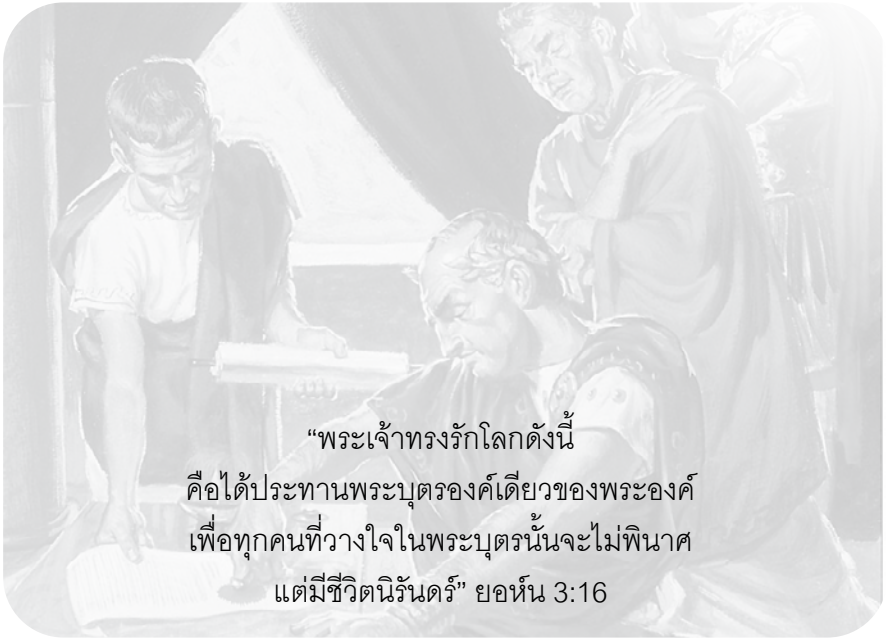
พอที่จะเชื่อข้อกล่าวหาในครั้งนี้ {SJ 131.1}

จากนั้นกษัตริย์ก็เริ่มทำการทารุณและเยาะเย้ยพระบุตรของพระเจ้าอย่างน่าอับอาย “เฮโรดกับพวกทหารของท่านก็ดูหมิ่นและเยาะเย้ยพระองค์ เมื่อเอาเสื้อผ้าที่สวยงามมาสวมให้พระองค์” ลูกา 23:11 {SJ 131.2}

ในขณะที่กษัตริย์ชั่วเห็นว่าพระเยซูทรงยอมรับความอับยศอย่างเสียเกียรติด้วยความสงบเจียม ท่านก็รู้สึกหวั่นวิตกขึ้นมาอย่างกะทันหันว่าคนที่อยู่ต่อหน้าท่านไม่ใช่คนธรรมดา ท่านคิดสงสัยว่านักโทษคนนี้อาจเป็นเทพองค์หนึ่งจากสวรรค์ที่ลงมายังโลกใบนี้ {SJ 131.3}

เฮโรดไม่กล้ารับรองคำตัดสินประหารพระเยซู ท่านต้องการปลดเปลื้องความรับผิดชอบอันน่ากลัวนี้และด้วยเหตุนี้จึงได้ส่งพระผู้ช่วยให้รอดกลับไปหาปีลาต {SJ 131.4}

“พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้
คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์
เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ
แต่มีชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 3:16

บทที่ 22

ปีลาตตัดสินประหารพระเยซู

เมื่อชาวยิวนำพระผู้ช่วยให้รอดกลับจากวังของเฮโรดมายังปีลาตอีกครั้ง ท่านรู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งและถามพวกเขาว่าจะให้ท่านทำอะไรต่อไป ท่านเตือนพวกเขาว่าท่านได้ไต่สวนพระเยซูแล้วและไม่พบความผิดใดในพระองค์ ท่านบอกพวกเขาว่าพวกเขาได้แต่มากล่าวหาพระองค์ แต่ยังไม่อาจพิสูจน์ข้อกล่าวหาได้ แม้สักเรื่องเดียว {SJ 133.1}

ตามที่ระบุไว้ในบทก่อนหน้านี้ พวกเขาพาพระองค์ไปหาเฮโรด

ซึ่งเป็นชาวยิวคนหนึ่งเหมือนกับพวกเขา และท่านก็ไม่พบความผิดใดในพระองค์ที่สมควรกำหนดโทษถึงตาย แต่เพื่อสยบผู้กล่าวหา ปีลาตจึงพูดว่า {SJ 133.2}

“เพราะฉะนั้นหลังจากที่เราเขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยไป” ลูกา 23: 16 {SJ 133.3}

ในเรื่องนี้ ปีลาตแสดงออกถึงความอ่อนแอของตนเอง ท่านยอมรับว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ แล้วทำไมต้องลงโทษพระองค์เล่า? การ

กระทำเช่นนี้เป็นภาระประนีประนอมกับความผิด ชาวยิวไม่เคยลืมเรื่องนี้ตลอดกระบวนการพิจารณาคดี พวกเขาข่มขู่ผู้สำเร็จราชการของโรมัน และตอนนี้ผลักดันความได้เปรียบต่อไปจนกว่าพวกเขาจะได้มาซึ่งการตัดสินประหารพระเยซู {SJ 133.4}

ฝูงชนโห่ร้องดังขึ้นเพื่อเอาชีวิตของนักโทษ {SJ 134.1}

ในขณะที่ปีลาตกำลังลังเลว่าท่านควรจะทำอย่างไรต่อไปนั้น มีคนนำจดหมายฉบับหนึ่งที่ภรรยาของท่านเขียนถึงท่านมาให้ท่าน ซึ่งมีข้อความว่า {SJ 134.2}

“อย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย เพราะว่ามันดีฉันไม่สบายใจมากเนื่องด้วยความฝันที่เกี่ยวกับคนนั้น” มัทธิว 27:19 {SJ 134.3}

ปีลาตหน้าซีดเมื่อได้อ่านข่าวสารฉบับนี้ แต่ฝูงชนยิ่งเร่งเร้ามากขึ้นเมื่อเห็นความลึกลับใจของท่าน {SJ 134.4}

ปีลาตเห็นว่าต้องลงมือทำอะไรบางอย่าง ในช่วงเทศกาลปัสกา มีธรรมเนียมปล่อยนักโทษหนึ่งคนที่ประชาชนเลือกเอาเอง ทหารโรมัน

ได้จับกุมโจรโหดร้ายคนหนึ่งชื่อ บาร์บัส เขาเป็นอันธพาลและฆาตกร ดังนั้นปีลาตจึงหันไปหาฝูงชนและพูดด้วยความตั้งใจจริงว่า {SJ 134.5}

“พวกเจ้าต้องการให้เราปล่อยคนไหน บาร์บัส หรือเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์?” มัทธิว 27:17 {SJ 134.6}

พวกเขาตอบว่า *“จงเอาคนนี้ไปจัดการ และปล่อยบาร์บัสให้เรา!”* ลูกา 23:18 {SJ 134.7}

ปีลาตแน่นิ่งไปด้วยความประหลาดใจและผิดหวัง การที่ท่านยกการตัดสินใจของท่านให้แก่ประชาชนและขอความเห็นเช่นนี้ทำให้ท่านสูญเสียเกียรติยศของตัวเอง รวมถึงการควบคุมฝูงชน หลังจากนี้ไป ท่านจะเป็นเพียงแค่เครื่องมือของฝูงชน พวกเขาชักจูงปีลาตไปตามใจปรารถนาของตนได้ แล้วท่านจึงถามขึ้นต่อไปอีกว่า {SJ 134.8}

“ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอย่างไรกับเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์?” {SJ 134.9}

พวกเขาร้องพร้อมกันว่า *“ให้ตรึงที่กางเขน”* {SJ 134.10}

“เจ้าเมืองถามว่า ‘ตรึงทำไม? เขาทำผิดอะไร?’” {SJ 134.11}

“แต่พวกเขายังร้องว่า ‘ให้ตริ้งที่กางเขน’” มัทธิว 27:22, 23 {SJ 134.12}

หน้าของปีลาตขีดไปเมื่อได้ยินเสียงร้องที่น่ากลัวว่า “ให้ตริ้งที่กางเขน” ท่านไม่คิดว่าเรื่องจะดำเนินมาจนถึงขั้นนั้น ท่านประกาศซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า พระเยซูบริสุทธิ์ แต่ประชาชนมุ่งมันที่จะให้พระองค์ต้องทุกข์ทรมานกับความตายที่โหดร้ายและน่ากลัวที่สุด ท่านถามอีกครั้งว่า {SJ 134.13}

“ตริ้งทำไม? เขาทำผิดอะไร?” {SJ 135.1}

และอีกครั้งที่มีเสียงร้องอันน่ากลัวดังขึ้นมาว่า “เอาไปตริ้ง เอาไปตริ้งที่กางเขน” {SJ 135.2}

ปีลาตใช้ความพยายามเป็นครั้งสุดท้ายที่จะสัมผัสความเห็นอกเห็นใจของพวกเขา พระเยซูทรงถูกนำมาทั้ง ๆ ที่เหนื่อยอ่อนและมีบาดแผลเต็มตัว และทรงถูกโบยตีต่อหน้าต่อตาผู้ที่กล่าวหาพระองค์ {SJ 135.3}

“และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฏสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง แล้วพวกเขาก็มาหาพระองค์ทูลว่า ‘ข้าแต่

กษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ’ แล้วพวกเขาก็ตบพระพักตร์พระองค์” ยอห์น 19:2, 3 {SJ 135.4}

พวกเขาถ่มน้ำลายใส่พระองค์ และมีมือซ้ายของคนหนึ่งกระชากไม้้อในพระหัตถ์ของพระองค์ไปและเอามงกุฎที่สานด้วยหนามมากดลงใส่พระนลาฏ (หน้าผาก) ของพระองค์ ทำให้หนามฝังลึกลงไป ในพระกรรเจียก (ขมับ) พระโลหิตพุ่งออกมาไหลหยดลงพระพักตร์และพระทาจิกะ (เครา) ของพระองค์ {SJ 135.5}

ซาตานนำกลุ่มทหารที่โหดเหี้ยมในการทำทารุณกรรมต่อพระผู้ช่วยให้รอด เป้าหมายของมันคือถ้าหากเป็นไปได้ มันต้องการยั่วยุให้พระองค์ตอบโต้ หรือผลักดันให้พระองค์แสดงปาฏิหาริย์เพื่อปลดปล่อยตัวพระองค์เอง และการกระทำเช่นนี้จะทำให้แผนการแห่งความรอดสิ้นสุดลง รอยเปื้อนเพียงจุดเดียวในชีวิตมนุษย์ของพระองค์และความล้มเหลวเพียงครั้งเดียวในความเป็นมนุษย์ที่ทนการทดสอบอันน่ากลัวไม่ได้ แล้วพระเมษโปดกของพระเจ้าก็จะกลายเป็นเครื่องบูชาที่ไม่สมบูรณ์ และการไถ่มนุษย์ก็จะล้มเหลวไป {SJ 135.6}

พระองค์ทรงบัญชาชาวสวรรค์ และทรงเรียกกองทัพทูตสวรรค์ บริสุทธิให้มาช่วยได้ในทันที แม้แต่ ทูตสวรรค์แค่องค์เดียวก็สามารถเอาชนะฝูงชนที่โหดร้ายนั้นได้ พระองค์ ทรงส่องประกายอำนาจความเป็น พระเจ้าของพระองค์ออกมาฟาด บรรดาผู้ที่ทรمانพระองค์ได้ พระองค์ ไม่ทรงทำเช่นนี้ แต่ทรงยอมให้ความ งามสง่าของพระองค์สยบต่อความ เหยียดหยามและความโหดเหี้ยมที่ หยาบกระ้านที่สุด {SJ 135.7}

ในขณะที่การกระทำของบรรดา ผู้ที่ทรمانพระองค์เลวลงเรื่อยๆ จน ต่ำกว่าความเป็นมนุษย์และกลายเป็น เหมือนซาตานนั้น ความอ่อนโยนและ ความอดทนนานของพระเยซูก็ยก ระดับตัวพระองค์เองให้สูงขึ้นเรื่อยๆ เช่นกันจนสูงเหนือความเป็นมนุษย์ และพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นเครือ ญาติกับพระเจ้า [คือเป็นพระบุตร ของพระเจ้า] {SJ 136.1}

ปีลาตรู้สึกสะเทือนใจอย่างมาก กับความอดทนโดยไม่ปริปากใดๆ ของ พระผู้ช่วยให้รอด ท่านบัญชาให้นำตัว บารับบัสเข้ามาในศาล จากนั้นท่านก็ นำนักโทษทั้งสองมายืนเคียงข้างกัน

เมื่อขึ้นไปยังพระผู้ช่วยให้รอดท่านพูด ด้วยน้ำเสียงที่อ่อนนวยอย่างเคร่งขรึม ว่า “คนนี่โง่งล่ะ” “นี่แหละ เราพาคนนี้ออก มามอบให้พวกท่าน เพื่อให้พวกท่าน รู้ว่าเราไม่พบความผิดอะไรในตัวเขา เลย!” ยอห์น 19: 5, 4 {SJ 136.2}

พระบุตรของพระเจ้าประทับ อยู่ตรงที่นั่นสวมเสื้อคลุมแห่งความ เย้ยหยันและมงกุฎหนาม เสื้อคลุม กระซากขาดจนถึงเอว หลังของ พระองค์มีรอยแผลอันโหดร้ายยาว เป็นทาง พระโลหิตไหลไม่หยุด พระพักตร์เปื้อนพระโลหิต และมี ร่องรอยของความเหนื่อยล้าและ ความเจ็บปวดแต่ไม่เคยที่จะปรากฏ ว่างดงามมากกว่านี้มาก่อน ทุก ลักษณะหน้าตาแสดงออกถึงความ อ่อนโยนและการยอมจำนนและ ความสงสารรักใคร่ที่มีต่อศัตรูที่โหด เหี้ยมของพระองค์ {SJ. 136.3}

ตรงกันข้ามกันอย่างสุดขีด ากับนักโทษที่ยืนอยู่เคียงข้างพระองค์ ทุกริ้วรอยบนใบหน้าของบารับบัส ประกาศว่าเขาเป็นอันธพาลที่แข็ง กร้าว {SJ 136.4}

ในบรรดากลุ่มคนที่เฝ้าดูอยู่นั้น มีบางคน que เห็นอกเห็นใจพระเยซู

แม้แต่พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง ก็ยังมั่นใจว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างที่ พระองค์ทรงอ้างว่าเป็น แต่พวกเขา จะไม่ยอมจำนน พวกเขาขับเคื่อน ผุ่ชนให้โกรธแค้น และอีกครั้งหนึ่ง พวกปุโรหิต พวกผู้ปกครองและ ประชาชนส่งเสียงดังยิ่งขึ้นว่า {SJ 136.5}

“เอาไปตรึง เอาไปตรึงที่กางเขน!” {SJ 136.6}

ในที่สุด ด้วยหมดความอดทน กับความโหดร้ายพยายามหาที่ไรเหตุผล ปีลาตพูดกับพวกเขาว่า {SJ 136.7}

“พวกท่านจงพาเขาไปตรึงเขาเอง เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย” ยอห์น 19:6 {SJ 137.1}

ปีลาตลงแรงพยายามอย่างหนักที่จะปล่อยพระผู้ช่วยให้รอด แต่ ขาวยิวร้องว่า {SJ 137.2}

“ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่าน ก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ทุกคนที่ตั้งตัว เป็นกษัตริย์ก็ต่อต้านซีซาร์” ยอห์น 19:12 {SJ 137.3}

คำพูดเช่นนี้โดนเข้าถึงจุดอ่อน ของปีลาต รัฐบาลโรมันจับตาสงสัย ในตัวท่านอยู่และท่านรู้ดีว่าการรายงาน เช่นนี้จะทำลายตัวท่าน {SJ 137.4}

“เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การ มีแต่จะเกิดความวุ่นวาย ท่านจึงเอาน้ำมาล้างมือต่อหน้าฝูงชน แล้วกล่าวว่า {SJ 137.5}

“เราไม่มีความผิดเรื่องความตายของคนนี้ พวกเจ้าต้องรับผิดชอบเอาเองเถิด” มัทธิว 27:24 {SJ 137.6}

ปีลาตพยายามปลดปล่อยตัวเอง จากความผิดที่กล่าวโทษพระเยซูแต่ ก็ไร้ผล หากท่านทำอย่างแน่วแน่ นับพลันตั้งแต่แรกและดำเนินการ ตามเจตจำนงของความเชื่อมั่นที่ ถูกต้องแล้ว ท่านก็คงจะไม่ถูกฝูงชน ครอบงำและพวกเขาคงไม่คิดที่จะ บงการท่าน {SJ 137.7}

ความลังเลและความไม่แน่ใจ ของท่านพิสูจน์ถึงความพินาศของ ตัวท่าน ท่านมองเห็นว่าท่านไม่มีทาง ปล่อยพระเยซูไปและยังคงรักษา ตำแหน่งและเกียรติของตนเองเอาไว้ ในเวลาเดียวกันได้ {SJ 137.8}

แทนที่จะสูญเสียอำนาจทางโลก ท่านเลือกที่จะเสียสละชีวิตที่บริสุทธิ์ ท่านยอมจำนนต่อข้อเรียกร้องของ ฝูงชน ท่านสั่งโบยพระเยซูอีกครั้ง และมอบพระองค์ให้พวกเขานำไป ตรึงกางเขน {SJ 137.9}

แต่ถึงแม้ท่านจะพยายามด้วยความระมัดระวัง สิ่งที่ท่านหวาดกลัวก็ได้มาถึงตัวท่านในภายหลัง เกียรติยศของท่านถูกปลด ท่านถูกขับไล่ออกจากตำแหน่งอันทรงเกียรติ และถูกความสำนึกผิดและบาปผลจากความเสียเกียรติกัดกร่อน ภายหลังจากการตรึงกางเขนของพระเยซูไม่นานนัก ท่านก็จบชีวิตของตัวเอง {SJ 137.10}

ดังนั้นทุกคนที่ประนีประนอมกับบาปจะได้รับแต่ความเศร้าโศกและความพินาศ “มีทางหนึ่งซึ่งคนเราคิดว่าถูก แต่ปลายทางคือความมรณา” สุภาษิต 14:12 {SJ 138.1}

เมื่อปีลาตประกาศว่าตัวเองไม่มีความผิดเรื่องพระโลหิตของพระคริสต์นั้น คายาฟาสดอบอย่างทำทายเป็น “ให้ความผิดเรื่องความตายของเขาตกอยู่กับเราและลูกๆของเรา” มัทธีว 27:25 {SJ 138.2}

พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองส่งเสียงสะท้อนรับถ้อยคำอันน่าสยดสยองนี้ไว้และฝูงชนก็ขานรับประโยคนี้อีกครั้ง ด้วยเสียงโห่ร้องอันรัมนุชยธรรม ฝูงชนทั้งหมดตะโกนตอบว่า “ให้ความผิดเรื่องความตายของเขา

ตกอยู่กับเราและลูกๆของเรา” {SJ 138.3}

มันเป็นประโยชน์อันน่ากลัวที่จะรับมาไว้กับตัวพวกเขาเอง เป็นมรดกอันเลวร้ายที่ได้ส่งต่อให้กับลูกหลานของพวกเขา {SJ 138.4}

เหตุการณ์ตามตัวอักษรนี้สำเร็จเกิดขึ้นจริงแก่ตัวพวกเขาเอง ดังที่พบในภาพเหตุการณ์อันน่าสยดสยองของการทำลายล้างกรุงเยรูซาเล็มในอีกประมาณสี่สิบปีต่อมา {SJ 138.5}

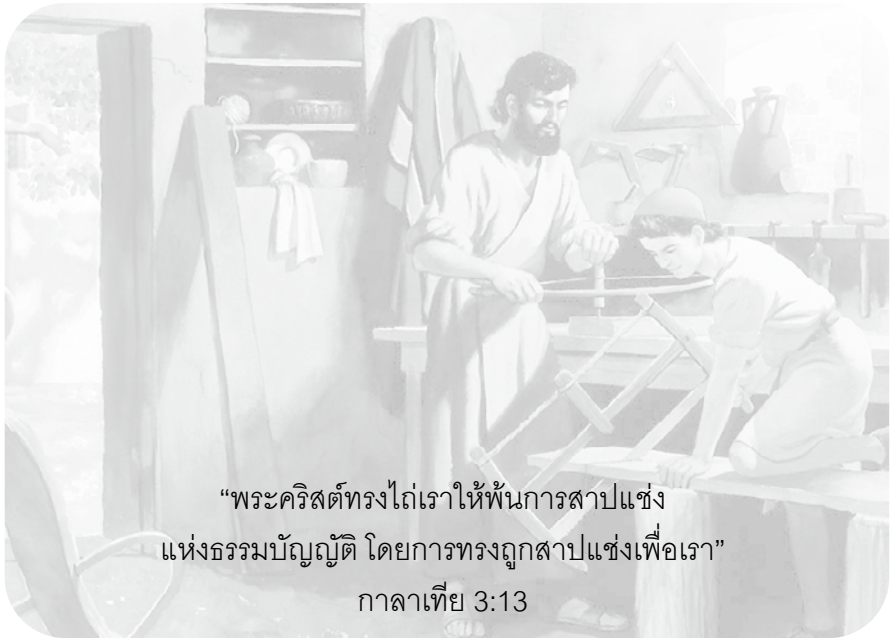
เหตุการณ์ตามตัวอักษรนี้ได้สำเร็จเกิดขึ้นจริงแก่บุตรหลานของพวกเขาเมื่อตกอยู่ในสภาพที่กระจัดกระจาย ถูกดูหมิ่นเหยียดหยามและถูกกดขี่ข่มเหงนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา {SJ 138.6}

ตัวอักษรนี้จะสำเร็จเกิดขึ้นจริงอย่างทวิคูณเมื่อการตรวจสอบครั้งสุดท้ายจะมาถึง ภาพเหตุการณ์ในเวลานั้นจะเปลี่ยนไป และ “พระเยซูองค์นี้” จะเสด็จมา “ด้วยเปลวเพลิงพระองค์จะลงโทษสนองคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า” กิจการ 1:11; 2 เทสะโลนิกา 1:8 {SJ 138.7}

จากนั้นพวกเขาจะอธิษฐานถึงโชดหินและภูเขาว่า {SJ 138.8}

“จงล้มทับเราเถิด จงช้อนเรา
ไว้ให้พ้นจากพระพิภตร์ของพระองค์
ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และจาก
พระพิโรธของพระเมษโปดก เพราะ

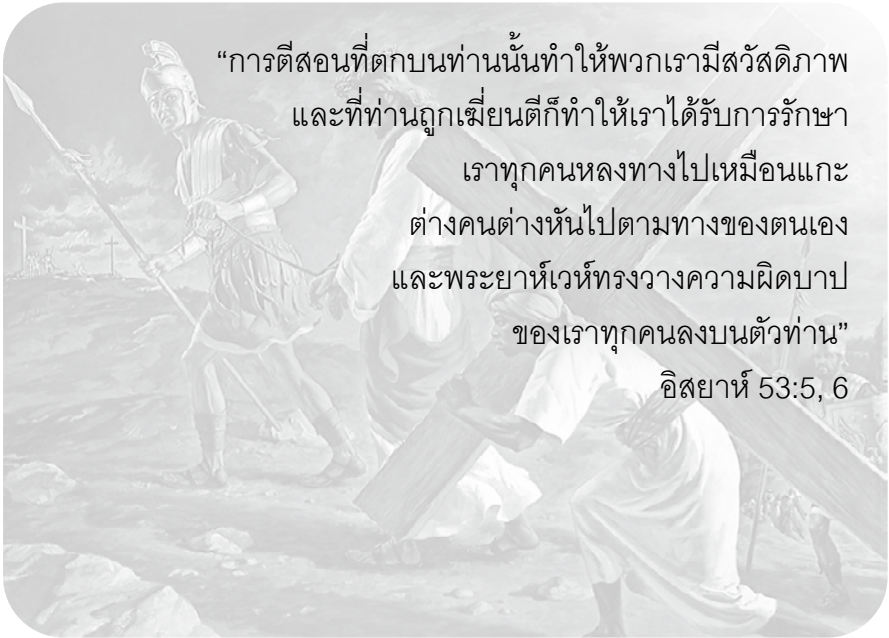
ว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของ
พระองค์มาถึงแล้ว และใครจะ
สามารถยืนหยัดอยู่ได้เล่า?” วิวรรณ์
6:16, 17 {SJ 138.9}

“พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นการسابแข่ง
แห่งธรรมบัญญัติ โดยการทรงถูกسابแข่งเพื่อเรา”

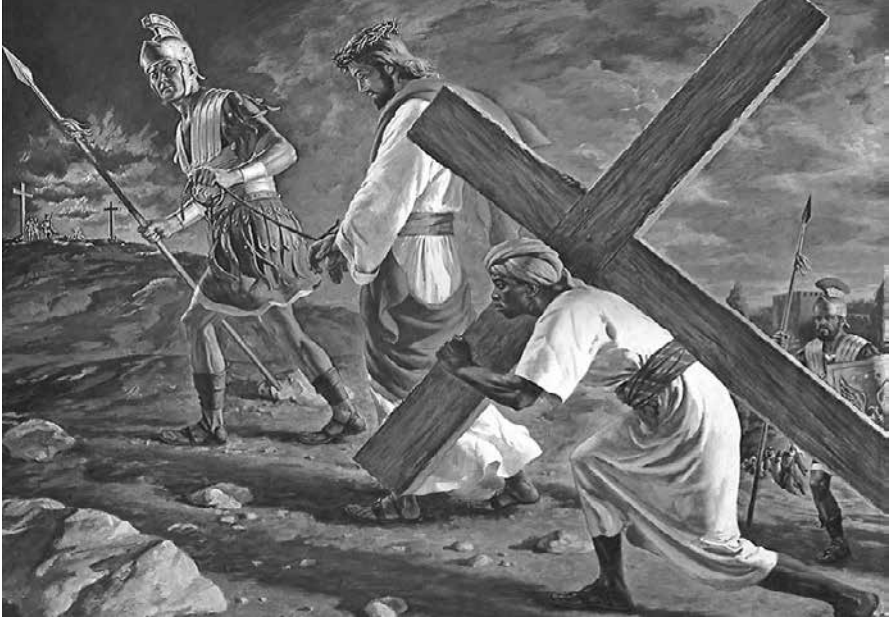
กาลาเทีย 3:13

“การตีสอนที่ตบบนท่านนั้นทำให้พวกเรามีสวัสดิภาพ
และที่ท่านถูกเยียนตีก็ทำให้เราได้รับการรักษา
เราทุกคนหลงทางไปเหมือนแกะ
ต่างคนต่างหันไปตามทางของตนเอง
และพระยาห์เวห์ทรงวางความผิดบาป
ของเราทุกคนลงบนตัวท่าน”
อิสยาห์ 53:5, 6

บทที่ 23

กางเขนกาลวาริ

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องและเสียง
เย้ยหยันของฝูงชน พวกเขาเริ่มนำพระเยซู
ไปยังกาลวาริ เมื่อพระเยซูเสด็จผ่าน
ลานประตูของปีลาต ไม้กางเขนอัน
หนักอึ้ง ซึ่งเตรียมไว้สำหรับบารับบัสก็ถูก
นำมาวางบนไหล่ของพระองค์ ซึ่งฟกช้ำ
และมีเลือดออก มีไม้กางเขนสำหรับ
โจรอีกสองคน ที่จะรับโทษประหารใน
เวลาเดียวกันกับพระเยซู {SJ 139.1}

ภาระนี้หนักเกินไปสำหรับพระ
ผู้ช่วยให้รอดในสภาพที่เหนื่อยล้า
และทุกข์ทรมานของพระองค์ เมื่อ

พระองค์ดำเนินไปได้แค่ไม่กี่สิบเมตร
ก็ทรงล้มเป็นลมหมดสติอยู่ภายใต้
ไม้กางเขน {SJ 139.2}

เมื่อพระองค์ทรงฟื้นขึ้นมา
ไม้กางเขนก็ถูกนำมาวางบนไหล่ของ
พระองค์อีกครั้ง พระองค์เดินโซเซไป
สองสามก้าว และอีกครั้งหนึ่งทรง
ล้มลงกับพื้นราวกับไร้ชีวิต ผู้กดขี่
ข่มเหงมองเห็นว่าพระองค์ไม่น่าจะ
แบกได้อีกต่อไป พวกเขาสงสัยว่าจะ
หาใครมาแบกกางเขนอันนำอภัยยศ
อดสูนี้แทนได้ {SJ 139.3}

ในเวลานั้นเอง พวกเขา ก็พบ ชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมนซึ่งกำลังเดินมาจากทิศทางตรงข้าม พวกเขา จับตัวเขาไว้และบังคับให้เขาแบก กางเขนแทนพระเยซูไปยังกลโกธา {SJ 139.4}

บุตรชายของซีโมนเป็นสาวก ของพระเยซู แต่ซีโมนเองยังไม่ได้ รับ เชื้อในพระผู้ช่วยให้รอด หลังจากนั้น ซีโมนรู้สึกสำนึกขอพบพระคุณสำหรับ สิทธิพิเศษที่ได้แบกกางเขนของพระ ผู้ไถ่ ด้วยเหตุนี้ภาระที่เขาถูกบังคับ ให้แบกรับได้กลายเป็นเครื่องมือ ในการทำให้เขากลับใจมาหาพระเจ้า เหตุการณ์ที่กาลวารีและพระดำรัส ของพระเยซูชักนำซีโมนให้รับพระองค์ เป็นพระบุตรของพระเจ้า {SJ 139.5}

เมื่อถึงสถานที่ประหาร นักโทษ ถูกนำมามัดกับเครื่องมือแห่งการ ทรมาน โจรทั้งสองดิ้นรนอยู่ในมือ ของผู้ที่จับพวกเขาไปเหยียดแขนขา ออกบนไม้กางเขน แต่พระเยซูไม่ทรง ขัดขืน {SJ 141.1}

มารดาของพระเยซูติดตาม พระองค์ในการเดินทางที่นากลับไปยัง กาลวารี เธอปรารถนาที่จะปรนนิบัติ พระองค์ในขณะที่พระองค์ทรง

เหนื่อยล้าภายใต้ภาระของพระองค์ แต่เธอไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ พิเศษนี้ {SJ 141.2}

ในทุกย่างก้าวของหนทางที่ เหน็ดเหนื่อยนั้น เธอเฝ้ามองให้ พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์เดชที่พระเจ้า ประทานให้และปลดปล่อยตัวพระองค์ เองออกไปจากฝูงชนผู้บ้าคลั่งกระหาย เลือด และบัดนี้ ภาพเหตุการณ์สุดท้าย มาถึงแล้ว และเธอได้เห็นโจรถูกผูกมัด ไว้กับกางเขน เป็นความหวาดหวั่น ทรมานใจอย่างยิ่งเพียงไรที่เธอต้อง ทนแบกรับไว้! {SJ 141.3}

พระองค์ผู้ประทานชีวิตให้แก่ คนตายจะยอมให้ตัวเองถูกตรึงบน ไม้กางเขนหรือ? พระบุตรของพระ เจ้าจะยอมให้ตัวพระองค์เองถูก ประหารอย่างทารุณหรือ? เธอจะต้อง ยกเลิกความเชื่อที่ว่าพระองค์ทรง เป็นพระเมสสิยาห์หรือ? {SJ 141.4}

เธอเห็นพระองค์ทรงกาง พระหัตถ์ออกบนกางเขน คือพระ หัตถ์เหล่านั้นที่ทรงยื่นออกอยู่เสมอ เพื่ออวยพรแก่ผู้ที่กำลังทนทุกข์ ค้อน และตะปูถูกนำมาแล้ว และในขณะที่ ตะปูยักษ์ถูกตอกลงผ่านเนื้ออันอ่อน นุ่ม สาวกที่หัวใจแตกสลายได้พาร่าง

ที่หมดสติของมารดาพระเยซูออกไปจากภาพเหตุการณ์อันโหดเหี้ยม {SJ 141.5}

พระเจ้าช่วยให้ออดไม่ทรงส่งเสียงบ่นพึมพำ พระพักตร์ของพระองค์ยังคงสงบและเยือกเย็น แต่หยาดพระเสโทขนาดใหญ่เกาะอยู่ตามพระนลาฏของพระองค์ สาวกของพระองค์ได้เผ่นหนีไปจากสถานที่เกิดเหตุอันน่าสยดสยองแล้ว พระองค์ทรงย่ำบ่อองุ่นเพียงลำพังและไม่มีใครอยู่กับพระองค์เลย (อิสยาห์ 63:3) {SJ 141.6}

ในขณะที่ทหารทำงานของพวกเขาอยู่นั้น พระเยซูทรงเปลี่ยนพระดำริจากความทุกข์ทรมานของตัวเองไปยังการลงโทษอันน่ากลัวที่ผู้ซ่มเหงของพระองค์จะต้องประสบสักวันหนึ่งในภายหน้า พระองค์ทรงสงสารที่พวกเขาไม่รู้และทรงอธิษฐานว่า {SJ 142.1}

“พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขาเพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร” {SJ 142.2}

พระคริสต์ทรงได้รับสิทธิ์ในการเป็นพระเจ้าผู้ช่วยเหลือขอต่อเบื้องพระพักตร์พระบิดาแทนมนุษย์ คำอธิษฐานเผื่อศัตรูของพระองค์ข้อนี้

ได้โอบล้อมโลกไว้ คำอธิษฐานนี้รวมไปถึงคนบาปทุกคนที่เคยมีชีวิตอยู่หรือจะมีชีวิตอยู่ในภาคหน้าและนับตั้งแต่แรกเริ่มของโลกจนถึงการสิ้นสุดของยุค {SJ 142.3}

เมื่อใดก็ตามที่เราทำบาป พระคริสต์ได้รับบาดเจ็บใหม่อีกครั้ง พระองค์ทรงยกพระหัตถ์ที่ถูกแทงต่อเบื้องหน้าบัลลังก์ของพระบิดาเพื่อเรา และตรัสว่า *“พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขาเพราะเขาไม่รู้ว่าจะกำลังทำอะไร”* {SJ 142.4}

ทันทีที่พระเยซูถูกตรึงไว้บนไม้กางเขน กางเขนนี้ก็ถูกคนแข็งแรงยกขึ้นและถูกกระแทกอย่างแรงลงไปในหลุมที่เตรียมไว้แล้ว การกระทำเช่นนี้ นำความเจ็บปวดระทมทุกข์อย่างมากมายมาให้กับพระบุตรของพระเจ้า {SJ 142.5}

จากนั้นปีลาตเขียนคำบรรยายเป็นภาษาฮีบรู กรีก และลาตินไว้บนกางเขนเหนือศีรษะของพระเยซู ข้อความนี้อ่านว่า {SJ 142.6}

“เยซูชาวนาซาเร็ธกษัตริย์ของพวกยิว” {SJ 142.7}

ชาวยิวขอให้เปลี่ยนข้อความในป้าย พวกปุโรหิตใหญ่กล่าวว่า {SJ 142.8}

“อย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกเขา ยิว’ แต่เขียนว่า ‘คนนี้บอกว่า “เราเป็น กษัตริย์ของพวกเขา”” {SJ 142.9}

แต่ปีลาตโกรธตัวเองเพราะ ความอ่อนแอของตนในเวลาที่ผ่านมา เขาดูหมิ่นพวกปุโรหิตและพวกผู้ ปกครองที่ขี้ขลาดและแก่งกาจอย่าง เดิมที่ เขาตอบว่า {SJ 142.10}

“อะไรที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป”
ยอห์น 19:22 {SJ 142.11}

พวกทหารเอาฉลองของพระ เยชูมาแบ่งกันเอง มีเสื้อนอกตัวหนึ่ง ที่ทอโดยไม่มีตะเข็บและพวกเขา ได้เถียงกันเพราะแย่งเสื้อตัวนี้ ในที่สุด เรื่องนี้ได้ยุติลงด้วยการจับฉลากผู้ เผยพระวาจาของพระเจ้าได้พยากรณ์ ไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพวกเขาจะทำเช่น นี้ดังที่ได้เขียนไว้ว่า {SJ 143.1}

“พวกสุนัขล้อมข้าพระองค์ไว้ คนทำชักร่มหนึ่งโอบล้อมข้าพระ องค์ พวกเขาแทงมือแทงเท้าข้าพระ องค์ ข้าพระองค์นั้นบกระดูกของข้า พระองค์ได้ทุกชิ้น. . . พวกเขาเอา เสื้อผ้าของข้าพระองค์มาแบ่งกัน ส่วนเครื่องนุ่งห่มของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับฉลากกัน” สดุดี 22:16, 18 {SJ 143.2}

ในทันทีที่พระเยซูทรงถูกยกขึ้น บนไม้กางเขน ภาพฉากที่น่ารังเกียจ สะพรั่งกล้วก็เกิดขึ้น พวกปุโรหิต พวกผู้ปกครองและพวกธรรมาจารย์ กับคนอันธพาลเข้าร่วมกันเหยียดหยัน และเยาะเย้ยพระบุตรของพระเจ้าที่กำลังจะตาย พวกเขา กล่าวกันว่า {SJ 143.3}

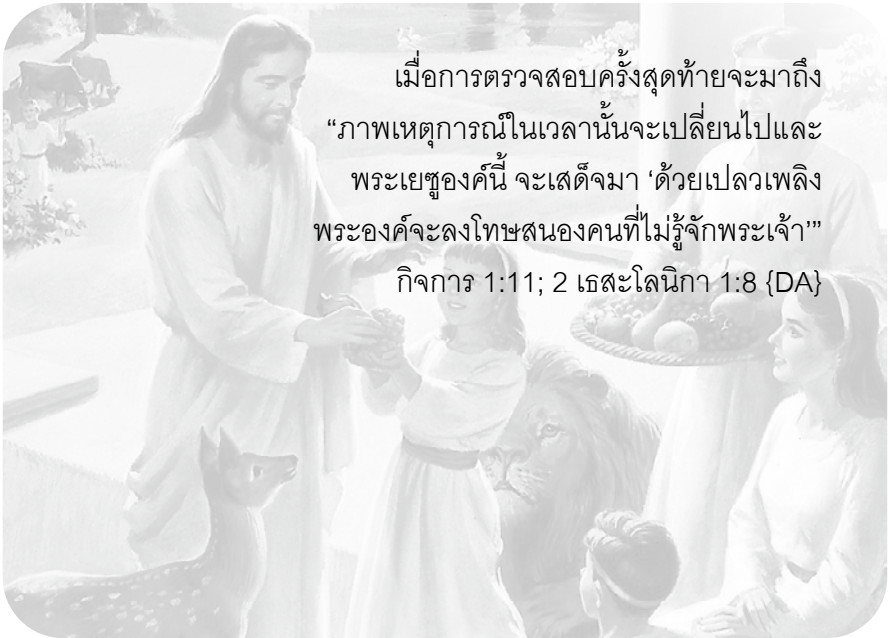
“ถ้าเจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ยิว ก็จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด” ลูคา 23:37 {SJ 143.4}

“เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ ช่วยตัวเองไม่ได้ เขาเป็นกษัตริย์ของ ชนชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจาก กางเขนเดี๋ยวนี้เถิด เราจะได้เชื้อบ้าง เขาวางใจพระเจ้า ถ้าพระองค์พอ พระทัยตัวเขาก็ขอให้ทรงช่วยเขา เดี๋ยวนี้เถิด เพราะเขากล่าวว่าเขา เป็นพระบุตรของพระเจ้า” มัทธิว 27:42, 43 {SJ 143.5}

“คนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมา นั้นก็พูดหมิ่นประมาทพระองค์ สัน ศีระเยาะเย้ยว่า ‘เฮ้ย เจ้าเป็นคน ที่จะทำลายพระวิหารแล้วสร้างขึ้น ภายในสามวันนี่นา จงช่วยตัวเองให้ รอดเถอะ แล้วก็ลงจากกางเขนเสียทีสิ” มาระโก 15:29, 30 {SJ 143.6}

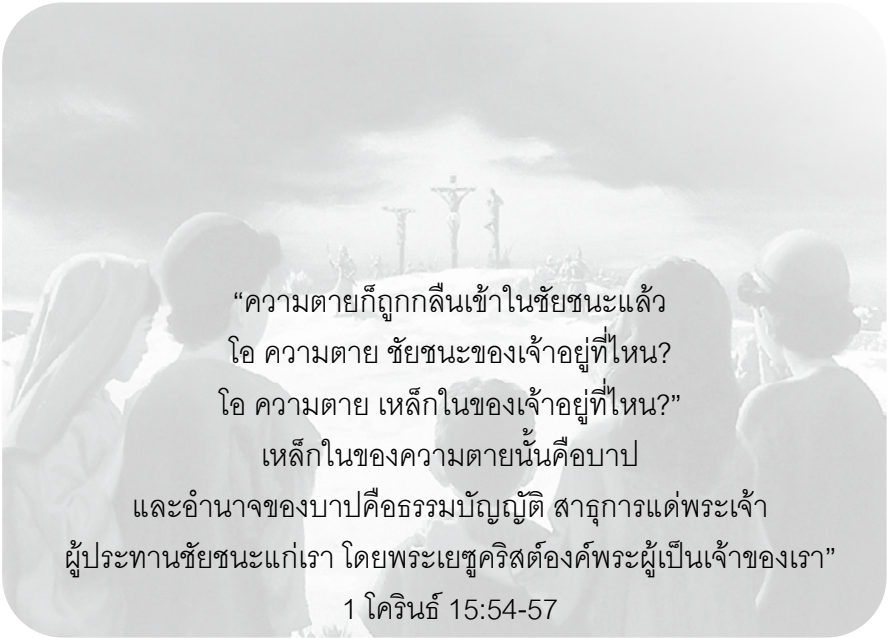
พระคริสต์ทรงก้าวลงจาก
กางเขนได้ แต่หากพระองค์ทำเช่นนี้
เราจะไม่มีความรอด เพื่อ
เห็นแก่เรา พระองค์ทรงยอมสละชีวิต
ด้วยความเต็มพระทัย {SJ 143.7}

“ท่านถูกแทงเพราะความทรยศ
ของเรา ท่านบอบช้ำเพราะความบาป
ผิดของเรา การตีสอนที่ตกบนท่านนั้น
ทำให้พวกเรามีสวัสดิภาพ และที่ท่าน
ถูกเขี่ยนตาก็ทำให้เราได้รับการรักษา”
อิสยาห์ 53:5 {SJ 143.8}

เมื่อการตรวจสอบครั้งสุดท้ายจะมาถึง
“ภาพเหตุการณ์ในเวลานั้นจะเปลี่ยนไปและ
พระเยซูองค์นี้ จะเสด็จมา ‘ด้วยเปลวเพลิง
พระองค์จะลงโทษสนองคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า’”
กิจการ 1:11; 2 เธสะโลนิกา 1:8 {DA}

“ความตายก็ถูกกลืนเข้าไปในชัยชนะแล้ว
โอ ความตาย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน?
โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน?”
เหล็กในของความตายนั่นคือบาป
และอำนาจของบาปคือธรรมเนียมปฏิบัติ สารุการแต่พระเจ้า
ผู้ประทานชัยชนะแก่เรา โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”
1 โครินธ์ 15:54-57

บทที่ 24

เมื่อพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์

ในการทรงสละชีวิตอันมีค่าของพระองค์ พระคริสต์ไม่ได้รับการเซ็ดชูชยชนะด้วยความชื่นชมยินดี พระหทัยของพระองค์แตกสลายด้วยความปวดร้าวและถูกบีบคั้นด้วยความเศร้าหมอง แต่ไม่ใช่เพราะความกลัวหรือความเจ็บปวดจากความตายที่ทำให้พระองค์ทุกข์ทรมาน แต่เป็นเพราะน้ำหนักรจากบาปของโลกที่บดขยี้ใส่พระองค์และความรู้สึกได้ถึงวันที่ทรงถูกแยกออกไปจากความรักของพระบิดา เรื่องนี้ที่ทำให้

พระหทัยของพระองค์ช่วยให้รอดแตกสลาย และทำให้พระองค์สิ้นพระชนม์อย่างรวดเร็ว {SJ 145.1}

พระคริสต์ทรงรับรู้ความรู้สึกได้ถึงวิบัติที่เหล่าคนบาปจะต้องรู้สึกเมื่อพวกเขา รู้สึกตัวสำนึกถึงภาระความผิดของตนเองและรู้ว่าพวกเขาได้ตัดตัวเองขาดจากความสุขและสันติสุขของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ไปตลอดกาล {SJ 145.2}

ทูตสวรรค์เฝ้ามองด้วยความฉงนสนเท่ห์เมื่อเห็นพระบุตรของพระ

เจ้าทรงแบกรับความเจ็บปวดแสนสาหัสอย่างสิ้นหวัง จิตใจของพระองค์เจ็บปวดรวดร้าวรุนแรงมากจนพระองค์แทบจะไม่รู้สึกรถึงความเจ็บปวดทางกายจากการตรึงกางเขน {SJ 145.3}

ธรรมชาติเองก็เห็นใจกับภาพฉากนี้ ดวงอาทิตย์ส่องแสงอย่างเจิดจ้าจนถึงเที่ยงวัน แต่แล้วทันใดนั้นเองมันก็ดูเหมือนจะถูกกดบังไปบริเวณรอบกางเขนทั้งหมดมืดทึบราวกับความมืดมิดที่มีที่สุดของยามเที่ยงคืน ความมืดเหนือธรรมชาตินี้เกิดขึ้นอยู่นานสามชั่วโมงเต็ม {SJ 145.4}

ฝูงชนถูกรอรับด้วยความหวาดกลัวอย่างเหลือที่จะกล่าว การสาปแช่งและใส่ร้ายป้ายสียุติลง ชายหญิงและเด็กล้มลงไปกับพื้นดินด้วยความหวาดกลัวอย่างน่าเวทนา {SJ 146.1}

ฟ้าแลบส่องประกายออกมาจากเมฆเป็นครั้งคราวและเผยให้เห็นไม้กางเขนและพระผู้ไถ่ที่ถูกตรึงอยู่ ทุกคนคิดว่าเวลาของการแก้แค้นพวกเขาั้นมาถึงแล้ว {SJ 146.2}

เมื่อถึงเวลาเก้านาฬิกาความมืดก็ถูกยกออกไปจากประชาชน แต่

ความมืดยังคงหุ้มห่อพระผู้ช่วยให้รอดเหมือนผ้าคลุมผืนหนึ่ง ดูเหมือนว่าฟ้าแลบส่องแสงกระหน่ำไปยังพระองค์ผู้ทรงถูกแขวนอยู่บนกางเขน ในเวลานี้อะไรที่พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงดังขึ้นมาว่า {SJ 146.3}

“พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” {SJ 146.4}

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ความมืดเข้าปกคลุมกรุงเยรูซาเล็มและที่ราบของแผ่นดินยูดา ในขณะที่ทุกสายตาหันไปตามทิศทางของเมืองที่ถูกกำหนดชะตากรรมแล้วนั้น พวกเขามองเห็นฟ้าแลบอันเดือดดาลแห่งพระพิโรธของพระเจ้าพุ่งตรงไปยังเมืองนั้น {SJ 146.5}

ทันใดนั้นความมืดมิดถูกยกออกไปจากไม้กางเขน และด้วยน้ำเสียงขัดถ้อยขัดคำที่ดูเหมือนจะดังก้องไปทั่วทุกสิ่งแห่งการทรงสร้าง พระเยซูทรงร้องขึ้นมาว่า {SJ 146.6}

“สำเร็จแล้ว” ยอห์น 19:30
“ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ลูคา 23:46 {SJ 146.7}

มีลำแสงหนึ่งล้อมอยู่รอบไม้กางเขนและพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงส่องรัศมีตั้งดวงอาทิตย์จากนั้นพระองค์ทรงกัมพระเศียรลงกับพระอุระและทรงสิ้นพระชนม์ {SJ 146.8}

ฝูงชนที่อยู่รอบกางเขนต่างยืนแน่นิ่งไม่ขยับและจ้องไปยังพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดด้วยลมหายใจที่ไม่เต็มท้องอีกครั้งหนึ่งที่มีความมืดเข้ามาปกคลุมพื้นโลกและได้ยินเสียงคำรามดังของฟ้าร้อง ในขณะที่เดียวกันก็เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง {SJ 146.9}

ประชาชนถูกแผ่นดินไหวเขย่าจนมากองอยู่รวมกัน ความสับสนและความหวาดกลัวที่รุนแรงที่สุดได้บังเกิดขึ้น ก้อนหินขนาดใหญ่แตกสลายออกมาจากภูเขาบริเวณรอบนอกและถล่มลงไปยังพื้นราบ อุโมงค์ฝังศพถูกเปิดออกและคนตายจำนวนมากมายถูกเหวี่ยงออกมา สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างดูเหมือนว่ากำลังแตกหักไปเป็นชิ้นอนุชนขนาดเล็ก พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง พวกทหารและประชาชนต่างพากันหุบปากด้วยความหวาดกลัวขณะนอนหมอบราบลงไปกับพื้น {SJ 146.10}

ในเวลาเดียวกันกับที่พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ ปุโรหิตบางคนกำลังปฏิบัติศาสนกิจในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาสัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหวและในเวลาเดียวกันมานของพระวิหารซึ่งแยกห้องวิสุทธิสถานออกจากห้องอภิสุทธิสถานถูกฉีกขาดจากบนลงล่างด้วยพระหัตถ์อันไร้พระโลหิต ซึ่งเป็นพระหัตถ์เดียวกันกับที่จาริกถ้อยคำกำหนดชะตากรรมลงบนกำแพงของพระราชวังของเบลซัสซาร์ สถานที่บริสุทธิ์ที่สุดของพระวิหารบนโลกนี้ไม่ได้มีความศักดิ์สิทธิ์อีกต่อไป การร่วมสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าซึ่งปรากฏเหนือพระที่นั่งแห่งพระกรุณานั้นจะไม่มีให้เห็นอีกต่อไป แสงหรือเงาในอัญมณีล้ำค่าบนทับทรวงของมหาปุโรหิตจะไม่แสดงออกให้เห็นถึงการยอมรับหรือความไม่พอพระทัยของพระเจ้าอีกต่อไป {SJ 147.1}

นับจากนี้ไป เลือดของเครื่องบูชาในพระวิหารก็ไร้ค่า พระเมษโปดกของพระเจ้าทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องถวายบูชาไถ่บาปของโลกแล้ว {SJ 147.2}

เมื่อพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนแห่งกาลวารีย์ หนทางใหม่ซึ่งเป็นทางแห่งชีวิตได้เปิดกว้างให้กับชาวยิวและคนต่างชาติอย่างเท่าเทียมกัน {SJ 147.3}

ทูตสวรรค์ชื่นชมยินดีเมื่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงเปล่งพระสุรเสียงว่า “สำเร็จแล้ว!” แผนการแห่งการ

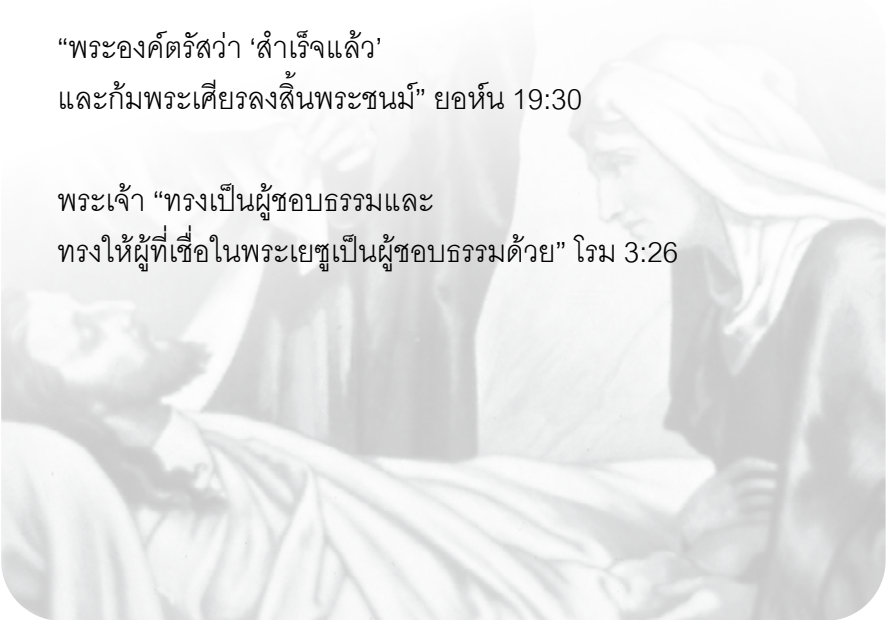
ไถ่บาปอันยิ่งใหญ่จะต้องดำเนินต่อไป เมื่อบุตรทั้งหลายของอาดัมดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อฟังแล้ว ในที่สุดพวกเขาก็จะได้รับการยกชูขึ้นต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า {SJ 147.4}

ซาตานพ่ายแพ้ และทราบดีว่าอาณาจักรของมันสูญสิ้นไปแล้ว {SJ 147.5}

“พระองค์ตรัสว่า ‘สำเร็จแล้ว’ และกัมพระเศียรลงสิ้นพระชนม์” ยอห์น 19:30

พระเจ้า “ทรงเป็นผู้ชอบธรรมและทรงให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย” โรม 3:26

บทที่ 25

ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ

อาชญากรรมที่ทำให้พระผู้ช่วยให้รอดถูกกำหนดโทษประหารคือการทรยศต่อรัฐบาลโรมัน บุคคลที่ถูกประหารชีวิตด้วยสาเหตุนี้จะถูกนำไปฝังไว้ในสถานที่ที่ถูกกำหนดไว้เฉพาะสำหรับอาชญากรประเภทนี้ {SJ 149.1}

ยอห์นหวาดผวาเมื่อคิดว่าจะต้องปล่อยให้ทหารที่ไรจิตสำนักจัดการกับพระศพของพระอาจารย์สุดที่รักของเขาและนำไปฝังไว้ในหลุมที่ไว้เกียรติเช่นนี้ แต่เขามองไม่เห็น

ทางออกที่จะหลีกเลี่ยงได้ เพราะเขาไม่มีอิทธิพลใดต่อปีลาต {SJ 149.2}

ในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใจเช่นนี้ นิโคเดมัสและโยเซฟชาวอาริมาเธียได้เข้ามาช่วยพวกเขา สองคนนี้เป็นสมาชิกของสภาชั้นเฮดรินและรู้จักปีลาตเป็นอย่างดี ทั้งสองเป็นคนที่ร่ำรวยและมีอิทธิพล พวกเขาตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะช่วยพระศพของผู้ช่วยให้รอดจะต้องได้รับการฝังอย่างสมพระเกียรติ {SJ 149.3}

โยเซฟเข้าไปหาปีลาตอย่างกล้าหาญและขอพระศพของพระเยซูจากท่าน หลังจากที่ปีลาตรับทราบว่าเป็นพระคริสต์สิ้นพระชนม์แล้วจริง ก็ได้อนุญาตตามคำขอนี้ {SJ 149.4}

ในขณะที่โยเซฟไปหาปีลาตเพื่อขอรับพระศพของพระผู้ช่วยให้รอดนั้น ในเวลาเดียวกันนิโคเดมัสกำลังเตรียมการฝังพระศพให้พร้อมเป็นธรรมเนียมในสมัยนั้นที่จะห่อศพของคนตายด้วยผ้าป่านพร้อมด้วยขี้ผึ้งอันล้ำค่าและเครื่องเทศหอม นี่เป็นวิธีการหนึ่งในการถนอมศพ ด้วยเหตุนี้นิโคเดมัสจึงนำมดยอบและวานิลซึ่งเป็นของถวายอันล้ำค่ามาชะโลมพระศพของพระเยซู {SJ 149.5}

คนที่มีความกระตือรือร้นที่สุดทั่วทั้งกรุงเยรูซาเล็มยังไม่อาจได้รับเกียรติยศมากเช่นนี้เมื่อเสียชีวิต บรรดาผู้ติดตามที่ต่ำต้อยของพระเยซูรู้สึกประหลาดใจอย่างที่สุดเมื่อเห็นผู้ปกครองที่ร่ำรวยเหล่านี้เอาใจใส่ในเรื่องการฝังพระศพของพระอาจารย์ของพวกเขา {SJ 150.1}

พวกเขาทั้งหมดต่างเศร้าโศกเสียใจกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ พวกเขาลืมนึกไปว่าพระองค์ตรัส

บอกพวกเขาแล้วว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้น พวกเขาไร้ซึ่งความหวัง แม้กระทั่งโยเซฟและนิโคเดมัสก็ยังไม่ได้ยอมรับพระผู้ช่วยให้รอดอย่างเปิดเผยในขณะที่พระองค์ทรงพระชนม์ แต่พวกเขาฟังคำสอนของพระองค์และเฝ้าติดตามทุกอย่างก้าวในการปฏิบัติภารกิจของพระองค์อย่างใกล้ชิด แม้ว่าพวกเขาจะลืมนึกถึงคำตรัสของพระผู้ช่วยให้รอดที่บอกล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ แต่โยเซฟและนิโคเดมัสกลับจำพระคำตรัสเหล่านี้ได้เป็นอย่างดีและภาวนาเกี่ยวกับเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูซึ่งทำให้สาวกหมดกำลังใจและเขย่าความเชื่อของพวกเขา นั่นได้พิสูจน์ให้ผู้ปกครองเหล่านี้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์องค์ที่เที่ยงแท้ และนำพวกเขาให้ลุกขึ้นยืนหยัดอย่างมั่นคงในฐานะผู้เชื่อของพระองค์ {SJ 150.2}

ความช่วยเหลือจากมหาเศรษฐีและผู้มีเกียรติเหล่านี้เป็นสิ่งที่ต้องการอย่างมากยิ่งในเวลานี้ สิ่งที่พวกเขาถวายแต่พระอาจารย์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ไปแล้วนั้นเป็นสิ่งที่สาวกผู้ยากจนไม่อาจทำถวายพระอาจารย์ของพวกเขาได้เลย {SJ 150.3}

พวกเขาใช้มือปลดพระศพของพระคริสต์ลงมาจากกางเขนด้วยความอ่อนโยนและความเคารพอย่างสูง น้ำตาแห่งความอาทรของพวกเขาไหลรินอย่างรวดเร็วในขณะที่พวกเขามองดูร่างอันฟกช้ำและนิคขาดของพระองค์ {SJ 150.4}

โยเซฟเป็นเจ้าของอุโมงค์ฝังศพใหม่ซึ่งถูกเจาะไว้ในก้อนหิน เขาเตรียมไว้เพื่อใช้สำหรับฝังศพตนเอง แต่ในเวลานี้เขาเตรียมไว้สำหรับพระเยซู เมื่อพวกเขาเอาผ้าป่านห่อพระศพพร้อมกับเครื่องเทศที่นิโคเดมัสนำมาขโลมพระศพแล้ว ก็ได้นำพระผู้ช่วยให้รอดไปยังอุโมงค์ฝังศพ {SJ 150.5}

ถึงแม้เหล่าผู้ปกครองชาวยิวจะประสบความสำเร็จในการประหารพระคริสต์แล้วก็ตาม แต่พวกเขาก็ยังนั่งนอนใจด้วยความสบายใจไม่ได้ พวกเขาารู้ดีถึงพลังอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ {SJ 151.1}

พวกเขาบางคนเคยยืนอยู่หน้าหลุมศพของลาซารัสและได้เห็นคนตายถูกปลุกขึ้นมาให้มีชีวิตอีกครั้ง แล้วพวกเขาก็ตัวสั่นสะท้านด้วยความกลัวว่าพระคริสต์จะกลับเป็นขึ้นมา

จากความตายและปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขาอีกครั้ง {SJ 151.2}

พวกเขาเคยได้ยินพระองค์ตรัสกับฝูงชนว่าพระองค์ทรงมีอำนาจที่จะสละชีวิตของพระองค์และรับชีวิตกลับคืนมาใหม่ได้ {SJ 151.3}

พวกเขาจำได้ว่าพระองค์ตรัสว่า “ถ้าทำลายวิหารนี้ เราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน” ยอห์น 2:19 และพวกเขารู้ว่าพระองค์ตรัสถึงพระกายของพระองค์เอง {SJ 151.4}

ยูดาสบอกพวกเขาว่าพระคริสต์ตรัสกับสาวกของพระองค์ในขณะที่พวกเขาเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มครั้งสุดท้ายว่า {SJ 151.5}

“ฟังนะ พวกเราจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้กับพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ และพวกเขาจะลงโทษท่านถึงตาย ทั้งจะมอบตัวท่านไว้กับพวกต่างชาติเพื่อให้เยาะเย้ย เหยียดตีและตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่” มัทธิว 20:18, 19 {SJ 151.6}

ในเวลานี้พวกเขาจดจำหลายสิ่งที่พระองค์เคยตรัสไว้ซึ่งบอกล่วงหน้าถึงการเป็นขึ้นมาจากความตาย

ของพระองค์ได้ พวกเขาไม่สามารถ ลืมสิ่งเหล่านี้ไปได้ถึงแม้ว่าพวกเขา ต้องการจะทำเช่นนั้นมากเพียงใดก็ตาม พวกเขาเชื่อและกลัวจนตัวสั่น เช่นเดียวกับมารซึ่งเป็นบิดาของพวกเขา {SJ 151.7}

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นได้ประกาศให้ พวกเขารู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตร ของพระเจ้า พวกเขาอนอนไม่หลับ เพราะพวกเขารู้สึกทุกข์ใจในเรื่องของ พระองค์ในขณะที่ทรงสิ้นพระชนม์ แล้วมากกว่าที่พวกเขาเคยทุกข์ใจ ในขณะที่พระองค์ยังทรงมีชีวิต {SJ. 151.8}

พวกเขาพยายามที่จะทำทุก อย่างเท่าที่จะทำได้เพื่อเก็บพระศพ พระองค์ไว้ในอุโมงค์ฝังศพ พวกเขา ขอให้ปีลาตปิดผนึกและเฝ้าอุโมงค์ ฝังศพไว้จนถึงวันที่สาม ปีลาตวาง กองกำลังทหารตามคำสั่งของพวกเขา ปุโรหิตและกล่าวว่า {SJ 151.9}

“พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่จะทำได้ พวกเขากำลังไปจัดการทำให้อุโมงค์ แน่นหนาและประทับตราไว้ที่หิน แล้ววางยามประจำอยู่” มัทธิว 27:65, 66 {SJ 152.1}

บทที่ 26

พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย

กองกำลังของทหารยามถูกจัดวางไว้เฝ้าหน้าอุโมงค์ฝังพระศพของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอย่างพิถีพิถันที่สุด และพวกเขา นำก้อนหินขนาดใหญ่ ปิดทางเข้าอุโมงค์ไว้ มีตราของรัฐบาลโรมันปิดผนึกประทับไว้บนหินก้อนนี้ เพื่อไม่ให้มีการเคลื่อนย้ายก้อนหินได้โดยที่ผนึกไม่ถูกแกะทำลาย {SJ 153.1}

รอบ ๆ อุโมงค์ฝังพระศพมีกองทหารโรมันคอยเฝ้ายามอยู่ พวกเขาจะต้องเฝ้าระวังอย่างเข้มงวดเพื่อ

ไม่ให้ผู้ใดมารบกวนพระศพของพระเยซู ทหารบางคนเดินไปมาตรวจยามอยู่หน้าอุโมงค์ ในขณะที่ทหารอื่นๆ นอนบนพื้นดินตรงบริเวณใกล้เคียง {SJ 153.2}

แต่ยังมียามทหารอีกกลุ่มหนึ่งเฝ้าอยู่รอบอุโมงค์ฝังพระศพนั้น ทูตสวรรค์ยิ่งใหญ่หลายองค์จากฟ้าสวรรค์อยู่ที่นั่น ถ้าเพียงแต่ทูตสวรรค์องค์ใดองค์หนึ่งในกลุ่มนี้จะแสดงฤทธิ์อำนาจออกมา พวกเขาสามารถทำลายกองทัพรอมน์ทั้งกองทัพได้ {SJ 153.3}

คำคืนก่อนรุ่งเช้าของวันต้น
สัปดาห์ผ่านไปอย่างช้าๆ และเวลา
มืดมืดที่สุดก่อนฟ้าสว่างเพียงเล็กน้อย
ได้มาถึงแล้ว {SJ 153.4}

ทูตสวรรค์ที่ทรงพลังที่สุดองค์
หนึ่งได้รับพระบัญชาจากพระเจ้าแห่ง
ฟ้าสวรรค์ ทูตสวรรค์องค์นี้ถูกส่งมา
จากสวรรค์ สีหน้าของท่านเหมือน
ฟ้าแลบ และมีอารมณ์ขียวเหมือนหิมะ
ท่านแยกความมืดออกไปจากเส้นทาง
ของท่านและทั่วท้องฟ้าก็สว่างไสวด้วย
รัศมีภาพของท่าน {SJ 153.5}

เหล่าทหารโรมันที่นอนหลับ
อยู่รู้สึกตัวตื่นและรีบลุกขึ้นยืน พวกเขา
จ้องมองไปยังท้องฟ้าที่เปิดออก
และมองภาพความสว่างซึ่งอยู่ใกล้
พวกเขาด้วยความตะลึงงันและ
ประหลาดใจ {SJ 155.1}

แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนและ
สั่นสะท้านเมื่อสิ่งมีชีวิตที่ทรงพลังจาก
โลกอื่นเข้ามาใกล้ ทูตสวรรค์องค์นี้มา
ทำธุระแห่งความชื่นชมยินดี ความเร็ว
และพลังของการบินของท่านทำให้
โลกสั่นสะเทือนราวกับแผ่นดินไหว
ครั้งยิ่งใหญ่ บรรดาพวกทหาร เจ้า
หน้าที่ และทหารรักษาการณ์ล้มลง
ไปกับพื้นราวกับคนตาย {SJ 155.2}

ยังมีกองกำลังยามอีกกลุ่มหนึ่ง
ที่เฝ้าอยู่รอบอุโมงค์ฝังศพของพระ
ผู้ช่วยให้รอด เหล่าทูตสวรรค์ชั่วก็อยู่
ที่นั่นด้วย เนื่องจากพระบุตรของ
พระเจ้ามรณาอยู่ พญามารจึงอ้างว่า
พระศพของพระองค์เป็นเหยื่อของ
มันผู้ซึ่งมีอำนาจเหนือความตาย
{SJ 155.3}

เหล่าสมุนของซาตานอยู่ที่นั่น
เพื่อคอยเฝ้าว่าไม่มีอำนาจใดจะพราก
พระเยซูไปจากเงื้อมมือของพวกมัน
แต่เมื่อชาวสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่ได้รับ
พระบัญชาจากพระบัลลังก์ของพระ
เจ้าเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้ พวกมันต่าง
พากันหนีกระเจิงไปด้วยความหวาด
กลัว {SJ 155.4}

ทูตสวรรค์วางมือลงบนหินใหญ่
ตรงปากอุโมงค์ฝังศพก่อนนั้นและกลิ้ง
ออกไปราวกับว่ามันเป็นเพียงก้อน
กรวด จากนั้นร้องออกมาด้วยเสียงที่
ทำให้โลกทั้งใบสั่นสะเทือนว่า {SJ
155.5}

“พระเยซู พระบุตรของพระเจ้า
จงออกมาเถิด พระบิดาของพระองค์
ทรงเรียกพระองค์!” {SJ 155.6}

และแล้วพระผู้ทรงได้รับอำนาจ
เหนือความตายและหลุมฝังศพก็เสด็จ

ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ พระสุรเสียงของพระองค์ตั้งขึ้นเหนืออุโมงค์ฝังศพที่เปิดออกนั้น ทรงประกาศว่า “เราเป็นชีวิตและการเป็นขึ้นจากตาย” บรรดาทูตสวรรค์ก็ลงกราบต่อเบื้องหน้าพระผู้ไถ่ด้วยความเทิดทูนและต้อนรับพระองค์ด้วยบทเพลงสรรเสริญ {SJ 155.7}

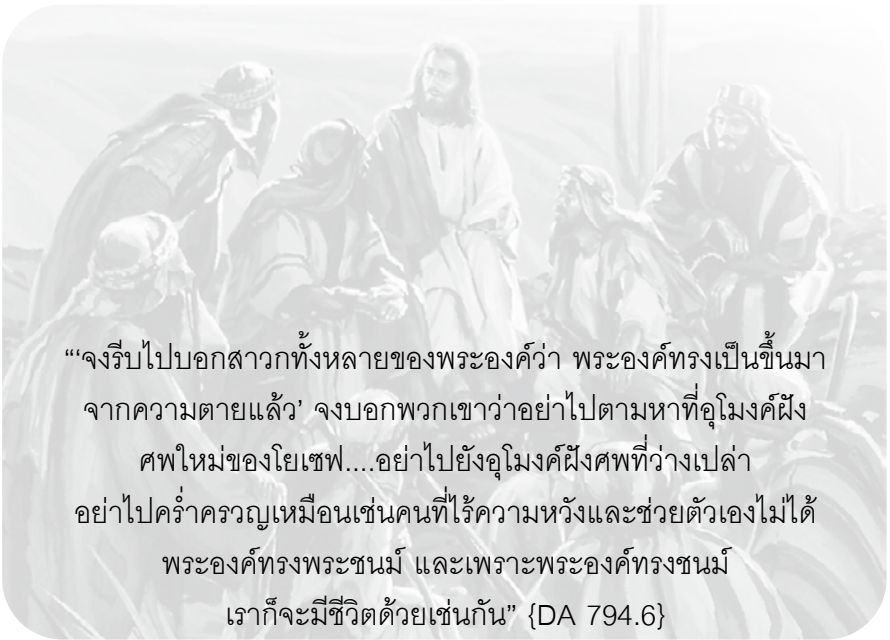
พระเยซูเสด็จออกมาด้วยย่างก้าวของผู้ครอบครองอย่างมีชัยชนะ เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ แผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือน แสงฟ้าแลบส่องสว่างจ้า และฟ้าก็ร้องคำราม {SJ 155.8}

เกิดแผ่นดินไหวขึ้นในเวลาเมื่อพระคริสต์ทรงสละชีวิตของพระองค์ไว้ฉันใด แผ่นดินไหวก็เป็นพยานถึง

วินาทีที่เมื่อพระองค์ทรงรับชีวิตกลับมาอย่างมีชัยเช่นเดียวกันฉันนั้น {SJ. 156.1}

ซาตานโกรธอย่างขมขื่นเมื่อสมุนของมันหนีกระเจิงไปขณะทูตแห่งฟ้าสวรรค์เข้ามาใกล้ มันผู้บังอาจที่จะหวังว่าพระคริสต์จะไม่รับชีวิตของพระองค์กลับคืนมาอีกครั้ง และหวังว่าแผนการแห่งการไถ่จะต้องล้มเหลว แต่ในขณะที่มันมองดูพระผู้ช่วยให้รอดทรงก้าวพระบาทออกจากอุโมงค์ฝังศพด้วยชัยชนะ ความหวังทั้งหมดของมันได้มลายไปสิ้นบัดนี้ซาตานรู้ดีว่าอาณาจักรของมันจะต้องพบกับจุดจบ และที่สุดแล้วมันต้องถูกทำลาย {SJ. 156.2}

“จงรีบไปบอกสาวกทั้งหลายของพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว” จงบอกพวกเขาว่าอย่าไปตามหาที่อุโมงค์ฝังศพใหม่ของโยเซฟ....อย่าไปยังอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่า
อย่าไปคร่ำครวญเหมือนเช่นคนที่ไร้ความหวังและช่วยตัวเองไม่ได้
พระองค์ทรงพระชนม์ และเพราะพระองค์ทรงชนม์
เราก็จะมีชีวิตด้วยเช่นกัน” {DA 794.6}

บทที่ 27

จงไปบอกสาวกของเรา

ในบันทึกของลูกาที่เขียนถึงการฝังพระศพของพระผู้ช่วยให้รอด ได้กล่าวถึงพวกผู้หญิงที่อยู่กับพระองค์ขณะที่ทรงถูกตรึงกางเขนและเขียนไว้ว่า {SJ 157.1}

“แล้วพวกนางก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นพวกเขาก็หยุดพักตามบัญญัติ” ลูกา 23:56 {SJ 157.2}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ในวันศุกร์ซึ่งเป็นวันที่หกของสัปดาห์ พวกผู้หญิงเตรียม

เครื่องเทศและน้ำมันหอมไว้เพื่อใช้ชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเธอ และได้เก็บไว้จนกว่าวันสะบาโตจะผ่านพ้นไป พวกเธอไม่ยอมแม้แต่จะชโลมพระศพของพระเยซูในวันสะบาโต {SJ 157.3}

“เมื่อวันสะบาโตผ่านพ้นไปแล้ว . . . เวลารุ่งเช้าวันอาทิตย์ พวกนางก็มาที่อุโมงค์” มาระโก 16:1, 2 {SJ 157.4}

เมื่อพวกเธอเดินเข้ามาใกล้สวน พวกเธอรู้สึกประหลาดใจที่เห็นห้อง

ฟ้าสว่างไสวอย่างสวยงาม และรู้สึกได้ว่าพื้นดินได้เท้าของพวกเธอสั้นไหว พวกเธอรีบเร่งฝีเท้ามุ่งหน้าไปให้ถึง อุโมงค์ฝังศพและยิ่งรู้สึกประหลาดใจมากขึ้นเมื่อพบว่าหินก้อนที่ปิดปาก อุโมงค์ฝังศพนั้นถูกกลิ้งออกไปและ ทหารยามโรมันไม่ได้เฝ้ายามอยู่ที่นั่น {SJ. 157.5}

มารีย์ชวามักดาลาเป็นคนแรก ที่ไปถึงอุโมงค์ เมื่อเห็นว่าหินก้อนนั้น ถูกนำออกไปแล้ว เธอจึงรีบกลับไป บอกพวกสาวก เมื่อผู้หญิงคนอื่นๆ ได้มาถึง พวกเธอสังเกตเห็นแสงส่อง อยู่รอบอุโมงค์ฝังศพและเมื่อมองเข้าไปก็เห็นว่าอุโมงค์นั้นว่างเปล่า {SJ 159.1}

ในขณะที่พวกเธออ้อยอิ่งอยู่ รอบบริเวณนั้น ทันใดนั้นพวกเธอก็ เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้า สีขาวมีแสงเรืองรองล้อมรอบนั่งอยู่ ข้างอุโมงค์ฝังศพ ชายคนนั้นเป็น ทูตสวรรค์ที่กลิ้งหินออกไป ด้วย ความกลัว พวกเธอจึงหันหลังเพื่อ จะวิ่งหนี แต่ทูตสวรรค์ก็กล่าวว่ {SJ 159.2}

“อย่างกลัวเลย เรารู้แล้วว่าพวก ท่านมาหาพระเยซูที่ถูกตรึงกางเขน

พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ เพราะทรงเป็น ขึ้นมาแล้วตามที่พระองค์ตรัสไว้ นั้น จงมาดูที่ซึ่งเราวางพระองค์ไว้ นั้น” {SJ 159.3}

“แล้วจงรีบไปบอกสาวก ทั้งหลายของพระองค์ว่า พระองค์ ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และพระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี ก่อนท่าน พวกท่านจะเห็นพระองค์ ที่นั่น” มัทธิว 28:5-7 {SJ 159.4}

เมื่อพวกผู้หญิงมองเข้าไปใน อุโมงค์ฝังศพอีกครั้ง พวกเธอก็เห็น ทูตสวรรค์ที่เรืองแสงอีกองค์หนึ่งซึ่ง เอ่ยถามพวกเธอว่า {SJ 159.5}

“พวกท่านแสวงหาคนเป็นใน พวกคนตายทำไม? พระองค์ไม่ได้ อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จง ระลึกถึงคำที่พระองค์ตรัสกับพวก ท่านขณะที่พระองค์ยังอยู่ในแคว้น กาลิลี ว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบ ไว้ในมือของพวกคนบาป และจะต้อง ถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็น ขึ้นมาใหม่’” ลูคา 24:5-7 {SJ 159.6}

จากนั้นทูตสวรรค์ก็ได้อธิบาย เรื่องการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้น จากความตายของพระคริสต์ พวก เขาเตือนความทรงจำของพวกผู้หญิง

ถึงพระดำรัสที่พระคริสตเองได้ตรัสไว้ ก่อนที่จะทรงถูกตรึงกางเขนและทรงเป็นขึ้นจากความตาย บัดนี้ถ้อยคำเหล่านี้ของพระเยซูกระจ่างชัดเจนสำหรับพวกเขา ด้วยความหวังและความกล้าหาญอันสดใหม่ พวกเขาจึงรีบออกไปจากที่นั่นเพื่อไปบอกข่าวอันน่าชื่นชมยินดี {SJ 159.7}

มารีย์ไม่ได้อยู่ร่วมด้วยในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ต่อมาภายหลังเธอกลับมาอีกครั้งพร้อมเปโตรและยอห์น แต่แล้วเมื่อสาวกทั้งสองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เธอก็ยังคงอยู่ที่อุโมงค์ฝังศพ เธอทนไม่ได้หากต้องไปจากที่นี่โดยที่เธอยังไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรกับพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเธอ ขณะที่เธอยืนร้องไห้อยู่เธอได้ยินเสียงหนึ่งถามว่า {SJ 159.8}

“หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม? ตามหาใคร?” {SJ 160.1}

น้ำตาทำให้ตาของเธอมีดบอดจนมองไม่เห็น เธอไม่ได้เงยหน้าขึ้นเพื่อมองว่าผู้ที่กำลังพูดกับเธอเป็นใคร เธอคิดว่าอาจเป็นคนสวน จึงได้พูดอย่างอ่อนน้อมกับเขาว่า {SJ 160.2}

“นายเจ้าข้า ถ้าท่านเอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์

ไปไว้ที่ไหน ดิฉันจะได้รับพระองค์ไป” {SJ 160.3}

เธอคิดว่า ถ้าหากอุโมงค์ฝังศพของเศเรฐีเป็นสถานที่ที่มีเกียรติมากเกินไปสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเธอแล้ว เธอก็จะจัดหาสถานที่เพื่อฝังพระศพให้พระองค์ด้วยตัวเธอเอง แต่บัดนี้ พระสุรเสียงของพระคริสตได้มาถึงหูของเธอ พระองค์ตรัสว่า {SJ 160.4}

“มารีย์เอ๋ย” {SJ 160.5}

เธอปาดน้ำตาออกไปอย่างรวดเร็วและมองเห็นพระผู้ช่วยให้รอด เธอยืนมือออกมาหาพระองค์ด้วยความยินดีโดยลืมนึกไปว่าพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน พร้อมทั้งกล่าวว่า {SJ 160.6}

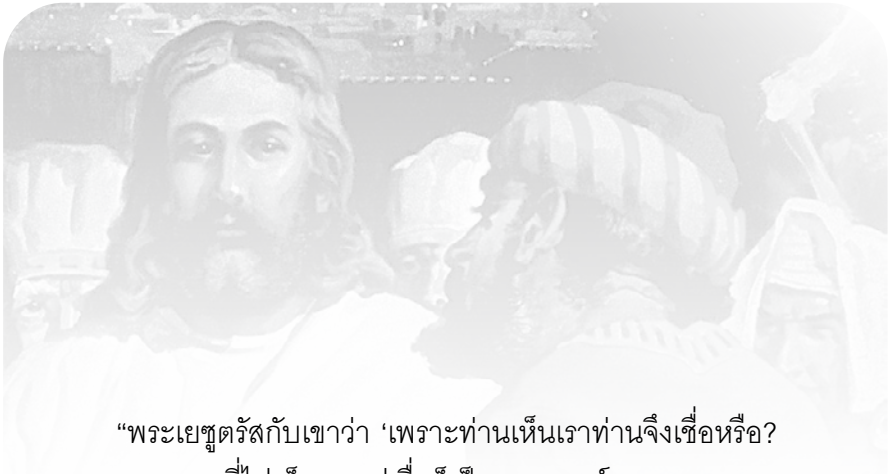
“รับโบนี” (ซึ่งแปลว่า ท่านอาจารย์) {SJ 160.7}

จากนั้นพระเยซูตรัสว่า “อย่าห่วงเหนียวเราไว้ เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่าเรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน” ยอห์น 20:15-17 {SJ 160.8}

พระเยซูทรงปฏิเสธที่จะรับการถวายบังคมของประชากรคนใดของพระองค์จนกว่าพระองค์จะทรงได้รับความมั่นใจจากพระบิดาว่าทรงยอมรับการถวายบูชาของพระองค์แล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปยังท้องพระโรงแห่งสวรรค์และทรงไต่ถามพระดำรัสแห่งความมั่นใจจากพระเจ้าด้วยตัวพระองค์เองว่า การไถ่โทษที่พระองค์ทรงทำเพื่อบาปของมนุษย์ทั้งหลายนั้นมีมากพอแล้ว และมนุษย์ทุกคน

รับชีวิตนิรันดร์ผ่านทางพระโลหิตของพระองค์ได้ {SJ 160.9}

สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกทรงโปรดมอบไว้ให้พระผู้ทรงเป็นเจ้าของชีวิต และพระองค์เสด็จกลับมาหาผู้ติดตามของพระองค์ในโลกแห่งความบาปนี้เพื่อพระองค์จะประทานสิทธิอำนาจและพระสิริของพระองค์ให้แก่พวกเขา {SJ 160.10}

“พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘เพราะท่านเห็นเราท่านจึงเชื่อหรือ? คนที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข’” ยอห์น 20:29

บทที่ 28

สักขีพยาน

ในช่วงบ่ายของวันที่พระเยซูทรงคืนพระชนม์นั้น สาวกสองคนกำลังเดินทางไปยังเมืองเอมมาอูส ซึ่งเป็นเมืองเล็กๆ อยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็ม 8 ไมล์ (12.9 กิโลเมตร) {SJ 161.1}

พวกเขางงงวยกับเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น โดยเฉพาะรายงานของพวกเขาผู้หญิงที่เห็นทูตสวรรค์และได้พบกับพระเยซูหลังจากพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว {SJ 161.2}

ขณะนี้พวกเขากำลังเดินทาง

กลับบ้าน เพื่อจะไปใคร่ครวญและเฝ้าอธิษฐาน ด้วยความหวังที่จะได้รับความกระจ่างในเรื่องที่ยังมีดม่นสำหรับพวกเขา {SJ 161.3}

ขณะที่พวกเขาเดินทางไปนั้นมีชายแปลกหน้าคนหนึ่งเข้ามาร่วมเดินทางไปกับพวกเขาด้วย แต่พวกเขาหมกมุ่นอยู่กับการพูดคุยจนแทบจะไม่ได้สังเกตว่าพระองค์มาสถิตร่วมอยู่ด้วย {SJ 161.4}

ชายผู้แข็งแกร่งคู่นี้แบกรับความเศร้าโศกเสียใจมากจนพวกเขา

ร่ำไห้ในขณะที่เดินไปตามทาง พระหทัยแห่งรักที่ทรงเปี่ยมล้นด้วยพระเมตตาตาสงสารของพระคริสต์ทอดพระเนตรถึงความเศร้าโศกที่พระองค์จะทรงปลอบโยนได้ {SJ 161.5}

พระองค์ทรงเริ่มสนทนากับพวกเขาในลักษณะของคนแปลกหน้า “แต่ตาของเขาทั้งสองถูกปิดกั้นทำให้จำพระองค์ไม่ได้ พระองค์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า {SJ 161.6}

“ระหว่างทางที่เดินมานี้ท่านได้ตอบกันเรื่องอะไร? เขาก็หยุดยืนหน้าตาโศกเศร้า {SJ 163.1}

“คนที่ชื่อเคลออปัสทูลถามพระองค์ว่า {SJ 163.2}

“ท่านเป็นแขกเมืองในกรุงเยรูซาเล็มเพียงคนเดียวหรือไม่รู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงนี้?” {SJ 163.3}

“พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า ‘เหตุการณ์อะไร?’ เขาจึงตอบพระองค์ว่า ‘เหตุการณ์เรื่องเยชูชานาชาเริธผู้เผยพระวจนะที่มีฤทธิ์เดชในกิจการและถ้อยคำต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าประชาชน” ลูคา 24:16-19 {SJ 163.4}

จากนั้นพวกเขาก็เล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นและพูดซ้ำอีกครั้งถึงรายงาน

ที่ได้จากพวกผู้หญิงที่ไปยังอุโมงค์ฝังศพในช่วงเช้าตรู่ของวันเดียวกันนั้น แล้วพระองค์จึงตรัสว่า {SJ 163.5}

“โอ คนโง่เขลาและมีใจเฉื่อยช้าในการเชื่อถ้อยคำซึ่งพวกผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ นั้น พระคริสต์จำเป็นต้องทนทุกข์อย่างนั้นแล้วจึงเข้าไปพระสิริของพระองค์ไม่ใช่หรือ?” {SJ 163.6}

“แล้วพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหมด” ลูคา 24: 25-27 {SJ 163.7}

สาวกทั้งสองนั่งกันไปด้วยความประหลาดใจและความชื่นชมยินดี พวกเขาไม่กล้าพอที่จะถามคนแปลกหน้าว่าพระองค์ทรงเป็นใคร พวกเขาฟังด้วยใจจดจ่อในขณะที่พระองค์ทรงอธิบายถึงพันธกิจของพระคริสต์ให้พวกเขาฟัง {SJ. 163.8}

หากพระเจ้าช่วยให้รอดทรงสำแดงตนแก่สาวกสองคนนี้ตั้งแต่แรก พวกเขาก็คงจะพอใจแล้ว ด้วยความยินดีอย่างเต็มล้นพวกเขาคงไม่ต้องการอะไรเพิ่มเติมอีก แต่พวกเขาจำเป็นต้องเข้าใจคำพยากรณ์ในเรื่อง

ภารกิจของพระองค์โดยผ่านทางแบบจำลองและคำพยากรณ์ต่างๆ ของพันธสัญญาเดิม ความเชื่อของพวกเขาจะต้องก่อร่างสร้างขึ้นบนเรื่องเหล่านี้ พระคริสต์ไม่ทรงสำแดงการอัศจรรย์ใดเพื่อทำให้พวกเขามั่นใจ แต่พระราชกิจแรกของพระองค์คือการอธิบายพระคัมภีร์ พวกเขาเข้าใจว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ทำลายความหวังของพวกเขาไปจนหมดสิ้น บัดนี้ พระองค์ทรงเปิดเผยให้เห็นจากผู้เผยพระวจนะว่าการสิ้นพระชนม์เป็นหลักฐานที่น่าเชื่อถือที่สุดสำหรับความเชื่อของพวกเขา {SJ. 163.9}

ในการสอนสาวกสองคนนี้ พระคริสต์ทรงสำแดงให้เห็นถึงความสำคัญของพันธสัญญาเดิมในฐานะพยานของพันธกิจของพระองค์ บัดนี้คนมากมายปฏิเสธพันธสัญญาเดิมโดยอ้างว่าไม่มีประโยชน์อีกต่อไป แต่นั่นไม่ใช่คำสอนของพระคริสต์ พระองค์ทรงให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก จนพระองค์ตรัสไว้ในครั้งหนึ่งว่า *“ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ แม้จะมีใครเป็นขึ้นมาจากตาย เขาก็ยังจะไม่เชื่อ”* ลูคา 16:31 {SJ 164.1}

ขณะที่ดวงอาทิตย์กำลังลับขอบฟ้า สาวกสองคนนั้นก็เดินทางมาถึงบ้านของพวกเขา พระเยซู *“ทรงทำที่ว่าจะเสด็จเลยไป”* แต่พวกเขากรู๊สึกทนไม่ได้ที่จะต้องแยกทางไปจากพระองค์ผู้ทรงนำความสุขและความหวังมาให้แก่พวกเขา {SJ 164.2}

พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า *“เชิญท่านมาพักด้วยกันเถิด เพราะจวนจะค่ำและใกล้จะหมดวันอยู่แล้ว” พระองค์จึงเสด็จเข้าไปพักอยู่กับเขา”* ลูคา 24:28, 29 {SJ 164.3}

ในเวลาไม่นานต่อมา อาหารมื้อเย็นแบบเรียบง่ายก็ถูกจัดเตรียมไว้พร้อม และพระคริสต์ประทับลงตรงตำแหน่งของพระองค์ที่หัวโต๊ะตามธรรมเนียมของพระองค์ {SJ 164.4}

โดยปกติแล้ว หัวหน้าครอบครัวจะทำหน้าที่อธิษฐานขอพระพรให้อาหาร แต่พระคริสต์ทรงวางพระหัตถ์บนขนมปังและประทานพระพร แล้วดวงตาของพวกเขาสาวกก็เปิดออก {SJ 164.5}

อากัปกิริยาการอวยพระพรอาหาร เสียงที่บัดนี้เป็นพระสุรเสียง

ที่พวกเขาคุ้นเคย และรอยแผลตะปูบนพระหัตถ์ ทั้งหมดนี้ปาวประกาศว่าพระองค์คือพระอาจารย์ที่พวกเขา รักและเทิดทูน {SJ 164.6}

พวกเขานั่งตะลึงงันไปสักครู่หนึ่ง แล้วจึงลุกขึ้นก้มลงกราบแทบพระบาทนมัสการพระองค์ แต่พระองค์ทรงหายตัวไปแล้วในบัดดล {SJ 164.7}

ด้วยความชื่นชมปรีดา พวกเขา ลืมความหิวและความเหน็ดเหนื่อย พวกเขาละอาหารไว้โดยไม่ได้แตะต้องและเร่งกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับข่าวสารอันล้ำค่าเรื่องพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว {SJ 165.1}

ขณะที่พวกเขากำลังเล่าเรื่องเหล่านี้ให้สาวกทั้งหลายฟังอยู่นั้น พระคริสตเจ้าเสด็จมาประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา พระองค์ทรงกล่าวพร้อมด้วยพระหัตถ์ที่ยกชูขึ้นเพื่อจะอวยพระพรว่า *“สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”* ลูคา 24:36 {SJ 165.2}

ในตอนแรกพวกเขารู้สึกตกใจกลัว แต่เมื่อพระองค์ทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์และพระบาททั้งสองข้างและรับประทาน

อาหารต่อหน้าพวกเขาแล้ว พวกเขา ก็เชื่อและได้รับการปลอบประโลมใจ บัดนี้ความเชื่อและความสุขเข้ามาแทนที่ความไม่เชื่อ พวกเขายอมรับพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงกลับคืนพระชนม์แล้วด้วยความความรู้สึกที่ไม่มีคำใดจะพรรณนาได้ {SJ 165.3}

ในการประชุมครั้งนี้ โทมัสไม่ได้อยู่กับพวกเขา เขาปฏิเสธที่จะเชื่อรายงานทั้งหลายที่เกี่ยวกับการคืนพระชนม์ แต่เมื่อผ่านไปแปดวันแล้ว พระเยซูทรงปรากฏตัวต่อเหล่าสาวกขณะที่โทมัสอยู่ร่วมด้วย {SJ 165.4}

ในครั้งนี้พระองค์ทรงชี้ให้เห็นถึงรอยการตรึงกางเขนที่พระหัตถ์ และพระบาทอีกครั้ง โทมัสเชื่อทันที และร้องว่า *“องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์”* ยอห์น 20:28 {SJ 165.5}

ในห้องชั้นบน พระคริสตเจ้าทรงอธิบายพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับตัวพระองค์เองอีกครั้ง จากนั้นพระองค์ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า พวกเขาจะต้องเทศนาประกาศเรื่องของการกลับใจและการให้อภัยบาปในพระนามของพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งหมด โดยเริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม {SJ 165.6}

ก่อนที่พระองค์จะเสด็จขึ้นไป
ยังสวรรค์ พระองค์ตรัสกับพวกเขา
ว่า “พวกท่านจะได้รับพระราชทาน
ฤทธานุภาพ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์
เสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลาย
จะเป็นสักขีพยานของเราในกรุง
เยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้น
สะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดิน
โลก” “นี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่าน
ทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค”
กิจการ 1:8 มัทธิว 28:20 {SJ 165.7}

พระองค์ตรัสว่า พวกท่านเป็น
สักขีพยานถึงชีวิตแห่งการเสียสละ
ของเราเพื่อโลก พวกท่านได้เห็นแล้ว
ว่าทุกคนที่เข้ามาหาเราและสารภาพ
บาปของพวกเขา เราจะยอมรับพวก
เขาอย่างเต็มพระทัย ทุกคนที่มีใจ
ปรารถนา ก็สามารถจะคืนดีกับพระเจ้า
ได้และได้รับชีวิตนิรันดร์ {SJ 165.8}

สำหรับพวกท่านที่เป็นสาวก
ของเรา เราขอมอบข่าวสารแห่ง

ความเมตตานี้ให้แก่ท่าน เพื่อท่าน
จะนำไปให้ทุกประชาชาติ ทุกภาษา
และทุกชนชาติ {SJ 166.1}

จงไปยังส่วนไกลโพ้นที่สุดของ
โลกที่มีคนอาศัยอยู่ แต่พวกท่าน
จงรู้ไว้เถิดว่าเราสถิตอยู่ที่นั่นด้วย
{SJ 166.2}

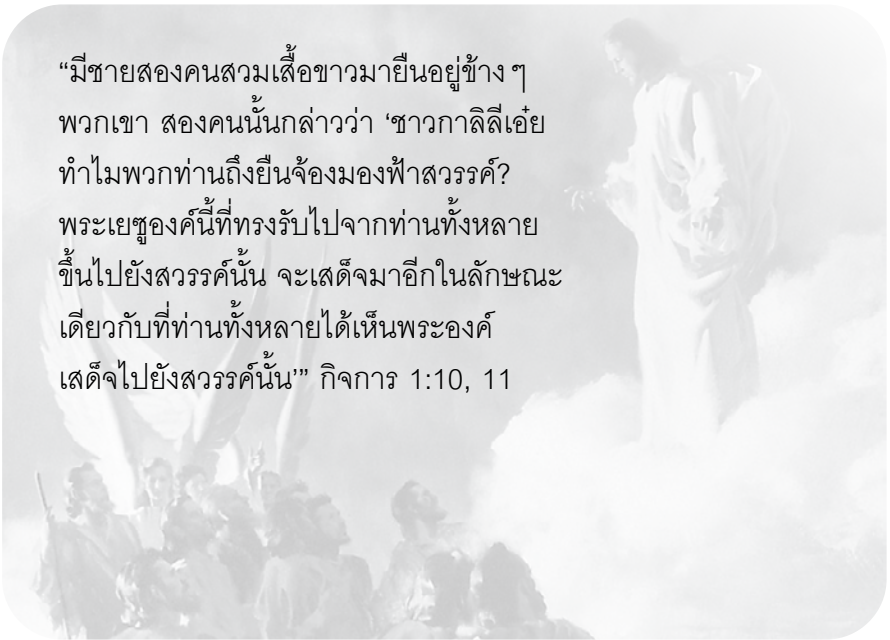
พระมหากษัตริย์ของพระเจ้าช่วย
ให้รอดที่ประทานให้แก่สาวกนั้นได้
นับรวมผู้เชื่อทั้งหมดจนถึงสิ้นยุคเอา
ไว้ด้วย {SJ 166.3}

ไม่ใช่ทุกคนจะมีความสามารถ
เทศนาประกาศต่อหน้าชุมนุมชนได้
แต่ทุกคนลงมือทำงานรับใช้ปรนนิบัติ
ผู้อื่นเป็นการส่วนตัวได้ เขาลงมือ
ปรนนิบัติรับใช้ผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากได้
ช่วยเหลือผู้ที่ขัดสน ปล่อยประโลม
ผู้ที่โศกเศร้าใจ และบอกคนบาปเรื่อง
ความรักแห่งการอภัยของพระคริสต์
คนเหล่านี้คือสักขีพยานของพระคริสต์
{SJ 166.4}

“มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้าง ๆ พวกเขา สองคนนั้นกล่าวว่า ‘ชาวกาลิลีเอ๋ย ทำไมพวกท่านถึงยืนจ้องมองฟ้าสวรรค์? พระเยซูองค์นี้ที่ทรงรับไปจากท่านทั้งหลาย ขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกับที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์ เสด็จไปยังสวรรค์นั้น’” กิจการ 1:10, 11

บทที่ 29

พระเยซูเสด็จขึ้นสวรรค์

พระราชกิจของพระเยซูในโลกเสร็จสิ้นแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์จะเสด็จกลับไปยังบ้านของพระองค์ในสวรรค์ พระองค์ทรงได้รับชัยชนะแล้ว และพระองค์จะไปประทับอยู่เคียงข้างพระบิดาของพระองค์บนบัลลังก์แห่งความสว่างและพระสิริอีกครั้ง {SJ 167.1}

พระเยซูทรงเลือกภูเขามะกอกเทศเป็นสถานที่เสด็จกลับสวรรค์ ขณะทรงมุ่งหน้าขึ้นภูเขา สาวกสิบเอ็ดคนร่วมเดินไปกับพระองค์ แต่พวก

สาวกไม่ทราบเลยว่านี่จะเป็นการสนทนากับพระอาจารย์ของพวกเขา เป็นครั้งสุดท้าย ขณะที่พวกเขาเดินไป พระผู้ช่วยให้รอดประทานคำสอนที่เป็นคำสอนก่อนเวลาจากกัน แต่เพียงชั่วขณะก่อนที่จะทรงจากพวกเขาไป นั่น พระองค์ประทานคำมั่นสัญญาอันล้ำค่าซึ่งมีคุณค่ายิ่งต่อผู้ติดตามทุกคนของพระองค์ว่า {SJ 167.2}

“นี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค”
มัทธิว 28:20 {SJ 167.3}

พวกเขาเดินข้ามยอดเขาไปยังบริเวณใกล้เคียงหมู่บ้านเบธานี พวกเขาหยุดที่นี่ และพวกเขาพากียืนล้อมอยู่รอบองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา ดูเสมือนมีลำแสงแห่งความสว่างส่องประกายออกจากพระพักตร์ของพระองค์ในขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรพวกเขา พระดำรัสแห่งความอ่อนโยนอันลึกซึ้งที่สุดเป็นพระดำรัสสุดท้ายจากริมพระโอษฐ์ของพระผู้ช่วยให้รอดที่เข้ามายังหูของพวกเขา {SJ 167.4}

พระองค์ทรงเคลื่อนตัวจากพวกเขาขึ้นไปยังเบื้องบนอย่างช้าๆ พร้อมด้วยพระหัตถ์ที่กางออกเพื่ออวยพรพวกเขา ขณะที่พระองค์เสด็จสูงขึ้นไปเบื้องบนนั้น พวกเขาพากียืนไปด้วยความรู้สึกเกรงขามได้ฟังสายตามององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเคลื่อนสูงขึ้นไปจนลับสายตา มีกลุ่มเมฆแห่งรัศมีภาพกลุ่มหนึ่งได้มารับพระองค์กลับไปจากสายตาของพวกเขา ในขณะเดียวกันมีเสียงดนตรีอันไพเราะและชื่นชมยินดีอย่างที่สุดจากหมู่คณะนักร้องประสานเสียงของเหล่าทูตสวรรค์ลอยลงมายังพวกเขา {SJ 169.1}

ในขณะที่สาวกทั้งหลายยังคงมองขึ้นไปเบื้องบนอยู่นั้น มีเสียงดังเสียงดนตรีอันไพเราะเพราะพริ้งที่สุดพูดกับพวกเขา พวกเขาหันไปเห็นทูตสวรรค์สององค์ในรูปสัณฐานของมนุษย์ พูดกับพวกเขาว่า {SJ 169.2}

“ชาวกาลิลีเอ๋ย ทำไมพวกท่านถึงยืนจ้องมองฟ้าสวรรค์? พระเยซูองค์นี้ที่ทรงรับไปจากท่านทั้งหลายขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกับที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” กิจการ 1:11 {SJ 169.3}

ทูตสวรรค์ทั้งสองนี้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มทูตสวรรค์ที่มารับพระผู้ช่วยให้รอดกลับไปยังบ้านบนสวรรค์ของพระองค์ เนื่องจากความเห็นอกเห็นใจและความรักที่มีต่อผู้ที่ยังคงใช้ชีวิตอยู่ในโลกใบนี้ ทูตสวรรค์ทั้งสององค์จึงยังอยู่เพื่อจะให้ความมั่นใจแก่คนทั้งหลายว่าการจากกันครั้งนี้จะไม่ใช่เป็นการจากกันไปตลอดกาล {SJ 169.4}

เมื่อเหล่าสาวกกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ประชาชนมองพวกเขาด้วยความประหลาดใจ ภายหลังจากที่พระอาจารย์ของพวกเขาได้รับการ

พิพากษาและตรึงกางเขนแล้ว มีการคิดเต่าไปว่าพวกเขาคงจะหดหู่และละลายใจ ศัตรูของพวกเขาคาดว่าจะเห็นสีหน้าของพวกเขาแสดงออกถึงความเศร้าโศกและความพ่ายแพ้ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น กลับมีแต่ความชื่นชมยินดีและความมีชัย ใบหน้าของพวกเขาเปล่งปลั่งด้วยความสุขที่ไม่ได้เกิดมาจากทางฝ่ายโลก พวกเขาไม่ได้โศกเศร้าเสียตายต่อการสูญสิ้นไปของความหวัง แต่เติมไปด้วยการสรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้า {SJ 169.5}

พวกเขาเล่าเรื่องการคืนพระชนม์ของพระคริสต์และการเสด็จสู่สวรรค์ด้วยความชื่นชมยินดี และคำพยานของพวกเขาเป็นที่ยอมรับของคนมากมาย {SJ 169.6}

เหล่าสาวกไม่มีความหวาดระแวงถึงอนาคตอีกต่อไป พวกเขาเข้าใจแล้วว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดประทับอยู่ในสวรรค์และความเห็นอกเห็นใจของพระองค์ยังอยู่กับพวกเขา พวกเขาตระหนักดีว่าพระองค์ทรงทูลวิงวอนต่อเมืองพระพักตร์พระเจ้าในเรื่องความดีความชอบของพระโลหิตของพระองค์ พระองค์ทรงสำแดงให้

พระบิดาทอดพระเนตรแลบนพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ แผลซึ่งเป็นหลักฐานถึงราคาที่พระองค์ทรงชำระไปสำหรับผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ให้รอด {SJ 169.7}

พวกเขารู้ว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาอีกครั้งพร้อมกับทูตสวรรค์อันบริสุทธิทั้งหมดที่อยู่กับพระองค์ พวกเขาเฝ้ารอเหตุการณ์นี้ด้วยความยินดีอย่างยิ่งและด้วยความคาดหวังอย่างไม่หยุดหย่อน {SJ 170.1}

เมื่อพระเยซูเสด็จกลับไปจากสายดาของพวกสาวกของพระองค์ที่อยู่บนภูเขามะกอกเทศแล้ว พระองค์ทรงพบกับบรรดาชาวสวรรค์ซึ่งเข้าร่วมขบวนมุ่งหน้าขึ้นไปกับพระองค์พร้อมด้วยบทเพลงแห่งความปิติยินดีและชัยชนะ {SJ 170.2}

ตรงประตูทางเข้าเมืองของพระเจ้า มีทูตสวรรค์จำนวนนับไม่ถ้วนรอคอยการเสด็จมาของพระองค์ เมื่อพระคริสต์เสด็จมาใกล้ประตูแห่งสวรรค์บรรดาทูตสวรรค์ที่ร่วมขบวนมาพร้อมพระองค์ได้ร้องขึ้นด้วยน้ำเสียงแห่งชัยชนะที่ทลายคณะทูตสวรรค์ที่เฝ้ารออยู่ตรงทางเข้าประตูว่า

“ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้น
บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด
เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงพระสิริจะได้เสด็จเข้ามา”

ทูตสวรรค์ที่รออยู่ตรงประตูทางเข้าถามว่า
“กษัตริย์ผู้ทรงพระสิรินั้นคือผู้ใด?”

พวกเขาถามเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่รู้จักพระองค์ แต่
เนื่องจากพวกเขามีความประสงค์ที่จะฟังคำตอบแห่งการสรรเสริญเยินยอ

“คือพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเข้มแข็งและทรงอำนาจ
พระยาห์เวห์ผู้ทรงอำนาจในสงคราม
ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้น
บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด
เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงพระสิริจะได้เสด็จเข้ามา”

อีกครั้งทูตสวรรค์ที่รออยู่ตรงทางเข้าประตูถามว่า
“กษัตริย์ผู้ทรงพระสิรินั้นคือผู้ใด?”

ทูตสวรรค์ที่นำทางตอบด้วยน้ำเสียงอันไพเราะว่า

“คือพระยาห์เวห์จอมทัพ
พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงพระสิริ”

จากนั้นประตูเมืองของพระเจ้า ก็เปิดออกกว้างและบรรดาทูตสวรรค์ ก็บินผ่านเข้าประตูไปอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางเสียงดนตรีอันไพเราะที่ดังสนั่น {SJ. 171.1}

บรรดาชาวสวรรค์ทั้งหมด รอคอยที่จะถวายเกียรติแด่ผู้บัญชาการของพวกเขาที่เสด็จกลับมา พวกเขา รอให้พระองค์ขึ้นประทับบนบัลลังก์ของพระบิดา {SJ 171.2}

แต่พระองค์จะยังรับพระบรมราชาภิเษกแห่งพระสิริและฉลองพระองค์อย่างพระราชาไม่ได้ พระองค์ทรงมีคำอ้อนวอนของกลุ่มคนของพระองค์ที่ได้ทรงเลือกสรรไว้แล้ว บนโลกที่ทรงประสงค์จะนำมาทูลเสนอต่อเบื้องพระพักตร์พระบิดา พระองค์จะยังไม่ทรงยอมรับเกียรติ จนกว่าคริสตจักรของพระองค์จะได้รับ การชำระให้ชอบธรรมและได้รับการ ยอมรับต่อหน้าชาวสวรรค์ทั่วทั้ง จักรวาลเสียก่อน {SJ 171.3}

พระองค์ทรงทูลขอว่า สถานที่ใดที่พระองค์ประทับอยู่ ประชากรของพระองค์จะอยู่ที่นั่นด้วย หากพระองค์ทรงได้รับพระสิริ พวกเขาจะ ต้องมีส่วนได้รับด้วย ผู้ที่ทนทุกข์ร่วม

กับพระองค์ในโลกจะต้องได้ครอบครองร่วมกับพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์ด้วย {SJ 171.4}

พระคริสต์ทรงวิงวอนขอสิ่งเหล่านี้เพื่อคริสตจักรของพระองค์ พระองค์ทรงยอมเห็นชอบที่จะแบ่งปันผลประโยชน์ของพระองค์ร่วมกับพวกเขา และทรงสนับสนุนสิทธิและหลักฐานของการไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์ด้วยความรักและความ มั่นคงที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าความตาย {SJ 171.5}

คำตอบของพระบิดาที่ทรงมีต่อคำอ้อนวอนนี้ ดังขึ้นในถ้อยแถลงว่า {SJ 171.6}

จง “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของ พระเจ้ากราบนมัสการพระบุตร” ฮีบรู 1:6 {SJ 171.7}

เหล่าผู้นำชาวสวรรค์เทิดพระเกียรติพระเจ้าผู้ไถ่ด้วยความปีติยินดี ทูตสวรรค์จำนวนนับไม่ถ้วนโค้งลง คำนับต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ และห้องพระโรงแห่งสวรรค์ก็ดัง ก้องสะท้อนไปมาด้วยสำเนียงโห่ร้อง แห่งความชื่นชมยินดีว่า {SJ 171.8}

“พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์แล้วนั้นทรงสมควรได้รับฤทธา

นุภาพ ทรัพย์สินสมบัติ พระปัญญา
พระกำลัง พระเกียรติ พระสิริ และ
คำสดุดี” วிரณ 5:12 {SJ 171.9}

ผู้ติดตามของพระคริสต์ “เป็นที่ชอบพระทัยใน [พระองค์] ผู้ทรงเป็นที่รักนั้น” เอเฟซัส 1:6 TKJV
พระบิดาทรงรับรองพันธสัญญาที่ทรงทำกับพระคริสต์ต่อหน้าชาวสวรรค์ทั้งปวงว่าพระองค์จะทรงรับคนที่กลับใจและเชื่อฟังพระบุตร และจะทรงรักพวกเขาเหมือนที่พระองค์ทรงรักพระบุตรของพระองค์ พระผู้ไถ่

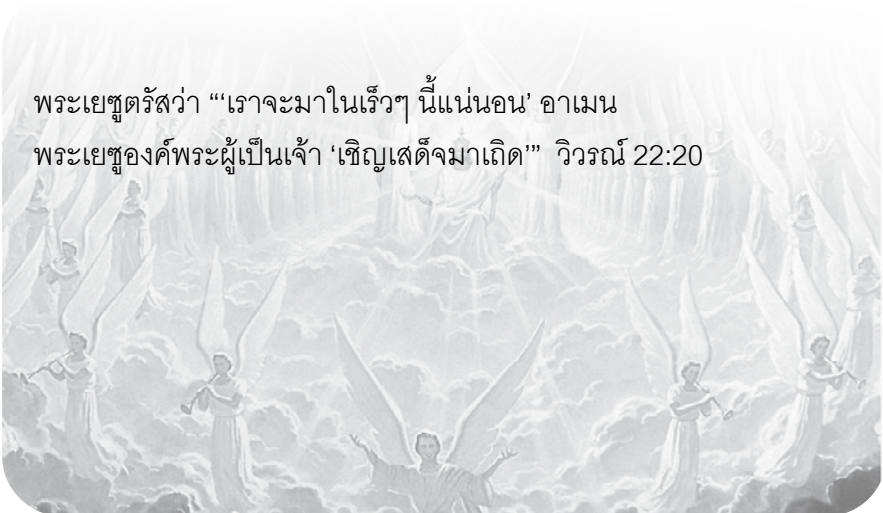
เสด็จประทับที่ใดผู้ที่ได้รับการไถ่แล้วก็จะอยู่ที่นั่นด้วย {SJ 171.10}

พระบุตรของพระเจ้าทรงมีชัยเหนือเจ้าชายแห่งความมืดและทรงพิชิตความตายและความบาป ทัวทั้งสวรรค์มีเสียงดังก้องขึ้นประกาศว่า {SJ 172.1}

“ขอให้คำสดุดี พระเกียรติ พระสิริและอำนาจ จะมีแต่พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งและแต่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิตย์” วிரณ 5:13 {SJ 172.2}

พระเยซูตรัสว่า “เราจะมาในเร็วๆ นี้แน่นอน’ อาเมน
พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า ‘เชิญเสด็จมาเถิด” วிரณ 22:20

บทที่ 30

พระเยซูจะเสด็จกลับมา

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา กำลังจะเสด็จกลับมาอีกครั้ง พระองค์ประทานพระสัญญาเรื่องการเสด็จกลับมาให้แก่สาวกในโลกนี้ด้วยตัวพระองค์เองก่อนที่จะทรงจากพวกเขาไปว่า {SJ 173.1}

“อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย พวกท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่มากมาย ถ้าไม่มีเราคงบอกท่านแล้ว เพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกท่าน เมื่อ

เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกและรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนพวกท่านจะได้อยู่ที่นั่นด้วย” ยอห์น 14:1-3 {SJ 173.2}

พระองค์ไม่ได้ปล่อยให้พวกเขาตกอยู่ในความสงสัยว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาอย่างไร “เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาด้วยพระรัศมีพร้อมกับทูตสวรรค์ทั้งหมด แล้วพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ประชาชาติทั้งหมดจะมา

ประชุมกันเฉพาะพระพักตร์พระองค์”
มัทธิว 25:31, 32 {SJ 173.3}

พระองค์ทรงเตือนพวกเขา
อย่างละเอียดถึงเรื่องการหลอกลวงว่า
“เพราะฉะนั้นถ้าใครบอกท่านว่า ‘ดูซิ
ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร’ อย่า
ออกไป หรือบอกว่า ‘ดูซิ อยู่ที่ห้อง
ชั้นใน’ ก็อย่าเชื่อ เพราะว่าฟ้าแลบ
จากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศ
ตะวันตกอย่างไร การเสด็จมาของ
บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น” มัทธิว
24:26, 27 {SJ 173.4}

คำเตือนนี้มีไว้เพื่อเรา ทุกวันนี้
ผู้สอนเทียมเท็จพูดว่า “ดูซิ ท่านผู้นั้น
อยู่ในถิ่นทุรกันดาร” และผู้คนนับพัน
ออกไปยังทะเลทรายด้วยความหวังว่า
จะได้พบพระคริสต์ {SJ 173.5}

และคนนับพันที่อ้างตนว่า
สื่อสารกับวิญญาณของคนตายได้
กำลังประกาศว่า “ดูซิ อยู่ที่ห้องชั้นใน”
นี่คือข้ออ้างที่พวกลัทธิทรงเจ้าเข้าผี
ทำขึ้นมา {SJ 175.1}

แต่พระคริสต์ตรัสว่า “ก็อย่าเชื่อ
เพราะว่าฟ้าแลบจากทิศตะวันออก
ส่องไปจนถึงทิศตะวันตกอย่างไร
การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็น
อย่างนั้น” {SJ 175.2}

ในขณะที่พระคริสต์เสด็จขึ้นสู่
สวรรค์ ทูตสวรรค์ประกาศกับเหล่า
สาวกว่า พระองค์ “จะเสด็จมาอีกใน
ลักษณะเดียวกับที่ท่านทั้งหลายได้
เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์”
กิจการ 1:11 พระองค์เสด็จขึ้นไป
ด้วยร่างกายที่เป็นเนื้อหนัง พวกเขา
มองเห็นพระองค์ขณะที่ทรงจากไป
และมีเมฆมารับพระองค์ไว้ พระองค์
จะเสด็จกลับมาบนหมู่เมฆยิ่งใหญ่
สีขาว และ “นัยน์ตาทุกดวงจะเห็น
พระองค์” วิวรณ์ 1:7 {SJ 175.3}

ยังไม่มีการเปิดเผยถึงวันและ
เวลาที่แน่นอนของการเสด็จกลับมา
ของพระองค์ พระคริสต์ตรัสกับบรรดา
สาวกของพระองค์ว่า ตัวพระองค์เอง
ไม่อาจเปิดเผยวันหรือเวลาของการ
เสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ได้
แต่พระองค์ทรงระบุถึงเหตุการณ์บาง
อย่างที่พวกเขาจะรู้ได้ว่าการเสด็จ
กลับมาของพระองค์นั้นใกล้เข้ามา
แล้ว {SJ 175.4}

“จะมีหมายสำคัญ” พระองค์
ตรัส “ที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และ
ที่ดวงดาวทั้งหลาย” ลูกา 21:25 และ
พระองค์ตรัสอย่างชัดเจนว่า: “ดวง
อาทิตย์จะมีดไป และดวงจันทร์จะ

ไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งหลายจะตก
จากฟ้าสวรรค์” มัทธิว 24:29 {SJ
175.5}

พระองค์ตรัสว่าบนแผ่นดินโลก
“ชาติต่างๆ ก็จะมีศึกชกกันและความ
ความฉงนสนเท่ห์ เพราะเสียงกึกก้อง
ของทะเลและคลื่น มนุษย์จะสลบไสล
ไปเพราะความกลัว เนื่องจากสังหารณ์
ถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในโลก เพราะ
ว่าบรรดาสิ่งที่มีฤทธานุภาพในท้องฟ้า
จะสะเทือนสะท้าน” ลูคา 21:25, 26
{SJ 175.6}

“เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตร
มนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า มนุษย์
ทุกชาติทั่วโลกจะทุกขโศก แล้วจะเห็น
บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า
ทรงฤทธานุภาพและทรงพระรัศมี
อย่างยิ่ง แล้วพระองค์จะทรงส่งทูต
สวรรค์ทั้งหลายของพระองค์มาด้วย
เสียงแตรที่ดังมาก และให้รวบรวมคน
ทั้งหมดที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว
จากทั้งสี่ทิศ ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึง
ที่สุดฟ้าข้างโน้น” มัทธิว 24:30, 31
{SJ 175.7}

พระเจ้าช่วยให้รอดตรัสเพิ่มเติม
ว่า “จงเรียนอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ
เมื่อใดที่กิ่งของมันเริ่มแตกหน่ออ่อน

และออกใบ ท่านทั้งหลายก็รู้ว่า
ฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว เช่นเดียวกัน
เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งหมดนี้
แล้วก็ให้รู้ว่า พระองค์เสด็จมาใกล้จะ
ถึงประตูแล้ว” มัทธิว 24:32, 33
{SJ 176.1}

พระคริสต์ประทานหมายสำคัญ
หลายอย่างในเรื่องการเสด็จมาของ
พระองค์ พระองค์ตรัสว่า เมื่อพระองค์
เสด็จมาใกล้แล้วหรือแม้กระทั่งทรง
อยู่ที่ประตูนั้น เราน่าจะรู้ได้ เมื่อต้นไม้
ผลิใบในฤดูใบไม้ผลิ เรารู้ว่าฤดูร้อน
ใกล้เข้ามาแล้ว สิ่งที่น่าพอใจเช่นเดียว
กันคือ เมื่อมีหมายสำคัญปรากฏขึ้น
ในดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาว
เราจะต้องรู้ว่าการเสด็จมาของพระ
คริสต์ใกล้เข้ามาแล้ว {SJ 176.2}

หมายสำคัญเหล่านี้ได้ปรากฏ
ขึ้นแล้ว ดวงอาทิตย์มืดไปเมื่อวันที่
19 พฤษภาคม ค.ศ. 1780 [พ.ศ.
2323] ประวัติศาสตร์เรียกวันนั้นว่า
“วันมืด” ความมืดของฝั่งภาคตะวันออก
ของทวีปอเมริกาเหนือวันนั้นมี
มากจนผู้คนในสถานที่หลายแห่งต้อง
จุดเทียนในเวลาเที่ยงวัน และมี
ต่อเนื่องจนกระทั่งหลังเที่ยงคืน
ดวงจันทร์ถึงจะปรากฏเต็มดวงแต่ก็

ไม่ส่องแสงสว่าง คนมากมายเชื่อว่า เวลาแห่งการพิพากษามาถึงแล้ว นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ยังไม่มี เหตุผลอธิบายถึงความมืดที่ผิด ธรรมชาตินี้ได้เป็นอย่างดี ยกเว้น เหตุผลที่พบในพระคำของพระคริสต์ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ที่มืดไปเป็น หมายสำคัญของการเสด็จมาของ พระองค์ {SJ 176.3}

วันที่ 13 พฤศจิกายน ค.ศ. 1833 [พ.ศ. 2376] มีปรากฏการณ์ ของฝนดาวตกอย่างน่าประหลาดที่สุด เท่าที่ตามนุษย์เคยประสบ อีกครั้งหนึ่ง ที่คนนับพันเชื่อว่าวันแห่งการพิพากษา ได้มาถึงแล้ว {SJ 176.4}

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เกิดแผ่นดินไหว พายุรุนแรงปั่นป่วน คลื่นยักษ์ โรคระบาด การกันดาร อาหาร และการทำลายด้วยอัคคีภัย และอุทกภัยเพิ่มบ่อยขึ้นอย่างทวีคูณ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ และ “ชาติต่างๆ ก็จะมี ความทุกข์ร้อนและความฉงน สनเทห์” ล้วนประกาศว่าการเสด็จมา ขององค์พระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว {SJ 176.5}

สำหรับบรรดาคนที่ทั้งหลายที่ มองเห็นหมายสำคัญเหล่านี้พระองค์

ตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า คนในยุคนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนทุกสิ่ง เหล่านี้ก็จะเกิดขึ้น ไฟและดินจะล่องไป แต่บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย” มัทธิว 24:34, 35 {SJ 176.6}

“องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยเสียงเรียกของหัวหน้าทูตสวรรค์และ ด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และทุกคน ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงรับ พวกเราซึ่งยังมีชีวิตอยู่ขึ้นไปในเมฆ พร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบ องค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่าง นั้นแหละ เราก็จะอยู่กับองค์พระผู้ เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เพราะฉะนั้น จง หุ่นใจกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” 1 เธสะโลนิกา 4:16-18 {SJ 177.1}

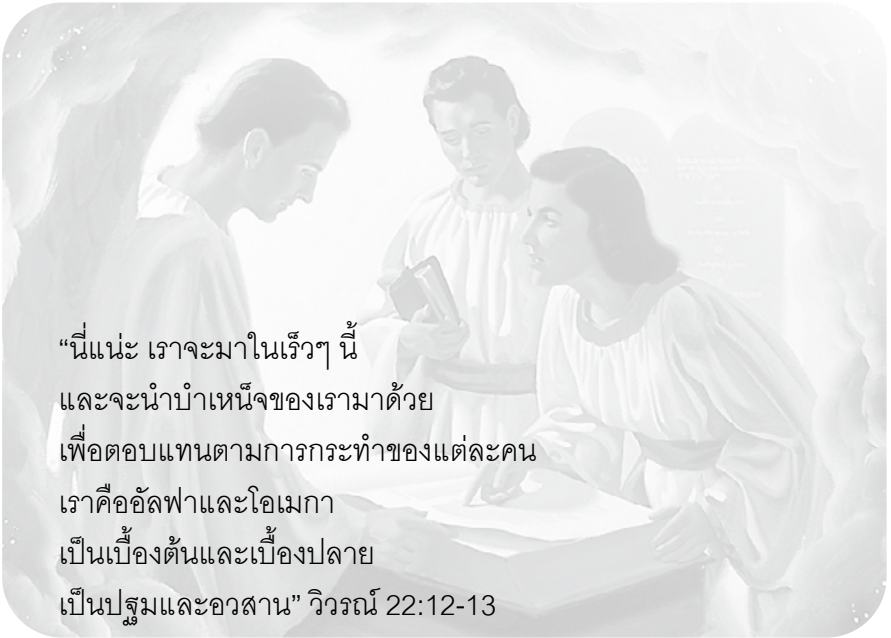
พระคริสต์กำลังเสด็จมา พระ องค์จะเสด็จมาบนเมฆพร้อมด้วย พระสิริอันยิ่งใหญ่ ทูตสวรรค์ที่ส่อง แสงสว่างเจิดจ้าจำนวนมากมายจะ ร่วมมาในขบวนเสด็จของพระองค์ ด้วยพระองค์จะทรงปลุกคนตายให้ เป็นขึ้นใหม่อีกครั้งและทรงเปลี่ยน ธรรมชาติที่ยังมีชีวิตอยู่ให้มีศักดิ์ศรี เป็นลำดับขึ้นไป {SJ 177.2}

พระองค์จะมาเพื่อประทาน
เกียรติให้แก่ผู้ที่รักพระองค์และรักษา
พระบัญญัติของพระองค์ และจะ
ทรงรับพวกเขาให้มาอยู่กับพระองค์
พระองค์ไม่เคยลืมพวกเขาหรือลืม
พระสัญญาของพระองค์เลย {SJ
177.3}

สายสัมพันธ์ของครอบครัวจะ
กลับคืนมาใหม่อีกครั้ง เมื่อเรามอง
คนของเราที่จากเราไปแล้ว เราคงได้
คิดถึงเข้าวันนั้นเมื่อเสียงแตรของ
พระเจ้าจะดังขึ้น และ “พวกที่ตาย
แล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยปราศจาก
ความเสื่อมสลาย แล้วเราจะถูก
เปลี่ยนใหม่” 1 โครินธ์ 15:52 {SJ
177.4}

เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว อีก
ไม่นาน เราจะเห็นพระราชาในความ
งดงามของพระองค์ และอีกไม่นาน
พระองค์จะทรงขีดน้ำตาทั้งหมดของ
เรา และอีกไม่นาน พระองค์จะ “ทรง
ตั้งพวกท่านอยู่เบื้องหน้าพระสิริของ
พระองค์ โดยปราศจากตำหนิและมี
ความร่ำรวยยินดี” ยูดา 24 {SJ 177.5}
ด้วยเหตุนี้ ขณะที่พระองค์
ประทานหมายสำคัญแห่งการเสด็จ
มาของพระองค์นั้น พระองค์ตรัสว่า
“เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้เริ่มจะเกิดขึ้น
นั้น จงลุกขึ้นยืนและผนึกศีรษะขึ้น
เพราะว่าการไถ่ตัวพวกท่านใกล้จะ
มาถึงแล้ว” ลูคา 21:28 {SJ. 177.6}

บทที่ 31

วันแห่งการพิพากษา

วันที่พระคริสต์เสด็จมาจะเป็น
วันแห่งการพิพากษาโลก {SJ 179.1}

พระคัมภีร์เปิดเผยไว้ว่า “นี่แน่
องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังเสด็จมาพร้อม
กับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์นับเป็นหมื่นๆ
เพื่อทำการพิพากษาทุกคน” ยูดา 14,
15 {SJ 179.2}

“ประชาชาติทั้งหมดจะมาประชุม
กันเฉพาะพระพักตร์พระองค์และ
พระองค์จะทรงแยกพวกเขาออกจาก
กัน เหมือนผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออก
จากแพะ” มัทธิว 25:32 {SJ 179.3}

แต่ก่อนที่วันนั้นจะมาถึง พระ
เจ้าทรงเตือนมนุษย์ถึงเหตุการณ์ที่
จะเกิดขึ้น พระองค์ประทานคำเตือน
ให้แก่มนุษย์อยู่เสมอเกี่ยวกับการ
พิพากษาที่กำลังจะมาถึง บางคน
เชื่อคำเตือนและปฏิบัติตามพระวอน
ของพระเจ้า คนเหล่านี้รอดพ้นจาก
การพิพากษาที่จะตกอยู่กับผู้ที่ไม่เชื่อ
ฟังและไม่เชื่อ {SJ 179.4}

ก่อนที่พระองค์จะทรงใช้น้ำ
ทำลายล้างโลก พระเจ้าทรงบัญชา
โนอาห์ว่า “เจ้าและครัวเรือนทั้งหมด

ของเจ้าจงเข้าไปในเรือ เพราะในชั่วอายุคนรุ่นนี้เราเห็นเจ้าเป็นผู้ชอบธรรมต่อหน้าเรา” ปฐมกาล 7:1 โนอาห์เชื่อฟังและรอด ก่อนที่เมืองโสโดมจะถูกทำลาย ทูตสวรรค์นำข่าวมายังโลทว่า “ลุกขึ้น ออกจากที่นี่เถอะ เพราะพระยาห์เวห์กำลังจะทำลายเมืองนี้” ปฐมกาล 19:14 โลทฟังคำเตือนและได้รับความรอด {SJ 179.5}

ดังนั้น ในเวลานี้เราได้รับคำเตือนเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์และการทำลายล้างที่กำลังจะมายังโลก และทุกคนที่เอาใจใส่คำเตือนก็จะได้รับความรอด {SJ 180.1}

ในขณะที่คนชอบธรรมมองเห็นพระคริสต์กำลังเสด็จมานั้น พวกเขาจะร้องขึ้นมาว่า “ดูสิ นี่คือพระเจ้าของเรา เรารอคอยพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด” อิสยาห์ 25:9 {SJ 180.2}

เนื่องจากเราไม่ทราบเวลาที่แน่นอนของการเสด็จกลับมาของพระองค์ เราจึงได้รับบัญชาให้เฝ้าคอย “บ่าวพวกนั้นซึ่งนายมาพบที่กำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข” ลูคา 12:37 {SJ 180.3}

ผู้ที่เฝ้าคอยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะต้องไม่นั่งรออย่างเกียจคร้าน ความคาดหวังในเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์จะทำให้มนุษย์ยำเกรงการพิพากษาของพระเจ้าที่จะมาถึงคนที่ล่วงละเมิด ความคาดหวังนี้จะปลุกพวกเขาให้กลับใจจากบาปของการฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระองค์ {SJ 180.4}

ในขณะที่เราเฝ้ารอคอยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่นั้น เราจะต้องทำงานด้วยความขยันขันแข็ง การที่เรารู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ประตูแล้วนั้น จะต้องนำไปให้เราเราทำงานเพื่อความรอดของเพื่อนมนุษย์ด้วยความจริงจังมากยิ่งขึ้น โนอาห์นำคำเตือนจากพระเจ้ามาให้แก่ผู้คนก่อนน้ำท่วมโลกฉันใด คนทั้งหลายที่เข้าใจพระวาระของพระเจ้าจะต้องนำคำเตือนไปให้แก่ประชากรในเวลานี้ด้วยเช่นกันฉันนั้น {SJ 180.5}

“เพราะว่าสมัยของโนอาห์เคยเป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้น เพราะว่าก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายพากันกินดื่มกัน สมรสกันและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าไปใน

เรือใหญ่ และน้ำท่วมกวาดเอาพวกเขาไปทุกคนโดยไม่ทันรู้ตัวอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้น” มัทธิว 24:37-39 {SJ 180.6}

ประชาชนในสมัยโนอาห์ใช้ของประทานต่างๆ ของพระเจ้าอย่างไม่ถูกต้อง การกินและดื่มของพวกเขานำไปสู่ความตะกละและมึนเมา {SJ 180.7}

พวกเขาเสื่อมพระเจ้าและปล่อยตัวให้กับการกระทำที่เลวทรามและน่ารังเกียจทุกอย่าง {SJ 181.1}

“พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินและทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา” ปฐมกาล 6:5 ผู้คนในเวลานั้นถูกทำลายเพราะความชั่วของพวกเขา {SJ 181.2}

ในปัจจุบันนี้ มนุษย์ก็กำลังทำแบบเดียวกัน ความตะกละ การไม่ประมาณตน ดันหาที่ควบคุมไม่ได้ และการกระทำต่างๆ ที่ชั่วร้าย ทำให้โลกนี้เต็มไปด้วยความชั่วช้าเลวทราม {SJ 181.3}

ในสมัยโนอาห์ น้ำได้ทำลายโลกไปแล้ว พระวณะของพระเจ้า

สอนไว้ว่า ในยุคนี้ไฟจะทำลายโลก {SJ 181.4}

“โดยพระวณะของพระเจ้า. . . .โลกในเวลานั้นก็ได้ถูกทำลายไปด้วยน้ำท่วม และโดยพระวณะเดียวกันนั้นเอง ไฟและแผ่นดินในปัจจุบันก็เก็บรักษาไว้สำหรับไฟ ถูกเก็บไว้จนกว่าจะถึงวันพิพากษาและวันหายนะของบรรดาคนอธรรม” 2 เปโตร 3:5-7 {SJ 181.5}

ประชาชนในสมัยก่อนน้ำท่วมต่างพากันเยาะเย้ยคำเตือนของพระเจ้า พวกเขาเรียกโนอาห์ว่าเป็นคนบ้าคลั่งและกระต่ายตื่นตูม บุคคลสำคัญและมีความรู้ต่างประกาศว่าไม่เคยรู้จักน้ำท่วมแบบที่โนอาห์ทำนายไว้และสิ่งนี้จะไม่มีวันเกิดขึ้น {SJ 181.6}

ทุกวันนี้ พระวณะของพระเจ้าได้รับการเอาใจใส่แต่เพียงเล็กน้อย มนุษย์หัวเราะเยาะคำเตือนของพระวณะ ผู้ชนกำลังพูดกันว่า “ตั้งแต่บรรพบุรุษล่วงลับไปแล้ว ทุกสิ่งก็เป็นอยู่เหมือนเดิมตั้งแต่ทรงสร้างโลก” {SJ 181.7}

ณ เวลานี้ การล้างผลาญทำลายกำลังมาถึง ในขณะที่มนุษย์ถ่มถุย

อย่างเย้ยหยันว่า “พระสัญญาว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน?” บรรดาหมายสำคัญต่างๆ กำลังเกิดขึ้นจริงตามนั้น {SJ 181.8}

“เมื่อเขาพูดกันว่า ‘สงบสุขและปลอดภัยแล้ว’ เมื่อนั้นแหละความพิชิตก็จะมาถึงทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงมีครรภ์ พวกเขาจะหนีก็ไม่พ้น” 1 เรเชโลนิกา 5:3 {SJ 181.9}

พระคริสตเจ้าทรงเปิดเผยว่า “ถ้าเจ้าไม่ตื่นขึ้น เราจะมาเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าชั่วโมงไหน” วิวรรณ์ 3:3 {SJ 182.1}

ทุกวันนี้คนทั้งหลายกำลังจมปลักอยู่กับการกินและการดื่ม การปลุก การก่อสร้าง การสมรสกันและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน พ่อค้ายังคงซื้อและขาย คนทั้งหลายกำลังแก่งแย่งชิงตำแหน่งสูงสุด บรรดาคนที่ชื่นชอบความสุขสำราญยังคง

เบียดเสียดกันเข้าไปในโรงพยาบาลนตร์สนามแข่งม้า และแดนนรกการพนัน ความตื่นเต้นคึกคะนองมีอยู่ทุกแห่งทั่วไป แต่กระนั้น วันแห่งพระกรุณาธิคุณกำลังจะปิดลงอย่างรวดเร็ว และในไม่ช้าประตูแห่งพระเมตตาคุณจะปิดไปตลอดกาล {SJ 182.2}

สำหรับเราแล้ว พระดำรัสคำเตือนของพระเจ้าช่วยให้รอดที่มาถึงเราคือ {SJ 182.3}

“จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าใจของท่านจะเต็มล้นไปด้วยการเสเพล การเมาเหล้า และการห้วงก้วงวลถึงชีวิตนี้แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่คาดฝัน” ลูคา 21:34 {SJ 182.4}

“แต่จงเฝ้าระวังอยู่ทุกเวลา จงอธิษฐานเพื่อพวกท่านจะมีกำลังรอดพ้นเหตุการณ์ทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นนั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้” ลูคา 21:36 {SJ 182.5}

บทที่ 32

บ้านของผู้ที่ได้รับความรอด

วันที่พระคริสต์เสด็จมาเป็นวันแห่งการทำลายล้างผลาญเฉพาะสำหรับคนชั่วเท่านั้น วันนั้นเป็นวันแห่งการไถ่บาป ไม่ใช่เฉพาะสำหรับประชากรของพระเจ้าเท่านั้น แต่สำหรับแผ่นดินโลกด้วย {SJ 183.1}

พระเจ้าทรงสร้างโลกไว้ให้เป็นบ้านของมนุษย์ ในที่แห่งนี้ อาดัมได้อาศัยอยู่ในสวนแห่งความสุขซึ่งพระเจ้าผู้สร้างเองทรงตกแต่งไว้อย่างงามวิจิตรตระการตา แม้ว่าบาปทำให้พระราชกิจแห่งการทรงสร้างของ

พระเจ้าต้องเปราะเป็อนไป แต่กระนั้นพระเจ้าผู้สร้างก็ไม่ทรงทอดทิ้งมนุษยชาติไปและพระประสงค์ของพระองค์ที่ทรงมีต่อโลกก็ไม่ได้ยุติลง {SJ 183.2}

ทูตสวรรค์นำข่าวสารเรื่องการไถ่ให้รอดมายังโลกใบนี้ เนินเขาและหุบเขาทั้งหลายของโลกสะท้อนบทเพลงแห่งความชื่นชมยินดีของพวกเขา พระบาทของพระบุตรของพระเจ้าทรงเหยียบย่ำพื้นโลกใบนี้มาแล้วกว่าหกพันปี โลกที่เต็มไปด้วยความงดงามและของประทานต่าง ๆ เพื่อ

การดำรงอยู่เป็นประจักษ์พยานถึงความรักของพระเจ้า {SJ 183.3}

โลกใบเดียวกันนี้เมื่อหลุดพ้นจากคำสาปของบาปแล้ว จะเป็นบ้านนิรันดร์ของมนุษย์ พระคัมภีร์กล่าวถึงโลกใบนี้ว่า พระเจ้า “ไม่ได้ทรงสร้างมันให้ว่างเปล่า พระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย” อีสยาห์ 45:18 และ “สารพัดที่พระเจ้าทรงกระทำก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” ปัญญาจารย์ 3:14 {SJ 183.4}

ด้วยเหตุนี้ พระผู้ช่วยให้รอดจึงทรงประกาศในคำเทศนาบนภูเขาว่า “คนที่สุภาพอ่อนโยนก็เป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก” มัทธีว 5:5 {SJ 184.1}

ผู้ประพันธ์บทเพลงสดุดีก็ได้พรรณนาไว้เมื่อนานมาแล้วด้วยเช่นกันว่า “แต่คนที่ถ่อมใจจะได้แผ่นดินเป็นมรดก และจะปิติยินดีในความสมบูรณ์พูนสุข” สดุดี 37:11 {SJ 184.2}

พระวาระของพระคัมภีร์สนับสนุนด้วยเช่นกันว่า “คนชอบธรรมได้รับผลตอบแทนในแผ่นดินโลก” พวกเขา “จะได้แผ่นดินเป็นมรดก และอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิรันดร์” สุภาษิต 11:31; สดุดี 37:29 {SJ 184.3}

ไฟในวันสุดท้ายจะทำลาย “ฟ้าและแผ่นดินในปัจจุบัน” แต่จะมี “ท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่” 2 เปโตร 3:7, 13 ท้องฟ้าและแผ่นดินโลกจะถูกสร้างขึ้นใหม่ {SJ 184.4}

“สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยินและสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึงคือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” 1 โครินธ์ 2:9 {SJ 184.5}

ไม่มีภาษาใดของมนุษย์ที่จะพรรณนาถึงรางวัลของผู้ชอบธรรมได้อย่างครบถ้วน รางวัลนี้จะเป็นที่ประจักษ์เฉพาะแก่บรรดาผู้ที่ได้เห็นเท่านั้น เราไม่มีทางเข้าใจถึงสง่าราศีแห่งสรวงสวรรค์ของพระเจ้าได้ {SJ 184.6}

แต่ถึงกระนั้น แม้แต่ในปัจจุบันนี้เราก็ได้แค่เพียงชำเลื่องมองแผ่นดินนั้นเพราะ “พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านี้กับเราทางพระวิญญูญาณ” 1 โครินธ์ 2:10 ภาพของแผ่นดินที่พระคัมภีร์บรรยายให้ฟังนั้นมีคุณค่าอย่างมากต่อหัวใจของเรา {SJ 184.7}

ณ ที่นั่น พระผู้เลี้ยงแกะแห่งสวรรค์จะทรงนำฝูงแกะของพระองค์ไปยังน้ำพุแห่งชีวิต ดันไม้แห่งชีวิต

ออกผลทุกเดือนและใบของต้นไม้ไม่มีไว้เพื่อรับใช้ประชาชาติ {SJ 184.8}

มีลำธารซึ่งใสเหมือนแก้วไหลอยู่ตลอดเวลา และใกล้ลำธารนั้นมีต้นไม้หลายต้นโบกสะบัดไปมาทอดเงาลงบนทางเดินซึ่งจัดเตรียมไว้สำหรับคนของพระเจ้าที่ได้รับภารกิจให้รอด บริเวณนั้นมีที่ราบกว้างใหญ่หลายแห่งซึ่งค่อยๆ หนุนสูงขึ้นจนกลายเป็นเนินเขาอันงดงาม และมีภูเขาของพระเจ้าหลายลูกที่ต่างพากันชูยอดเขาอันสูงตระหง่านของมัน บนที่ราบอันสงบสุขเหล่านั้นเองซึ่งตั้งอยู่สองฝั่งของลำธารอันมีชีวิตนั้น ประชากรของพระเจ้าซึ่งได้เดินทางร้อนรุ่มและพเนจรมานานแสนนานจะได้พบบ้านพักและอยู่อาศัยที่นั่น {SJ 184.9}

“ชนชาติของข้าพเจ้าจะอาศัยในที่อยู่แห่งสันติสุข ในบ้านเรือนปลอดภัยและในที่พักสงบ” “เจ้าจะไม่ได้ยินถึงความรุนแรงในแผ่นดินของเจ้าอีก และไม่ได้ยินถึงการล้างผลาญหรือการทำลายในเขตแดนของเจ้า เจ้าจะเรียกกำแพงเจ้าว่าความรอดและเรียกประตูเมืองเจ้าว่าการสรรเสริญ” อิสยาห์ 32:18; 60:18 {SJ 185.1}

“พวกเขาจะสร้างบ้านและเข้าอยู่ในนั้น เขาจะปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน พวกเขาจะไม่สร้างบ้านแล้วคนอื่นได้เข้าอยู่ เขาจะไม่ปลูกสวนแล้วคนอื่นได้กิน. . . ผู้เลือกสรรของเราจะใช้ผลงานจากมือของเขาไปนาน” อิสยาห์ 65:21, 22 {SJ 185.2}

ที่นั่น “ถิ่นทุรกันดารและพื้นดินแห้งแล้งจะยินดี ที่ราบแห้งแล้งจะเปรมปรีดิ์และผลิดอก อย่างต้นดอกฝรั่น” “ต้นสนสามใบจะงอกขึ้นแทนต้นหนาม ต้นน้ำมันเขียวจะงอกขึ้นแทนต้นไม้ยราบ” อิสยาห์ 35:1; 55:13 {SJ 185.3}

“สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ. . . และเด็กเล็กๆ จะนำพวกมันไป” “จะไม่มีการทำให้เจ็บปวดหรือการทำลายทั่วภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา” พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ อิสยาห์ 11:6, 9 {SJ 185.4}

จะไม่มีน้ำตาอีกต่อไป ไม่มีขบวนแห่ศพ ไม่มีเครื่องหมายของการไต่ทุกข์ “จะไม่มีความตายอีกต่อไป ไม่มีความเศร้าโศกหรือร้องไห้. . . เพราะสิ่งในอดีตนั้นผ่านไปแล้ว”

“ไม่มีชาวเมืองคนไหนจะพูดว่า ‘ข้าป่วยอยู่’ ประชาชนผู้อาศัยอยู่ที่นั่น จะได้รับการอภัย” วิวรรณ์ 21:4; อีสยาห์ 33:24 {SJ 185.5}

เมืองหลวงของโลกที่ได้รับการยกย่องใหม่นี้ คือกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่ง “เป็นมงกุฎงามในพระหัตถ์พระยาห์เวห์ และเป็นราชมงกุฎในอู่พระหัตถ์พระเจ้าของท่าน” แสงสว่างของเธอ “ใสสว่างเหมือนอย่างอัญมณี เหมือนอย่างแจสเปอร์ที่ใสดังแก้วผลึก” “ประชาชาติต่างๆ จะเดินโดยอาศัยแสงสว่างของนครนั้น และกษัตริย์ทั้งหลายในแผ่นดินโลก จะนำศักดิ์ศรีของตนเข้ามาในนครนั้น” อีสยาห์ 62:3; 21:11, 24 {SJ. 185.6}

พระเจ้าตรัสว่า “เราจะเปรมปรีดีเพราะเยรูซาเล็ม และชื่นบานเพราะประชากรของเรา” “นี่แน่ะ ที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว และพระองค์จะประทับกับเขาทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ พระเจ้าเองจะสถิตกับเขา [และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา]” อีสยาห์ 65:19; วิวรรณ์ 21:3 {SJ 186.1}

ในโลกที่ถูกสร้างขึ้นใหม่นี้ จะมีเพียงความชอบธรรมเท่านั้นที่ได้อาศัยอยู่ “และไม่มีสิ่งใดที่เป็นมลทินหรือคนใดที่ประพฤติดอย่างน่าสะอิดสะเอียน หรือประพฤติกการหลอกลวงจะเข้าไปในนครนั้นได้” วิวรรณ์ 21:27 {SJ 186.2}

พระบัญญัติบริสุทธิ์ของพระเจ้า จะได้รับการเกิดพระเกียรติจากทุกคนที่อยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ผู้ที่ผ่านการพิสูจน์ตัวเองแล้วว่าแน่วแน่มั่นคง เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าโดยการถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์จะได้อาศัยอยู่ร่วมกับพระองค์ {SJ 186.3}

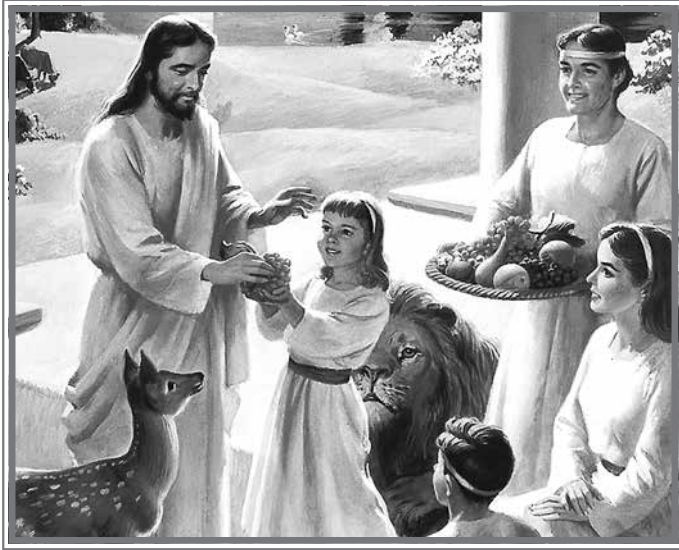
“ในปากของพวกเขาไม่พบความเท็จ” “คนเหล่านี้เป็นคนที่มาจากความยากลำบากครั้งยิ่งใหญ่ พวกเขาชำระล้างเสื้อผ้าของเขาด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดกจนขาวสะอาด เพราะเหตุนี้ เขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้าและปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน” วิวรรณ์ 14:5; 7:14, 15 {SJ 186.4}

“เพราะว่าสวรรค์ใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่
ซึ่งเราจะสร้างขึ้นนั้น จะดำรงอยู่ต่อหน้าเราอย่างไร
เพื่อสายของพวกเจ้าและชื่อของพวกเจ้าจะดำรงอยู่อย่างนั้น’
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ” อิสยาห์ 66:22

“อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย พวกท่านวางใจในพระเจ้า
จงวางใจในเราด้วย ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่มากมาย
ถ้าไม่มีเราคงบอกท่านแล้ว เพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกท่าน
เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว
เราจะกลับมาอีกและรับท่านไปอยู่กับเรา
เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนพวกท่านจะได้อยู่ที่นั่นด้วย” ยอห์น 14:1-3

រឿងរ៉ាវ ជីវិត របស់ យេស៊ូ

The Story of Jesus

ໂດຍ អ៊ែល ជី. វៃ
Ellen G. White